

BURMESE CLASSIC

ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ်ဝတ္ထု

ပျော်ရွှင်ကတိ

အကျဉ်းခံတစ္ဆေမလေးရဲ့သုဘဂုဏ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၃၅၀၆၁၁
 မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၀၅၁၀၁၁
 ၂၀၁၁ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ - ပထမအကြိမ်
 အုပ်စု (၅၀၀)၊ တန်ဖိုး (၁၀၀/-)ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသစ်လွင်၊ ဂန့်ဂေါ်မြိုင်စာပေ၊ (မြ-၀၉၄၈)၊ အမှတ် ၁၁၃၊ ရွှေပြည်သာလမ်း၊ ၆-ရပ်ကွက်၊ သာကေတမြို့နယ်။

မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်

ဦးကျော်စိန် (၀၂၉၀၉)၊ ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက် အမှတ်-၁၇၁၊ ၃၃-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးသော်လွင်မြင့်၊ စန္ဒကူးပုံနှိပ်တိုက် ၉/အိတ်ချ်၊ နဝရတ်လမ်းသွယ်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်။

ပြည်လုံးကျွတ်ဖြန့်ချိရေး

ပုံရိုက်အောင်စာပေ

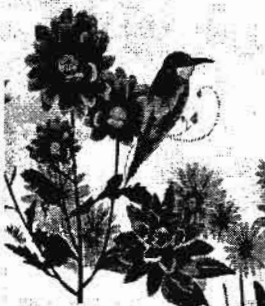
အမှတ်-၄၉၊ မှန်ရဝေလမ်း၊ ဆရာစံမြောက်အရှေ့ရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မှော်စကရီ

အကျဉ်းစံတစ္ဆေမလေးရဲ့သုဘရာဇာ/မှော်စကရီ - ရန်ကုန်၊ ဂန့်ဂေါ်မြိုင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။

၁၃၀-စာ၊ ၁၃၀ x ၂၀၇ စင်တီ။

(၁) အကျဉ်းစံတစ္ဆေမလေးရဲ့သုဘရာဇာ

BURMESE CLASSIC

ဖျော်ဇောရီ

သို့

ပေးစာမျှား

မှော်တော်

စကားတစ်ချို့

ကျွန်မက စာရေးတယ် ... ပရိသတ်က ဖတ်တယ် ... စာဖတ်တဲ့ ပရိသတ်ရဲ့ ဆန္ဒ ကျွန်မရဲ့အယူအဆတွေ တူညီနေတာတွေရှိသလို ကွဲလွဲနေတာတွေရှိပါတယ်။

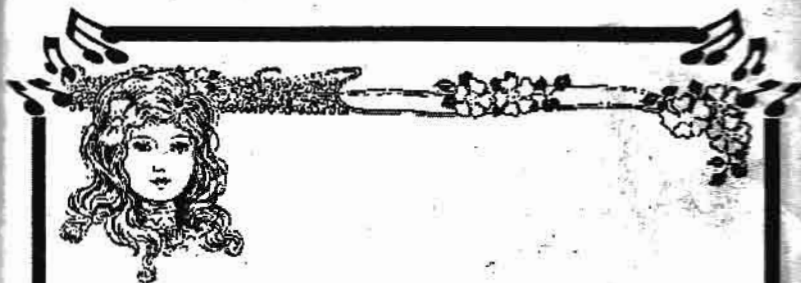
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ကျွန်မအနေနဲ့ ပရိသတ်ကြီးကို အပြည့်အဝဆုံးပေးဆပ်ချင်ပါတယ်။

ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်တွေကို အကျိုးအမြတ်ဘေးထားပြီး များစွာသော အရင်းအနှီးတွေပေးပြီး ရှာဖွေခဲ့ပါတယ်။

မိုးအိပြီး ကျောရိုးထပ် မဆန်းပြားတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေနဲ့ ပရိသတ်ကို ကျွန်မ မညာချင်ပါဘူး။

ကျွန်မက အသစ်တွေပဲ ပေးချင်တာပါ။ ပရိသတ်ကြီးလည်း ကျွန်မစာအုပ်တွေ ဖတ်ပြီး ဇာတ်လမ်းသစ်တွေနဲ့ ကျေနပ်နိုင်ပါစေလို့ ...

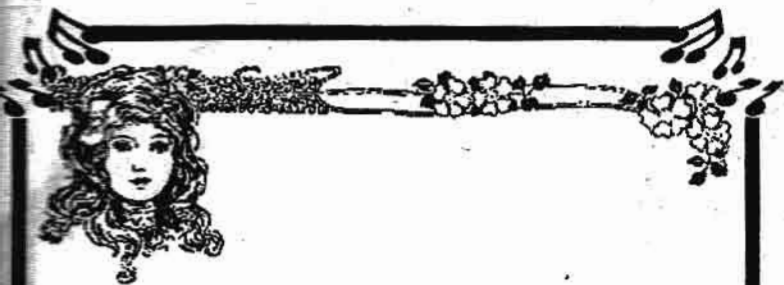
စာရေးတဲ့
ကျွန်မ
မှော်တော်

သို့

မှော်ကေရီ (ဆရာမရှင်)
 ဆရာမရဲ့စာအုပ်တွေကို ဖတ်ဖူးတာကြာပါပြီ။ ဇာတ်လမ်းလေးတွေ
 ကောင်းသလို ဆန်းပြားတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေက ပရိသတ်ကို ရိုးအီ
 မသွားပါဘူး ...
 အခုထက်ပိုဆန်းကြယ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ များများရေးပါလို့ ...

ဘုန်းမြတ်စံ
 မင်းရပ်၊ ပဲခူးမြို့။

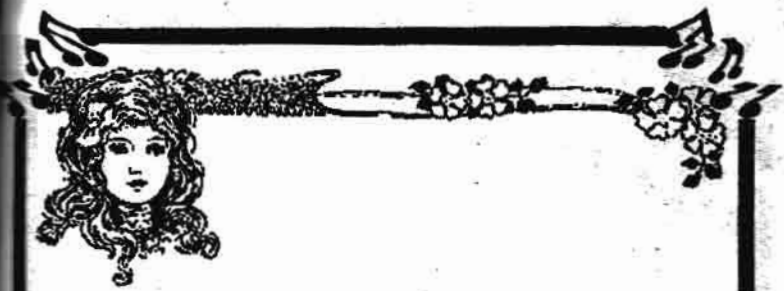
သို့

ဆရာမ ...

ခေါင်းတစ်ရာ သုဘရာဇာစာအုပ်ကို စဖတ်ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ
ဆရာမရဲ့ စာအရေးအသားနဲ့ ဇာတ်လမ်းကို သဘောကျမိပါတယ်။
ဆန်ပြားတဲ့ဇာတ်လမ်းတွေကို အတွေးကောင်ကောင်နဲ့ ရေတဲတဲ့ ဆရာမကို
အမြဲအားပေးနေပါ့မယ် ...

ကိုမိုးအောင်
ရေးပိုင်း၊ ဆွာမြို့။

သို့

မော်ကေရီ

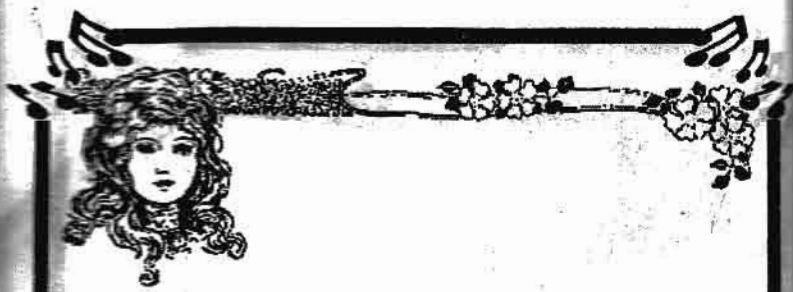
ဇူလိုင်လကထွက်တဲ့ ပိညာဉ်စံအိမ်တော်က ဒဏ္ဍာရီမင်းသမီး
ဇာတ်လမ်းဟာ ကျွန်ုပ်ရင်ကိုစွဲကျန်ခဲ့ပါတယ် ...

တစ်ခါတလေ လူ့လောကမှာ အထူးအဆန်းတွေ တွေ့ရပါတယ်။
အဲဒီလို ထူးဆန်းမှုတွေထဲက ဆန်းပြားတဲ့ဇာတ်လမ်းတွေဟာ- ပရိသတ်ကို
မိုးမသွားပါဘူး ...

မကြောက်၊ကြောက်အောင် လုပ်ကြံခြောက်နေတဲ့ စာအုပ်တွေထက်
စာရင် ဆရာမရဲ့ဇာတ်လမ်းတွေဟာ ထူးခြားနေပါတယ် ...
ဗတ်လို့လည်းကောင်းပါတယ် ... ဆရာမ ဆက်ကြိုးစားပါ ...

အားပေးမယ်

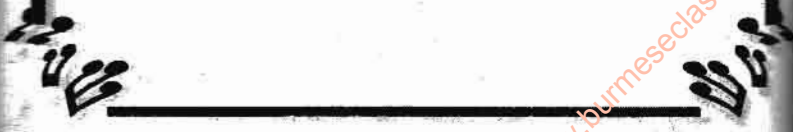
မပြောရီ
ပန်းသဒ္ဒါ စာပေ
ပြည်ပို့။

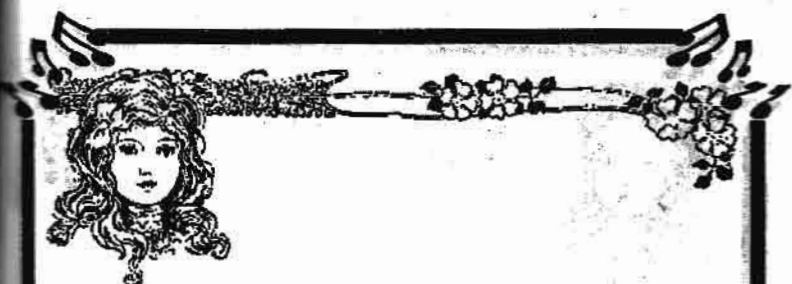

ဆို

မှော်ကေရီ
 ဆရာမ ဝတ္ထုတိုရေးထားတာမရှိဘူးလား။ တခြားစာရေးဆရာတွေလို
 ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် မထွက်ဘူးလား။
 ကျွန်တော်က အရှည်ထက် အတိုကို ပိုကြိုက်ပါတယ်။
 ဆရာမရဲ့ဇာတ်လမ်းတွေက ဗတ်ရတာ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတော့
 အတိုဆိုရင် ပိုထိမိမယ်ထင်ပါတယ် ...

ဆရာမရဲ့ ပရိသတ်
 ထွန်းဝဏ္ဏစိုး
 ကုန်တလဘောင်း၊ မင်္ဂလာဒုံ။

သို့

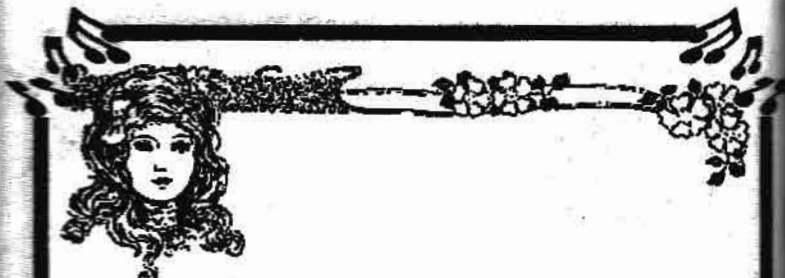
ဆရာမ ...

ဆရာမရေးတဲ့ ခေါင်းတစ်ရာ သုဘရာဇာအုပ်ကို အငှားဆိုင်မှာ ရှာတာ ရှာမရဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ထွက်ဖို့ ရှိပါ သလား။

ရှိခဲ့ရင် သမီး အပိုင်ဝယ်ချင်ပါတယ် ... သမီးက ဆရာမရေးတဲ့ ဇာတ်တွေကို သိပ်ကြိုက်တာ ...

ဒါပါပဲ ဆရာမရဲ့ ပရိသတ်

သဒ္ဒါနုရည်
ဝေဘာဂီလမ်း၊
မြောက်ဥက္ကလာပ။

သို့

ဆရာမခင်ဇူး ...
 ဆရာမ နောက်ထွက်မယ့်စာအုပ်မှာ ပရိသတ်တွေရေးတဲ့စာ အကုန်
 ဖော်ပြပေးပါ ...
 စာမျက်နှာအခက်အခဲကြောင့်ဆိုတာ နားလည်ပေးမယ့် ပရိသတ်ရဲ့အသံ
 ကို ဖတ်ရတော့ ကိုယ့်အပြင်နဲ့ ထပ်တူကျနေမလား တွေးမိတယ်။
 ပေးစာတွေကို ဖတ်ရတာကိုက အရသာတစ်မျိုးပါပဲ ...

ဒါပဲပဲ ...

ဆရာမရဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦး
 A-5, (8) လမ်း၊ YZN အိမ်ရာ

သို့

ဆရာမ

သားက ဆရာမစာအုပ်တွေကို ဖတ်တယ်။ ဇာတ်လမ်းလေးတွေ
ကောင်းလို့ ဖတ်ရတာ ရင်ထဲခွဲနေတာပဲ။

သားသူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဆရာမစာအုပ်ကို ကြိုက်တယ်။
ဆရာမစာအုပ်ဖတ်ရတာ မပျင်းပါဘူး။ မပြီးမချင်းလည်း လက်က
မချချင်ဘူး ...

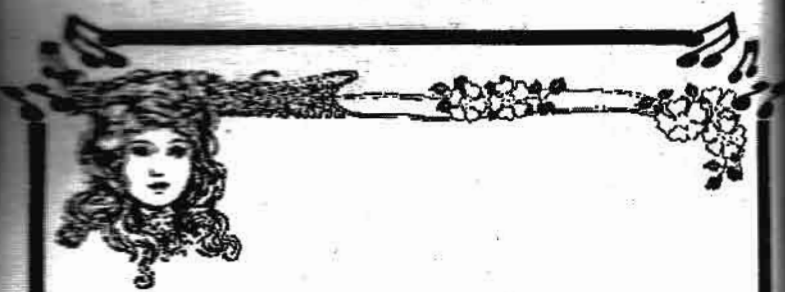
ပြီးသွားမှာတောင်စိုးတယ် ...

ဆရာမ ကျန်းမာပြီး စာများများရေးနိုင်ပါစေ ...

လှလင်ငယ်

နဝေတန်း

အ•ထ•က (ကျောင်းကုန်း)

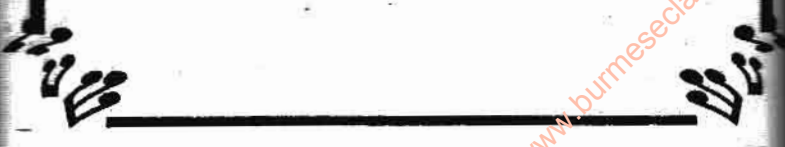
ဆို

ဆရာမ (မှော်ကေဂီ)

စကားပြေအရေးအသားနဲ့ ဇာတ်လမ်းက ကောင်းပေမယ့် ဇာတ်က
ကျဉ်းနေသလိုပဲ။ ဇာတ်အိမ် အားရပါးရတည်လာပြီးမှ အသိမ်းမှာ
ချုံ့ပစ်လိုက်သလိုပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ မှော်ကေဂီရေးတဲ့စာအုပ်တွေ
ဖတ်ရတာ စိတ်တိုင်းကျပါတယ် ...

ဆရာမ အခုထက်ပိုအောင်မြင်ပါစေ ...

ဦးတိုးဝေ
မှော်ဇာရပ်၊ ပြည်မြို့။

သို့

မှော်ကေရီ
 သမီးက သရဲအရမ်းကြောက်တတ်တော့
 ဆရာမ စာအုပ်တွေ မဖတ်ရဲဘူး ...
 သူငယ်ချင်းတွေက ဖတ်ကြည့် ဇာတ်လမ်းကောင်းတယ်ဆိုလို့
 ဖတ်ပြစ်တာ ကြိုက်တယ် ဆရာမ ...

အားပေးလျက်

မေသူတ
သွားပြီ။

မှတ်မှတ်ရ လာပို့ပေးရမည်။

စကားတွေကိုမလိုက်နာလျှင် လာရောက်မသင်္ဂြိုဟ်ရဟု ပြင်းထန်စွာ စည်းကမ်းထုတ်ထား၏။

တစ်ခါက ကုလားမယောက်ျားသေသွားလို့ သူတို့ဘာသာထုံးစံ အတိုင်းသင်္ချိုင်းကို လာရောက်သင်္ဂြိုဟ်တာ သရဏဂုံမတင်ရသေးလို့ဆိုပြီး အလောင်းကို ပြန်သယ်သွားခိုင်းတာ ကုလားမယောက်ျားကုလားမှာ သေခါမှ သူ့အလောင်းမင်္ဂြိုဟ်ရမှာစိုး၍ သရဏဂုံကိုဆရာတော်ပင့်ပြီးတင်လိုက်ရသည်။

ထိုမျှကတ်သီးကတ်သတ်နိုင်လှပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ်လုပ်တတ်သည့် သုဘရာဇာကြီးကို ရွာသူရွာသားအားလုံးကြောက်ကြရသည်။

“အောင်မိုးမင်းပြောနော် ငါကတော့ကြောက်တယ် မပြောရဲဘူး”

“နိုင်ကြီးကလည်းကွာ နှစ်ယောက်အတူတူပြောမယ်”

ရွာထဲက ဦးစောအောင်မိန်းမ မအေးမေဆုံးသွားလို့သဂြိုဟ်ရန် မြေကျင်းတူးရန်ကိစ္စကို သုဘရာဇာကြီးအားလာပြောတာကို သူပြောပြောဖြစ်နေသည်။

သူတို့သင်္ချိုင်းထဲဝင်လာတော့ ခြေလှမ်းကတွန့်လို့သွားသည်။ အကြောင်းမဲ့ လာလေ့မရှိတာလည်းပါသလို သင်္ချိုင်းဆိုတဲ့အသိကြောင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားတာလည်းပါသည်။

“ဟေ့ ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

သုဘရာဇာကြီး၏အသံကိုကြားလိုက်ရ၍ အောင်မိုးနှင့်နိုင်ကြီးတို့ ခြေလှမ်းတွန့်သွားကြသည်။

သုဘရာဇာကြီးက အုတ်ဂူတွေကြားမှပေါက်တူးကြီးကိုထမ်းကာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အောင်မိုးက ...

“ဦးညိုတုတ်ကိုလာပြောတာပါ ရွာထဲကသူဌေးစောအောင်မိန်းမ မအေးမေဆုံးသွားလို့”

“ဟေ ... ဘယ်တုန်းကဆုံးတာလဲ”

“အခုမနက်ပဲ”

ကိုညိုတုတ် ကိုစောအောင်ကိုသိသည်။ ရွာမှာ လယ်ကေအများဆုံး ပိုင်သလို တောထဲမှာလည်းလွှစင်ပေါင်းများစွာရှိသည်။ ချမ်းသာတာလည်း ပြောစရာမရှိအောင်ဖြစ်သလို သဘောကောင်းတာကလည်း သူ့အပြင်မရှိ။

စာရင်းငှား သူ့လယ်အလုပ်သမားများကို ပေးကမ်းထောက်ပံ့မှု လွန်စွာ ရက်ရောလှ၏။

“ဘာနဲ့ဆုံးတာလဲကွ”

“ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်တယ်လို့ပြောတာပဲ အကောင်းကြီးကနေ ရုတ်တရက်ဆုံးသွားတာ”

“မင်းတို့ကို သူဌေးက ဘယ်လိုမှာလိုက်လဲ”

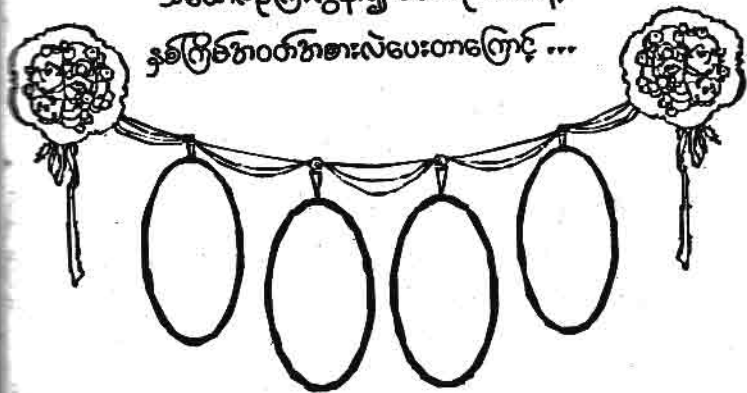
“အကောင်းဆုံးအုတ်ဂူတစ်ခုလုပ်ထားပေးပါတဲ့ လိုအပ်တဲ့ဘိလပ်မြေ နဲ့သဲကိုလာပို့ပေးမယ်ပြောခိုင်းလိုက်တယ်”

“အေး ... ပြီးရောလေ အုတ်တွေကတော့ သင်္ချိုင်းမှာရှိပါတယ်”

သူဘရာဇာကြီးကပြောလိုက်တော့ အောင်မိုးနှင့်နိုင်ကြီးလည်း သင်္ချိုင်းထဲကလှည့်ကာပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။

သံယောဇဉ်ကြီးလွန်း၍ ဗာသာကို တစ်နေ့
နှစ်ကြိမ်ကပ်ကပ်စားလဲပေးတာကြောင့် ...

အခန်း (၂)
ပြန်လောမှာ

သူဌေးမိန်းမရဲ့မသာဆိုတော့ စည်လိုက်တာမှပြောဖို့တောင်လိုမည်
မထင်။ အောက်လင်းဓာတ်မီးပေါင်းများစွာကို ထိန်နေအောင်ထွန်းထားပြီး
ကျယ်ဝန်းလှသည့် သူဌေးရဲ့နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်မဲကြီးရှေ့မှာ ကနွားဖျင်
ကိုထိုးလို့ထားသည်။

ရပ်ရွာထုံးစံအရ အလောင်းကိုကနွားဖျင်းအောက်တွင်ချ၍ စင်ကြယ်
ထားသည်။ မြေကြီးမှာတော့ ဝါးကြမ်းဖျာတို့ကိုအပြည့်ခင်းလို့ထားသည်။

သူဌေးဦးစောအောင်က အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်ဆိုပေမည်
သေဆုံးသူ သူ့ဇနီး မအေးမေကနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဝန်းကျင်သာရှိသေးသည်။

ချောတာကလည်းပြောနေစရာကိုမလိုအောင်ချောသည်။ သူဌေး
အရင်အိမ်ထောင်ဆုံးပါးသွား၍ ရွာကွမ်းတောင်ကိုင်မအေးမေကို နေအား
အရယူလိုက်သည်။

မအေးမေအမေက သူဌေးနဲ့လက်ထပ်ပြီးသိပ်မကြာခင်ပဲ မအေး
၏အမေဆုံးသွားသည်။

တစ်ကောင်ကြွက်မအေးမေမှာ သူဌေးကိုအားကိုးသလို သူဌေး
ဘလည်း မအေးမေကိုလွန်စွာမှချစ်သည်။ ဘယ်နေရာသွားသွားခေါ်သွားသလို
အိမ်မှာနေရင်တောင်မျက်စိအောက်က အပျောက်ခံတာမဟုတ်။

အခုတော့လည် ... မအေးမေဆုံးပြီလေ ...

“စိတ်မကောင်းပါဘူးသူဌေးရယ် အခုလိုရုတ်တရက်ကြီးဖြစ်သွား
ဆိန်မယ်လို့ ကျွန်မဘယ်လိုမှထင်မထားတာပါ”

“အင်း”

အလောင်းဘေးမှာငူငူကြီးထိုင်နေသည့် သူဌေးဦးစောအောင်ကို စပါး
မကြာပွင့်ကပြောတော့ သူဌေးကခေါင်းပဲညိတ်ပြလိုက်သည်။

“သူဌေး သဂြိုဟ်ရင် ဘယ်လိုသဂြိုဟ်မလဲစဉ်းစားပြီးပြီလား”

“ဘာ ... ဘယ်လို”

သူဌေးကခေါင်းကိုစောင်း၍ အော်လိုက်ရာ အသံအနည်းငယ်ကျယ်
သွားတာကြောင့် မကြာပွင့်လန့်သွားသည်။ သူဌေးရဲ့တပည့်သောင်းစိန်က
မကြာပွင့်လက်ကိုကုတ်၍လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“သူဌေး စိတ်အရမ်းထိခိုက်နေတယ် မသာကိစ္စကိုဘာမှမပြောနဲ့”

“ဟဲ့ မသာသတင်းလာမေးတာ မသာကိစ္စမေးလို့ ငါဘာမေးရမှာလဲ”

မကြာပွင့်လည်း သူဌေးမကြားအောင်ကြိတ်၍ သောင်းစိန်ကိုရန်တွေ့
သည်။ သောင်းစိန်က သူဌေးနဲ့ခပ်ဝေးဝေးသို့ မကြာပွင့်ကိုခေါ်ကာ

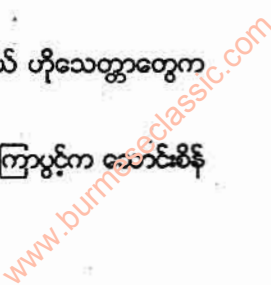
“သူဌေးရဲ့စိတ်ကပုံမှန်မှဟုတ်ရဲ့လားတောင်မသိဘူး၊ အလောင်း

မှာမှာကြည့်ပါလား မအေးမေမသေခင် ထမင်းစားတဲ့အတိုင်း ပြင်ထား
သေး”

“ဟင် ... ဟုတ်သားပဲ ငါခုမှသတိထားမိတယ် ဟိုသေတ္တာတွေက

အလောင်း

အလောင်းဘေးက သေတ္တာများကိုမေးဝေါ့၍ မကြာပွင့်က သောင်းစိန်
ကိုကုတ်သည်။

“အဲဒါ မအေးမေအဝတ်အစားတွေ အလောင်းကိုလဲပေးမလို့တဲ့ သူမိန်းမက တစ်နေ့ကိုအဝတ်အစား နှစ်စုံလဲတယ်လို့ပြောနေတယ်”

“ခက်တော့တာပဲ သူဌေးလည်းရူးများသွားပြီလားမသိဘူး”

“ခင်ဗျားကခက်ပဲခက်နေတာ ကျုပ်တို့ကလိုက်တောင်သေချင်တယ် မအေးမေမျက်နှာကိုကြည့် မိတ်ကပ်လိမ်းထားတာမှ မှန်လို့နှုတ်ခမ်းနီတောင် ဆိုးပေးထားသေးတယ်”

“အဲဒါ ဘယ်သူလုပ်ပေးတာလဲ”

“သူဌေးက သူ့ကိုယ်တိုင်လိမ်းပေးထားတာ ခဏနေရင်ကျောက်ကုန်း ရွာက ပယောဂဆရာရောက်လာလိမ့်မယ် အဲဒီကျရင် ဆရာရယ်သူဌေးရယ် နှစ်ယောက်ပဲအလောင်းနားမှာရှိမယ်တဲ့ တခြားသူတွေမမြင်အောင်အလောင်း ပတ်လည်ကို လိုက်ကာကြီးတွေဆင်ဖို့ သူဌေးကပြောထားတယ်”

သောင်းစိန်က သူသိသမျှကိုမကြာပွင့်အား ရှင်းပြလိုက်ရာ မကြာပွင့်က မျတ်လုံးကြီးပြူးကာအံ့သြလို့နေသည်။

“ကျောက်ကုန်းရွာက ပယောဂဆရာကို ငါသိတယ် အရမ်းစွမ်းတယ် လို့ငါကြားတယ်”

“ကျုပ်တို့ကတော့မသိဘူး”

“အဲဒီဆရာက ဆေးလည်းစွမ်းတယ် ဝိညာဉ်လည်းနိုင်တယ်ကြားတာပဲ အိန္ဒိယဆာဒူးကြီးတွေဆိုမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာတပည့်ခံလာတယ်ဆိုပဲ”

“ကျုပ်တို့ကတော့ မသိဘူးဗျာ သူဌေးဘာခိုင်းမလဲ လုပ်ပေးလိုက်ရုံပဲ”

သောင်းစိန်ကပြောပြီး အလောင်းဘေးလိုက်ကာဆင်ရန်ပြင်နေသူများ ဆီသို့သွားကာဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေတော့သည်။

အလောင်းဘေးတွင် ပိတ်လိုက်ကာအနီစများကာလိုက်တော့ အပြင်မှ လူတွေကအထဲကအလောင်းကို မြင်တွေ့ရခြင်းမရှိတော့ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

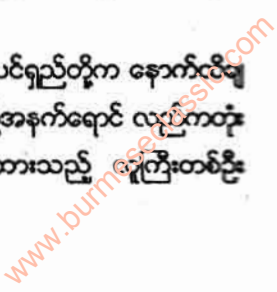
လိုက်ကာကားထားသည့်အထဲမှာတော့ မအေးမေအလောင်းရှိသလို သူဌေးကလည်းအလောင်းဘေးမှာတစ်ယောက်တည်းထိုင်နေသည်။

ညဉ့်ကလည်းပို၍နက်လာသည်။ ညဦးပိုင်းကလောက်လူမများတော့ဘဲ သူဌေးရဲ့မိတ်ဆွေအလုပ်သမားများကလည်း မနည်းတာကြောင့် လူကများလို့နေသေးသည်။

ထိုစဉ် ... ခြံမှ မာန်ပါလှသည့်အသံဖြင့်
“စောအောင်ရှိလားဟေ့”

ခြံထဲမှာတစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောနေသည့် အသံတို့တိတ်လို့ သွားကာ ခြံကိုပြိုင်တူဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

အရပ်ကပုပြတ်ပြတ် အသားကညိုညို ဆံပင်ရှည်တို့က နောက်လီချထားပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးကားကား မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်ရှည်အနက်ရောင် လှည့်ကတုံးအင်္ကျီကိုအပြင်ထုတ်၍ အနက်ရောင်လုံချည်ဝတ်ထားသည့် ဂျော့ကြီးတစ်ဦး ခြံတွင်ရပ်လို့နေသည်။

သူ့လက်ထဲတွင် ကြီးမားသည့်တောင်စေ့တစ်ချောင်းကို ကိုင်လာကာ ပခုံးတွင်လွယ်အိတ်ညှိကြီးတစ်လုံးကိုလွယ်လို့ထားသည်။

“ဟေ့ ... ငါမေးနေတယ်လေ ဇော်အောင်ရှိလားလို့”

“ရှိ ... ရှိပါတယ်”

ထိုလူကြီးနှင့်အနီးစပ်ဆုံးလူတစ်ယောက်က လှမ်း၍ဖြေလိုက်သည်။

“ဘယ်မှာလဲ စောအောင်”

“ဟို ... ဟိုမှာပါ”

ရွာသားက မသာကိုလိုက်ကာများကာထားရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြ လိုက်ရာ ထိုလူကြီးကခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် လျှောက်လှိုဝင်သွားသည်။

ကန့်လန့်ကာအပြင်ဘက်၌ရှိနေကြသည့် လူများက အထဲမှာ အာလုပ်နေကြလဲဆိုတာ လွန်စွာစိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

သို့သော် ...

တစ်ဦးတစ်ယောက်ချောင်းကြည့်ချင်းမလုပ်ရဲကြသလို အထဲကို အပြင်မှလူများကမမြင်ကြပေ ...

“ဘာလုပ်ကြမှာလဲမသိဘူးနော်”

“ဘယ်သိမလဲဟဲ့ ... ငါကြားဖူးတာကတော့ အဲဒီဆရာနာမည်က ထိပ်ခေါင်တဲ့ သရဲတစ္ဆေကိုသိပ်နိုင်တယ်ဆိုပဲ”

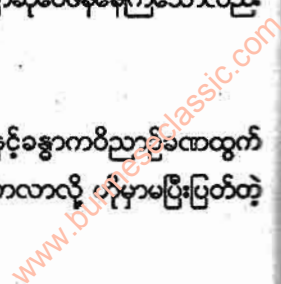
“ဟင် ... ဒါဆို ... အဲဒီဆရာက ... ”

“ဟဲ့ တိုးတိုး ရမ်းပြီးလျှောက်ပြောမနေနဲ့ ငါတို့ပြောတာကြားသွားလို့ တစ်ခုခုဖြစ်နေမှ ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်”

တစ်ယောက်တစ်မျိုး လေသံတိုးတိုးနှင့်ပြောဆိုဝေဖန်နေကြသော်လည်း အသံများကတိတ်ကာနေသည်။

ထိုစဉ် ...

“ဟေ့ ... ငါဆရာအမိန့်ပေးနေတယ် နှင့်ခန္ဓာကပိညာဉ်ခဏထွက် သွားတာ မကြာခင်နင်ပြန်လာမှာ နင်ဟာ သိုက်ကလာလို့ ဟိုမှာမပြီးပြတ်တဲ့

အကျဉ်း စံတစ္ဆေမလေး ရဲ့သဘာဝစာ

အလုပ်တွေသွားလုပ်နေတာ ဒီတော့ နင့်ခန္ဓာကိုယ်မပုပ်သိုးအောင် ငါဆရာစိစဉ်မယ်”

ဆရာထိပ်ခေါင်ရဲ့အသံကြီးကထွက်လာရာ အပြင်မှာရှိနေသူတွေက ကြောက်လွန်း၍တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပူးကပ်ထားကြသည်။

“ဟေ့ကွာ ... ရော့ ငါဆရာရဲ့ဆေးစွမ်းသိဒွီစွမ်းကွ”

“မလုပ်ပါနဲ့ဆရာရယ် ... ကျွန်တော့်မိန်းမနာသွားပါ့မယ်”

ဆရာထိပ်ခေါင်ရဲ့ကြုံးဝါးသံ သူဌေးဦးစောအောင်ရဲ့တောင်းပန်သံတို့ တို့ အပြင်ကလူတွေအတိုင်းသားကြားနေရသည်။ သူဌေး တောက်တိုမယ်ရ နိုင်းတာလုပ်ပြီး မျက်နှာရအောင်အမြဲလုပ်တတ်သည့် ဖိုးတင်က ဦးစိုးမြင့်အား ...

“ကျုပ်အထဲဝင်သွားလိုက်ရင်ကောင်းမလား သူဌေးသိပ်စိတ်ဆင်းခဲ့နေပြီ”

“နေစမ်းပါဖိုးတင်ရယ် ... သူဌေးက သူ့အလုပ်သူသိပါတယ် မင်းဝင်သွားမှ ပိုရှုပ်ကုန်မယ်ငြိမ်ငြိမ်နေ ... ”

“သူဌေးကိုသနားတယ်ဗျာ”

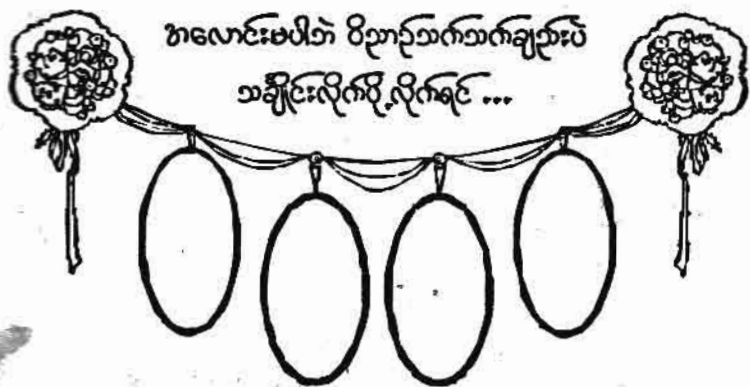
ဖိုးတင်ကပြောပြီးငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ဟဲ့ နင့်ခန္ဓာကိုယ်မပုပ်သိုးတော့ဘူး နင့်ဝိညာဉ်လည်း အပြင်မှာ သိပ်ကြာအောင်မနေနဲ့ကြားလား ငါသွားမယ်”

ဆရာထိပ်ခေါင်အသံကြားရပြီး မကြာခင်လိုက်ကာမ၍ အပြင်သို့ထွက်လာရာ အားလုံးရဲ့အကြည့်တွေက ဆရာထိပ်ခေါင်ဆီရောက်လို့သွားသည်။

ဆရာထိပ်ခေါင်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှဂရုမစိုက် မျက်နှာတည်တည်ကြီးနှင့်ထွက်လို့သွားတော့သည်။

အလောင်းမပါဘဲ ပိဋကတ်ဘက်ချားပဲ
သင်္ချိုင်းလိုက်ပို့လိုက်ရင် ...

အခန်း (၃)

ထုံးစံမဟုတ်တာကြောင့်

“သူကြီးကျုပ်ပြောတာကိုလက်ခံစဉ်းစားပေးပါ”

သူဌေးဦးစောအောင်က သူကြီးအိမ်သို့လာကာ နှစ်ယောက်တည်း
တွေ့၍ သူလိုတာကိုတောင်းဆိုလိုက်သည်။

“သူဌေးပြောတာ ကျုပ်လက်ခံတယ်ထား၊ ရွာကလူတွေကလက်ခံပါ
မလား”

“သူကြီးရယ် ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ့်မိန်းမအလောင်းထားတာပဲ ပြဿနာ
မဟုတ်ပါဘူး တခြားရွာတွေမှာဆို ကိုယ့်ခြံထဲမှာပဲသင်္ဂြိုဟ်ကြတယ်မလား”

သူကြီးပြောရခက်နေသည်။ ရွာရဲ့ဂုဏ်အနိမ့်ပုဂ္ဂိုလ် အကျင့်စာရိတ္တ
နှင့်အရေးအကြောင်းဆို ရွာအတွက်အဘက်ဘက်မှကူညီနေသူဆိုတော့

“အေးလေ ... ရွာထဲကလူတွေတချို့နဲ့တိုင်ပင်လိုက်ရင်ကောင်း
မယ်၊ သူတို့သဘောထား ဘယ်လိုရှိမယ်မပြောတတ်သေးဘူး”

“သူကြီးရယ် မသာကိုမငြိုဟ်ဘဲ ကျုပ်ခြံထဲမှာထားမယ်ဆိုပေမယ့်
တခမ်းတနားထားမှာပါ ရွာကိုလုံးဝမထိခိုက်စေရဘူး စိတ်ချ”

သူဌေးက အာမတွေခံကာပြောတော့ သူကြီးကခေါင်းကုတ်ကာ စဉ်းစားနေရသည်။ သူဌေးကဆက်၍ ...

“သူကြီးသာခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် မိုးတွင်းရောက်ရင်ကူးမရလို့ ဝါးတံတား ထိုးထားတဲ့ ရွာထိပ်ကသဲချောင်းကို ကျုပ်ကျွန်းတံတားထိုးပေးမယ်ဗျာ လူတွေ ကွဲနွားတွေမပြောနဲ့ ဆင်တောင်ကူးရအောင်လုပ်ပေးမယ်ဗျာ”

“သူဌေး စေတနာကောင်းပါတယ်ဗျာ ရွာကလည်းအဲဒီတံတားကို မျှော်လင့်နေတာဗျ မိုးတွင်းရောက်ရင် ဒုက္ခရောက်လွန်းလို့”

သူကြီးဝမ်းသာသွားသော်လည်း သူဌေးက သူမိန်းမအလောင်း သူ့ခြံ ထဲမှာထားမည့်ကိစ္စ ရွာကလက်ခံပါ့မလားဆိုတဲ့အတွေးဟာ ခေါင်းခြောက်စရာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ကျုပ်ပြန်တော့မယ် အခုလောက်ဆိုကျုပ်မိန်းမဗိုက်သာနေလောက် ပြီ”

“ဟင် ... သူဌေး စကားက ... ”

“ကျုပ်က ရေမချိုးပေးရတာတောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ ဆရာ ထိပ်ခေါင်ကမှာသွားတယ် အလောင်းကိုရေမထိရဘူးတဲ့”

သူဌေးကပြော၍ အိမ်ထဲကထွက်သွားရာ သူကြီးလည်းမျက်လုံးကြောင် ၍သာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

“ဟာ ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ရွာနာမှာပေါ့ ထုံးစံမှမဟုတ်တာဗျာ”
ကိုအေးဆောင်ကထ၍ပြောလိုက်ရာ နတ်ကတော်ဒေါ်လှက ခါးခါးသီး
သီးနှင့် ...

“ရွာစောင့်နတ်ကမသာကို ရွာထဲမှာသုံးရက်ပဲထားခွင့်ပေးတာ ဒီထက်
ပိုထားလို့သူစိတ်ဆိုးရင် ခုနစ်လောင်းဆက်သွားတတ်တယ်နော်”

“သူကြီး လူဟာသေသွားရင် ခန္ဓာကိုယ်ကတာမှအသုံးဝင်တော့တာ
မဟုတ်ဘူး၊ ဗုဒ္ဓရဲ့ဒေသနာတော်နဲ့လည်းညီတာမှမဟုတ်တာ ခန္ဓာကိုယ်ပြိုဟ်ရမှာ
ပဲ ရွာထဲထားတာရွာသူရွာသားတွေအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာပေါ့”

ဘုန်းကြီးလူထွက် ကိုသာမျိုးရဲ့စကားကို သူကြီးအိမ်လာတဲ့လူတွေ
အားလုံးခေါင်းညိတ်ကြသည်။

သူဌေးရဲ့ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းကိုစိန်သောင်းကပင်ထ၍ ...

“စောကြီး အခုဖြစ်နေတာ ရုတ်တရက်ဆုံးသွားတဲ့ သူမိန်းမကြောင့်
သွေးလေချောက်ချားနေတာပါ ထုံးစံနဲ့မညီတာကိုတော့ ခွင့်ပြုလို့ရမယ်မထင်
ဘူး”

“ကဲ _ ဟုတ်ပြီ အားလုံးက လက်မခံတဲ့သဘောပဲပေါ့ ဒီလိုပိုဆင်
ချုပ်ကသူဌေးကိုပြောလိုက်ရုံပဲ ...

သူကလည်း ရွာရဲ့ဒုက္ခကိုဖြေရှင်းပေးမယ်ပြောထားတာ ရှင်းပေးမှာ

မဟုတ်တော့တဲ့အတွက် ကျုပ်စိတ်မကောင်းဘူး”

သူကြီးကထပြောပြီးပြန်လိုင်ကာ မျက်နှာမကောင်းစွာနှင့်ငြိမ်၍နေရသည်။ ရွာကိုပတ်၍ စီးနေသည့်သဲချောင်းက မိုးဆက်တိုက်ရွာလျှင် ကူးလို့မရတော့ ဝါးတံတားလည်းကျိုးသွားသည့်အပြင် တခြားရွာတွေနှင့်အဆက်အသွယ်ပြတ်လို့သွား၏။

ဒီဒုက္ခကိုခံလာရတာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့။ တချို့နှစ်တွေကဆို မိုးခုနစ်ရက်ဆက်တိုက်ရွာ၍ ကျွဲနွားများပင်အစာငတ်ခဲ့ဖူးသည်။ တောင်ကျရေများအဆက်မပြတ်စီးတာကြောင့် လူတွေလည်းကူးမရဖြစ်ခဲ့ဖူးလေ၏။

အားလုံးထဲတွင် မျှတစွာတွေးတတ်သည့် ကိုဘိုဌေးက ...

“ဒီလိုလုပ်ကြရာ သူ့ငွေဆန္ဒလည်းပြည့်ဝအောင် ကျုပ်တို့ရွာအတွက် တံတားဖြစ်သွားအောင် သူ့ငွေမိန်းမရပ်အလောင်းကို သူ့အိမ်မှာပဲထားရင် ထားပါစေ ဝိညာဉ်ကိုတော့ သင်္ချိုင်းကိုသွားပေးလိုက်ရင် ရွာအတွက်ထိခိုက်စရာ မရှိနိုင်ဘူးလေ ကျုပ်ပြောတာ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

ရွာသားအားလုံးငြိမ်ကျသွားသည်။ သူကြီးရဲ့ဆန္ဒ သူတို့ရဲ့ဆန္ဒ သူ့ငွေရဲ့ဆန္ဒဟာ ကိုဘိုဌေးပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်လိုက်လျှင် အဆင်ပြေနိုင်သည်လေ။

“ဝိညာဉ်ကို သင်္ချိုင်းပို့ရင် အရင်မသာတွေလို ခုနစ်ရက်ပြည့်မှ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်သွားပို့မှာလား”

ကိုအေးဆောင်ကိုမေးလိုက်ရာ ကိုဘိုဌေးက ...

“အလောင်းကို တစ်ရွာလုံးမပို့ရပေမယ့် ဝိညာဉ်ကိုအလောင်းပို့သလို တစ်ရွာလုံးလိုက်ပို့မယ်ဗျာ မကောင်းဘူးလား”

“ဘိုးဌေးပြောတာမဆိုးဘူး”

“အေးလေ အတူတူပါပဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထောက်ခံလိုက်သဖြင့် သူ့ငွေရဲ့ဆန္ဒ အားလုံးလက်ခံလိုက်သည်ဖြစ်သွား၍ သူကြီးလည်းရွာတံတားအတွက် စိတ်အေးသွားရတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

သုသာန်ကြီးက ...

“မသာလိယုတ္တားမယ် မသာဆိုတာသုံးရက်ထက်ကျော်ပြီး
စိမ့်မှာမရှိဘူး” ဟုဆိုလိုက်ပြီး ...

အခန်း (၄)
ငိုခွေးသည်ရမ္မာကြရည်

သူဌေးမိန်းမ မအေးမေရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို သုံးရက်ပြည့်သော်လည်း မချတော့ဘဲ ဒီအတိုင်းပင်ထားလိုက်ကြသည်။ သူဌေးက လက်သမားဆရာများ ကိုခေါ်ကာ သူ့ခြံခြေရင်းတွင်ခမ်းနားလှသည့် အိမ်တစ်ဆောင်ကို ကျကျနန ဆောက်ထားသည်။

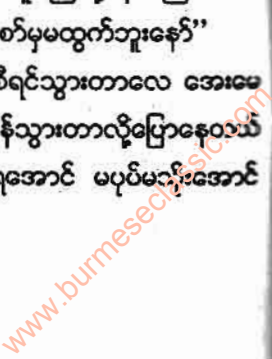
မအေးမေသေသည့်နေ့မှစ၍ တစ်ရွာလုံးကိုမီးခိုးတိတ်ကျွေးစေကာ ကြီးမားသောအလှူကိုပြုလုပ်စေသည်။

ရွာသားတွေက နာရေးကို ကူလုပ်ပေးသလို တစ်ဖက်ကလည်း စားဖို့မပူရတာကြောင့် နာရေးအိမ်မှာ ရွာလုံးကျွတ်လှူစည်လို့နေသည်။

“ဟဲ့ ... မအေးမေအလောင်းက ဘာစော်မှမထွက်ဘူးနော်”

“နင်မသိဘူးလား ... ဆရာထိပ်ခေါင်စီရင်သွားတာလေ အေးမေ သေတာမဟုတ်ဘူးတဲ့ သိုက်ကိုသွပ်ညာဉ်ခဏပြန်သွားတာလို့ပြောနေသံ လေ။ သွပ်ညာဉ်ပြန်လာရင် ခန္ဓာကိုယ်ထဲဝင်လို့ရအောင် မပုပ်မသိုးအောင် စီရင်ခဲ့တာတဲ့”

“ဪ ... အဲ့လိုလား”

အကျဉ်းစံတစ္ဆေမလေး ရဲ့သဘာ ၇၃၈

ရွာကလူတွေက မသာကိုရှေ့ထား၍ အမျိုးမျိုးပြောနေကြသံတွေက ဝေ့ပုပ်မှာဆူညံနေသည်။

“အေးမေက သိပ်ကံကောင်းတာ”

“ဟဲ့ ... ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့သေတာ ဘာကံကောင်းတာလဲ ပေါက်ကရတွေပြောမနေပါနဲ့အေ”

“ဟာ _ နွေးကလည်း သေနေတာကိုကြည့်ပါလား ရှင်နေတုန်းကလို လှနေတုန်း အကျိုထာဘီတစ်နေ့နှစ်စုံ သူဌေးကိုယ်တိုင်လဲပေးတာ၊ မုန့်စားချိန် ဆိုမုန့် ထမင်းစားချိန်ဆိုထမင်း ကွမ်းအစ်လေးတောင်ချထားသေး _ ငါသာ သေလို့ကတော့ အိမ်ကဟာကြီးက ဒီလိုလုပ်ပေးဖို့နေနေသာသာ ချက်ချင်း တောင်သချိုင်းပို့မှာ ... ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ”

မသန်းစိန်စကားကြောင့် နားထောင်နေကြသူတွေအားလုံး ပွဲကျလို့ သွားသည်။ ဒွေးလေးသန်းရီက ...

“ဟဲ့ ... ဒါမသာနော် ရယ်မနေကြနဲ့ တော်ကြာငိုချင်းသည်ရောက် ထာရင် တို့တွေနားထောင်ရဦးမယ်”

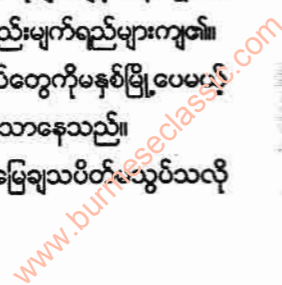
“ဟုတ်သားပဲ ဒီနေ့ငိုချင်းချမယ့်မိန်းမက မြို့ကဇာတ်မင်းသမီးဟောင်း ထဲ့ နားထောင်ကောင်းမှာပဲ”

သူဌေးကသူမိန်းမသေပြီးနောက်ပိုင်းမှစ၍ ငိုချင်းချသည်မိန်းမကို ငှားကာ အလောင်းဘေးမှာပြောပြောဝိုစေသလို သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘေးနား စာနေ မျက်ရည်တဖြိုင်ဖြိုင်ကျလို့နေသည်။

တစ်နေ့တစ်ယောက်မရိုးရအောင်ကိုခေါ်ကာ ငိုချင်းချခိုင်းရာ ရွာက ထူတွေကလည်း အလှအယက်နားထောင်၍ သူတို့လည်းမျက်ရည်များကျ၏။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်က သူဌေးလုပ်ရပ်တွေကိုမနှစ်မြို့ပေမယ့် လောကီကိစ္စတွေဆိုတော့ ဘာမှမပြောဘဲနှုတ်ဆိတ်လို့သာနေသည်။

သက်ပျောက်သပိတ်သာသွပ်သော်လည်း မြေချသပိတ်သွပ်သလို

ရက်လည်သပိတ်ကိုလည်းလျှောက်ထားခြင်းမရှိတာကြောင့် ဆရာတော်က သူဌေးကိုခေါ်၍ ပြောရန်ကြံသော်လည်း မယားဆုံးပြီး သွေးပူနေချိန်မှာ နားမဝင်မည်စိုး၍ မပြောဘဲနေလိုက်သည်။

“အမှန်ဆို ဒီနေ့မသာချရမှာနော်”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ဪ ... မသာမချဖြစ်တော့ သုဘရာဇာကြီး သင်္ကြိုဟ်ဖို့မျှော်နေ မှာစိုးလို့ပါ”

“ညည်းစိတ်ပူရင် သင်္ချိုင်းကိုသွားပြောလိုက်လေ”

“အမလေး ... မလုပ်ပါနဲ့ မသွားရဲပါဘူး”

တိုးတိုးတစ်မျိုး ကျယ်ကျယ်တစ်ဖုံပြောနေကြတာတွေက နာရေးမှာ ဝမ်းနည်းရမည့်အစား ပျော်သလိုတောင်စိတ်ထဲမှာခံစားနေကြရလေသည်။

“အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ... လှလို့ရယ်တဲ့မကုန် အလုံးစုံချစ်မကုန် နိုင်တဲ့ ငယ်ချစ်လင်ကိုရင်နှစ်စွာခွဲလို့ တမလွန်ကိုသွားရမည်ခရီးမှာ တစ်ယောက် တည်းပေမို့ ရှောင်လွဲနိုင်စရာမရှိတာကြောင့် အမလေး ... ထားခဲ့ရချည်ရဲ့”

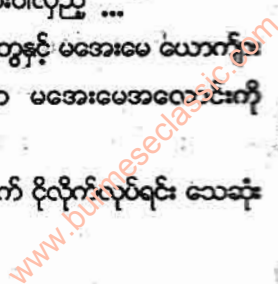
ငိုချင်းသည်ရဲ့ အငိုအပြော အနုအချွဲ အဖွဲ့အနွဲ့တွေက သူဌေးအပါ အဝင်မဏ္ဍပ်ထဲကလူတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲလှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းမှုတို့တက်လာ ကာ မျက်ရည်များပင်ကျလို့လာသည်။

သူဌေးရဲ့ဘေးမှာတော့ တပည့်ရင်းနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဖိုးတင်နှင့် သောင်းစိန်တို့က တစ်ဖက်စီကနေ၍ သူဌေးကိုနှစ်သိမ့်လို့နေသည်။

“အပျော်စုံ လူဘုံထပ်မှာတော့ ကြုံရတယ်ရွှေစည်းစိမ်ကို ယုံရခက် အောင်ချစ်ရတဲ့ ချစ်လင်က အခုတော့လည်း အနားမကပ်ချင်ပြီ ဒီခန္ဓာဒီရုပ်လွှာကို ဒီဘဝမှာပဲထားခဲ့ရတာကြောင့် နောက်ဆုံချင်တယ် ဘဝဆက်တိုင်းမှာပေါ့ အမလေး ... ငယ်ချစ်ရယ် ကျွန်မအဖြစ်ကိုသနားပါလှည့် ... ”

အားလုံးရဲ့စိတ်တွေက ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုတွေနှင့် မအေးမေ ယောက်ျား ကိုဂရုစိုက်ပုံ ကြင်နာပုံကိုမြင်ဖူးကြသည့်သူတို့က မအေးမေအလောင်းကို ကြည့်ကာ မျက်ရည်ကျလို့နေသည်။

ငိုချင်းသည်ကလည်း တစ်ပုဒ်ချင်းရွတ်လိုက် ငိုလိုက်လုပ်ရင်း သေဆုံး

သူ မအေးမေရဲ့ခံစားမှု ယောက်ျားဖြစ်သူ သူဌေးကိုစောအောင်ရဲ့ နှမြောတသ ပူဆွေးမှုတို့ကို တသသဖြစ်အောင်ကို ငိုချင်းချလိုနေသည်။

“အရမ်းတော်တာပဲနော် အရင်နေ့က ငိုချင်းသည်ထက် ပိုကောင်း တယ်”

“သူကဖာတ်မင်းသမီးလုပ်ခဲ့တာဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့ မပူနဲ့ ညရောက်ရင် ကွက်စိပ်ဆရာလာဦးမှာ”

“ဟုတ်လား ... သူဌေးက အဟုတ်ကိုလုပ်နေတော့တာပဲ ဒါနဲ့ နေပါဦး အခုတောင်မိုးချုပ်တော့မှာ ကွက်စိပ်ဆရာက ဘယ်အချိန်လာမှာတုန်း”

“ငိုချင်းကပြီးတော့မှာလေ ပြီးရင်ထမင်းကျွေးတော့မှာ ကျွေးပြီးမှ ကွက်စိပ်ဆရာအလှည့်”

“အေး ... ကောင်းတယ်”

သန်းစိန်တို့အုပ်စုကလည်း စကားပြောလိုက် နားထောင်လိုက် မျက်ရည်သုတ်လိုက်နှင့် ကျေနပ်နေကြသည်။

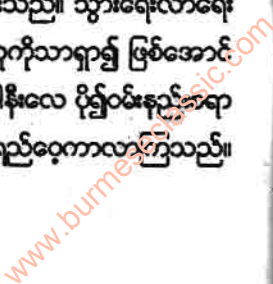
ရွာမှာက ဖာတ်ပွဲတို့ အငြိမ်တို့ကိုငှားနိုင်တာမဟုတ် ကြည့်ချင်ရင် သူများရွာကိုတကူးတကသွားပြီး ကြည့်ကြရတာလေ ... ဒါကလည်း နှစ်နှစ် သုံးနှစ်မှတစ်ကြိမ်သာ ...

လက်လုပ်လက်စားတွေဆိုတော့ ဖာတ်ပွဲဖြစ်လည်းမသွားနိုင်ကြဘူး။

အခုလိုမသာမှာ ငိုချင်းချတာကို ပွဲတစ်ခုလို စိတ်ပါဝင်စားစွာကြည့်ရ တာကို ကျေနပ်သလို ကွက်စိပ်ဆရာရဲ့အဟောအပြောကိုလည်း နားထောင်ခွင့် ရတာ နည်းတဲ့အခွင့်အရေးမှမဟုတ်တာ ...

ဒါတောင်သူဌေးက ဆိုင်းငှားဖြိုကြိုးစားသေးသည်။ သွားရေးလာရေး ခက်တာကြောင့် ဆိုင်းဆရာကငြင်းလိုက်၍ ရသည်သူကိုသာရှာ၍ ဖြစ်အောင် လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ငိုချင်းသည်ရဲ့အပြောကလည်း ပြီးခါနီးလေ ပို၍ဝမ်းနည်းရာ ကောင်းလေဖြစ်လာရာ ယောက်ျားသားများပင် မျက်ရည်ဝေကာလာကြသည်။

ထိုစဉ် ...

အကျဉ်းစံတစ္ဆေမလေး ရဲ့သုဘရာဇာ

“ဟေ့ _ အားလုံးနားထောင်စမ်း မသာကိုသချိုင်းဘာလို့မပို့တာလဲ”

“ဟင်”

“ဟာ”

အပေါ်အင်္ကျီမပါ ပုဆိုးအကွပ်ကျဲကျဲညစ်စုတ်စုတ်ကို ဒူးခေါင်းပေါ်ထိ တိုတိုဝတ်ကာ ညာဘက်လက်ထဲတွင် ဝါးရင်းတုတ်ကိုင်ထားသည့် သုဘရာဇာကြီးက ခြံမုလှမ်းအော်လိုက်ရာ ငိုချင်းသည်ရဲ့အသံတိတ်သွားသလို အခုလိုမှောင်ရီဖြိုးဖျအချိန်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ သုဘရာဇာကိုတွေ့ရ၍ အားလုံးထိတ်လန့်သွားကြသည်။

“ငါမေးနေတယ်လေ ဘာလို့ မသာကိုသချိုင်းလာမပို့တာလဲလို့”

“ ... ”

တစ်ယောက်မှမဖြေ သူဌေးက အလောင်းဘေးနားထိုင်ရာကနေ မတ်တတ်ရပ်၍ သုဘရာဇာကြီးကိုငေးကြည့်နေသည်။

“မင်းတို့ အလောင်းကိုအလှူကြည့်နေမလို့လား အလောင်းဆိုတာ သချိုင်းမှာရှိရမှာ မင်းတို့ဆီမှာသုံးရက်ထားတာတောင်လွန်လှပြီ ...

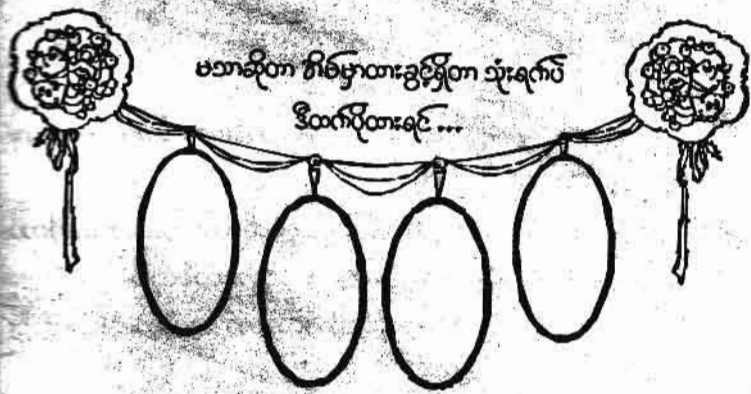
ဒီနေ့သုံးရက်ပြည့်ပြီ လာမပို့လို့ငါလိုက်လာတာ ဘယ်မှာလဲအလောင်း ငါယူသွားမယ်”

“ဟင်”

“ဟာ”

အားလုံးကြောင်နေကြစဉ် သုဘရာဇာကြီးကအလောင်းထားရာဆီသို့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးဖြင့်ဝင်လာခဲ့တော့သည်။

မသာဆိုတာ စိစမ္မာထားခွင့်ရှိတာ သုံးရက်ပဲ
ဒီထက်ပိုထားရင် ...

အခန်း (၅)

အစောဇေးစောထောဇေးစောညှိ စုစာရာဇာကြီး

“သူဌေး ... ကျုပ်အလောင်းကိုယူသွားမယ် သင်္ချိုင်းမှာသဂြိုဟ်ဖို့ အားလုံးလုပ်ပြီးပြီ”

သုဘရာဇာကြီးက အလောင်းဘေးနား ခါးထောက်ရပ်ရင်းပြောတော့ သူဌေးမျက်နှာပျက်နေသလို သူ့ဘေးနားက ငိုချင်းသည်ကလည်း အသာငြိမ်၍ နေသည်။

“သုဘရာဇာကြီး ကျုပ်မိန်းမအလောင်းကို မသဂြိုဟ်တော့ဘူး”

“ဟင် ... မသဂြိုဟ်ရင် ဘာလုပ်မလဲ အလှူကြည့်နေမှာလား”

“ကျုပ်ခြံထဲမှာပဲထားဖို့သူကြီးကိုပြောပြီးပြီ”

“ဟင်”

သုဘရာဇာကြီးကမျက်လုံးပြူးလို့သွားသည်။ သူဌေးကိုလည်း စိတ်မှန်ရဲ့လားဆိုတဲ့အကြည့်နှင့် ကြည့်လို့နေသည်။ ပြီးတော့ အလောင်းကို လက်ညှိုးထိုးကာ ...

“မသာဆိုတာ အိမ်မှာသုံးရက်ပဲ သင်္ချိုင်းမှာသဂြိုဟ်ရမှာ သူဌေး မဟုတ်တာတွေမလုပ်နေနဲ့ ဖယ်ကျုပ်အလောင်းယူသွားမယ်”

“မလုပ်နဲ့ သုဘရာဇာကြီးမလုပ်နဲ့”

နာရေးမထူထပ်ထဲမှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်လို့သွားသည်။ အလောင်း

ဘေးနားမှာ သူဌေးရဲ့အမိန့်နဲ့ သူ့တပည့်တွေကဝိုင်းလို့ထားသည်။

သုဘရာဇာကြီးကလည်း အလောင်းကိုယူသွားဖို့ကြိုးစားနေသည်။

ထိုစဉ် ...

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ... အားလုံးငြိမ်ငြိမ်နေကြစမ်း”

အလွန်ကျယ်လောင်လှသောအသံနှင့်အတူ သူကြီးက ရွာလူကြီး

တချို့နှင့်အတူရောက်လာသည်။

သုဘရာဇာကြီးက ...

“ကျုပ်က ကျုပ်အလုပ်ကျုပ်လာလုပ်တာ သူဌေးက သူ့မယား

အလောင်းကိုမပေးဘူးပြောနေတယ်”

“အေး အေးပြောကြတာပေါ့ ကိုညိုတုတ်ရယ် လာထိုင်ပါ”

သူကြီးက သုဘရာဇာကြီးကိုချော့ကာ ဖျာကြမ်းပေါ်ထိုင်ခိုင်းလိုက်

သည်။

အကျိုးအကြောင်းကိုလည်း နားလည်အောင် လေသံတိုးတိုးဖြင့်

ရှင်းပြလိုက်ရာ သုဘရာဇာကြီးက ...

“သူကြီးရယ် သူဌေးလုပ်ရပ်တွေက အရူးတစ်ယောက်လိုဖြစ်မနေ

ဘူးလား”

“အင်း ... ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်ပါတယ် နောက်တော့တဖြည်းဖြည်း

ကြည့်ပြောရတာပေါ့ သုဘရာဇာကြီးလည်း စိတ်ထဲမှာဘာမှမထားနဲ့ ကျုပ်မေတ္တာ

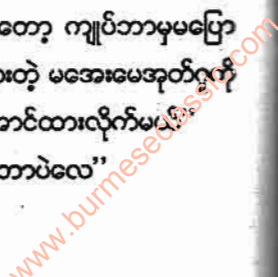
ရပ်ခံပါတယ်”

“အင်းလေ ... သူကြီးကိုယ်တိုင်လက်ခံမှတော့ ကျုပ်ဘာမှမပြော

လိုပါဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် သင်္ချိုင်းမှာကျုပ်လုပ်ထားတဲ့ မအေးမေအုတ်ကို

တော့မဖျက်ဘူး။ သင်္ဂြိုဟ်ချင်တဲ့နေ့ လာသင်္ဂြိုဟ်ရအောင်ထားလိုက်မယ်”

“သင်္ချိုင်းကိစ္စကတော့ သုဘရာဇာကြီးသဘောပဲလေ”

အကျဉ်းစံတစ္ဆေမလေး ရဲ့သဘာရုဇာ

သုဘရာဇာကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ မတ်တတ်ရပ်၍
ပုဆိုးပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး ...

“သူဌေး အခုတော့ ခင်ဗျားအရှိန်တက်နေတုန်းဆိုတော့ ကျုပ်ဘာမှ
မပြောလိုဘူး။ အဲ မသာဆိုတာသုဘရာဇာသာပိုင်တာ တစ်နေ့ကျုပ်အလောင်း
လာယူမယ်”

ပြော၍ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကိုကိုင်ကာ ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် မသာ
မဏ္ဍပ်ထဲမှထွက်သွားတော့သည်။

ရက်လည်တဲ့နေ့မှာတော့ မအေးမေအလောင်းကိုထားရန် ဆောက်ထား
သည့် အဆောက်အဦကလည်းပြီးလို့သွားသည်။ အဆောက်အအုံကိုလှပသော
ဗိသုကာလက်ရာများဖြင့် တခမ်းတနားဆောက်လို့ထားတာကြောင့် မြင်ရသူ
အားလုံးအံ့သြကြသည်။

အဆောက်အဦထဲတွင် လူတစ်ယောက် သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်က
အတိုင်း အဝတ်ဗီရိုသေတ္တာ၊ ထမင်းပိုင်း ရေအိုးစတာတွေကို စနစ်တကျ
ထားတာကြောင့် သူဌေးကတော်အေးမေတစ်ယောက် အသက်ရှင်လျက်
နေနေသည်ဟုပင်ထင်ရလောက်သည်။

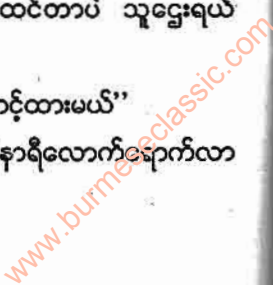
“သူဌေးလည်း ဒီထဲမှာနေမှာလား”

“ညဘက်တော့ အိမ်ပေါ်တက်အိပ်မှာပေါ့ကွာ အေးမေ တစ်နေ့သူ
ဗီညာဉ်ပြန်လာမှာကွ အလောင်းကိုအထိအပွန်းအပဲ့မခံနိုင်ဘူး”

“ညဘက်အစောင့်ထားမှသင့်တော်မယ်ထင်တာပဲ သူဌေးရယ်
သုဘရာဇာကြီးကလွယ်တာမဟုတ်ဘူး”

“အေးဟုတ်တယ် ... နှစ်ယောက်စီအစောင့်ထားမယ်”

သူဌေးဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နေ့လယ်နှစ်နာရီလောက်နောက်လာ
တော့ ...

“ကဲဟေ့ ... ငါ့မိန်းမ အိမ်သစ်တက်ပွဲလုပ်မယ် ပြင်ကြဟေ့”

သူဌေးအမိန့်ရတော့ ရွာကလူငယ်တွေက အလောင်းကိုမရန်ပြင် လိုက်စဉ် ...

“ခဏနေဦးဟေ့”

အသံကြီးနှင့်အတူ သုဘရာဇာကြီးက အခေါင်းနက်ကြီးကိုထမ်းလာ ကာ ခြံထဲသို့ဝင်လာသည်။

“သုဘရာဇာကြီး ဘာလုပ်တာလဲ”

“သူဌေးကလည်းဗျာ မသာနဲ့အလိုက်ဖက်ဆုံးက အခေါင်းပဲမလား။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်စပ်ထားတဲ့အခေါင်း လာပို့တာဗျို့ ... ကျုပ်သုဘရာဇာ လုပ်ခဲ့တဲ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဒီအခေါင်းအလှဆုံးပဲ သိပ်လှတဲ့သူဌေးမိန်းမ နဲ့လိုက်အောင်ပါ”

သုဘရာဇာကြီးကခေါင်းနက်ကြီးကို မသာဘေးချကာ ကိုယ်ပေါ်က ချွေးတို့ကို ပေါင်းထားသည့်သဘက်နှင့်သုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုတကူးတကစေတနာထားတဲ့တွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ကျုပ်မိန်းမကိုခေါင်းထဲထည့်မှာမဟုတ်ဘူး။ ခုတင်ပေါ်မှာဒီတိုင်း ထားမှာ ... ”

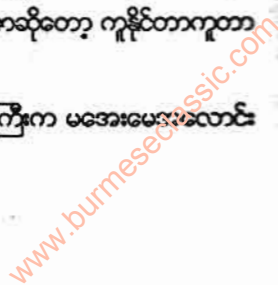
“မဟုတ်တာ သူဌေးရယ်၊ ယင်အုံပိုးတက်ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“မဖြစ်အောင်ကျုပ်စီမံထားပါတယ် ၊ အခေါင်းကိုသုဘရာဇာကြီးသာ ပြန်ယူသွားပါတော့”

သုဘရာဇာကြီးကတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ရောက်လာတဲ့ ခေါင်းကိုပြန်ယူရိုးထုံးစံမရှိဘူး။ မသာကိုခေါင်းမသွင်း ချင်လည်း ဒီအတိုင်းသာထားလိုက် ကျုပ်ကသုဘရာဇာဆိုတော့ ကူနိုင်တာကူတာ ဗျို့”

ပြော၍ ခြံထဲမှထွက်သွားသဖြင့် ခေါင်းနက်ကြီးက မအေးမေးအလောင်း ဘေးမှာကျန်ခဲ့တော့သည်။

“ကဲ မထူးပါဘူးကွာ အခေါင်းကိုအေးမေ့တင်အောက်မှာပဲ ထားလိုက်
တာပေါ့”

ထို့နောက် ...

သောအိမ်သစ်တက်ပွဲကို စည်ကားစွာသူဌေးကကျင်းပလိုက်လေတော့
သည်။

မသာယာလှူငွေက နာလောင်းပါမလာဘဲ

ဝိညာဉ်သက်သက်လာပို့တာကို

သုဘရာဇာကြီးက ...

အခန်း (၆)
မိတ်ပြာဆီဂျီဟိပ္ပ

“အဖေရယ် တော်ရုံရွာထဲကကိစ္စတွေကို မပြောပါနဲ့ သူတို့ကျေနပ်လို့ သူတို့လက်ခံတဲ့ကိစ္စကို အဖေသွားပြောတော့ အဖေ့ကိုမုန်းမှာပေါ့”

နဲ့သာက ညနေစောင်းရေမိုးချိုးပြီး နားနေတဲ့ဖခင်ကိုပြောလိုက်ရာ သုဘရာဇာကြီးက ခေါင်းကိုဖြည်းဖြည်းချင်းရမ်းလိုက်ပြီး ...

“ရွာထဲမှာ မသာတွေတော့ဆက်တော့မှာပဲ သမီးရယ်”

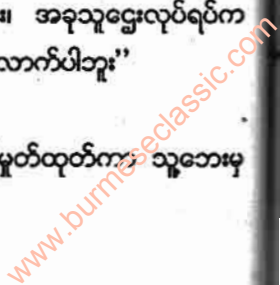
“ရှင် ... ဘာလို့လဲ အဖေ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ သမီးရဲ့၊ ဝေလေထုံးစံနဲ့မညီရင်ရွာနာတယ်လို့အဆိုရှိ တယ်မလား၊ ဒီတော့ ရွာမှာအလောင်းဆက်မှာပဲလေ”

“အဖေရယ် ဒါတွေကအစွဲတစ်ခုပဲမလား၊ အခုသူဌေးလုပ်ရပ်က ရွာကလူအားလုံးကျေနပ်ကြတယ်လေ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး”

“ဟင်း”

သုဘရာဇာကြီးက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုမူတ်ထုတ်ကာ သူ့ဘေးမှ ကွမ်းအစ်ကိုဖွင့်၍ ကွမ်းကိုယာရင်း ...

အကျဉ်းစံ ဘန္တေမလေး ရဲ့သဘာဝဇာ

“ငွေရှိတိုင်းလုပ်လို့ရတာ ဝိညာဉ်လောက ပရလောကကိုလုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့မရဘူး ဘေးဒုက္ခရောက်တတ်တယ်”

ထိုစဉ် ...

“ဒို့ ... ဝေ ... ဒို့ ... ဝေ”

ကြေးစည်သံကြားရ၍ သုဘရာဇာကြီးခေါင်းထောင်သွားရသလို နံ့သာလမ်းအံ့ဩသွားသည်။

“ညနေစောင်း ဘယ်ကမသာချလာတာလဲ အဖေ”

“မသိဘူးကွယ် လာသွားကြည့်ရအောင်”

သုဘရာဇာကြီးက ယာထားတဲ့ကွမ်းကိုပါးစပ်ထဲထိုးထည့်လိုက်ပြီး နံ့သာနှင့်အတူ သင်္ချိုင်းဝသို့ထွက်လာသည်။

“ဟင်”

မသာချလာသူတွေမှာ အခေါင်းမပါ ရှေ့ဆုံးမှကြေးစည်ထုသူနှစ်ဦး သူနောက်မှာ ပန်းတစ်ပွင့်ကိုကိုင်ထားသည့်ရွာသားတစ်ဦး ထိုလူများနောက်မှာ လူဆယ့်ငါးဦးခန့်ရှိသည်။ အားလုံးမှာ ယောက်ျားသားများပင်ဖြစ်သည်။

“ဘာလာလုပ်တာလဲဟေ့”

သုဘရာဇာကြီးက လှမ်းအော်မေးလိုက်ရာ ကြေးစည်ထမ်းသည့် ရှေ့ဆုံးကလူက ...

“လိပ်ပြာလာပို့တာပါ”

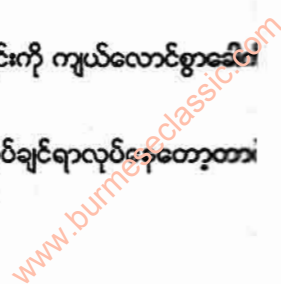
“ဟင် ... ဘာလဲကွ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ”

“သူဌေးခိုင်းတာပါ”

“ဟာကွာ ... တောက်”

သုဘရာဇာကြီးတောက်ခေါက်သံပြင်းပြင်းကို ကျယ်လောင်စွာခေါ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့သူဌေးကတော့ ငွေရှိတိုင်းလုပ်ချင်ရာလုပ်နေတော့တာ၊ အလောင်းမသင်္ဂြိုဟ်ဘဲ လိပ်ပြာလာပို့ရတယ်လို့”

မျှော်ကော့

လိပ်ပြာလာပို့သူဆိုသူတွေက သင်္ချိုင်းဝရပ်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလို
ရင်နေကြသည်။ နို့သားက ဖခင်သုဘရာဇာကြီးနားကပ်၍ လေသံတိုးတိုးနှင့်-

“သူတို့လာပို့တာလက်ခံလိုက်ပါအဖေရယ်” တော်ကြာရွာထဲမှာ
အထိတ်တလန့်ဖြစ်ရင် သမီးတို့လက်မခံလို့ဖြစ်နေပါ့မယ်”

သုဘရာဇာကြီးက ကွမ်းတံတွေးကိုတစ်ချက်ထွေးထုတ်လိုက်ပြီး-

“လာ ... မင်းတို့ယူလာတဲ့လိပ်ပြာပန်းကို အေးမေအတွက်လုပ်ထား
တဲ့အုတ်ဂူပေါ်မှာသာတင်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

အားလုံးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး သင်္ချိုင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြတော့

သည်။

“အု ... အု ... အု ... ”
ခွေးအူသံတွေက ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ရွာထဲမှာဆူညံလို့နေလိုက်တာ
ကြားရသူတွေကြောက်လန့်ကာ ကြက်သီးတွေတဖြန်းဖြန်းထလို့နေသလို

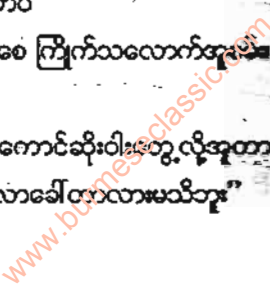
“သူဌေး ... သူဌေးကတော် ဒီညနတ်ဆက်ညနော်”
“ဖိုးတင် ငါ့မိန်းမကငါ့ကိုဘာလို့နှုတ်ဆက်မှာလဲ၊ ငါ့ဘယ်ကိုပို့လို့လဲ
ခြံထဲမှာပဲထားတာလေ နှုတ်ဆက်စရာမလိုပါဘူး”

သူဌေးက ဖိုးတင်ပန်းကိုဖက်ကာ သူ့မိန်းမအလောင်းကိုကြည့်ရင်းပြော
လိုက်သည်။

“အု ... အု ... အု ... ”
ခွေးအူသံတွေကလည်း သူဌေးခြံကိုကြည့်ကာ စူးစူးပါးပါးကိုအူလို့နေ
သည်။

“သူဌေး ခွေးတွေကလည်းတအားအူတာပဲ”
“ခွေးအူတာပဲကွာ အဆန်းလုပ်လို့ အူပါစေ ကြိုက်သလောက်အူမယ်
ငါ့မိန်းမတောင်အပြင်းပြေသေး”

“ဟာ သူဌေးကလည်း ခွေးအူတာမကောင်ဆိုးဝါးတွေလိုအူတာ
လေ၊ သူဌေးကတော်ရဲ့ညဉ့်ကို သူ့အဖော်တွေလာခေါ်တာလားမသိဘူး”

“အု ... အုး ... အုး ... ”

ခွေးအူသံတွေက ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ရွာထဲမှာဆူညံလို့နေလိုက်တာ ကြားရသူတွေကြောက်လန့်ကာ ကြက်သီးတွေတဖြန်းဖြန်းထလို့နေသည်။

“သူဌေး ... သူဌေးကတော် ဒီညနှုတ်ဆက်ညနော်”

“ဖိုးတင် ငါ့မိန်းမကငါ့ကိုဘာလို့နှုတ်ဆက်မှာလဲ၊ ငါ့ဘယ်ကိုပို့လို့လဲ ခြံထဲမှာပဲထားတာလေ နှုတ်ဆက်စရာမလိုပါဘူး”

သူဌေးက ဖိုးတင်ပန်းကိုဖက်ကာ သူ့မိန်းမအလောင်းကိုကြည့်ရင်းပြော လိုက်သည်။

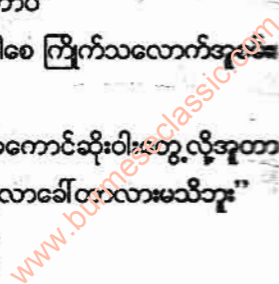
“အု ... အုး ... အုး”

ခွေးအူသံတွေကလည်း သူဌေးခြံကိုကြည့်ကာ စူးစူးဝါးဝါးကိုအူလို့နေ သည်။

“သူဌေး ခွေးတွေကလည်းတအားအူတာပဲ”

“ခွေးအူတာပဲကွာ အဆန်းလုပ်လို့ အူပါစေ ကြိုက်သလောက်အူအူ ငါ့မိန်းမတောင်အပြင်းပြေသေး”

“ဟာ သူဌေးကလည်း ခွေးအူတာမကောင်ဆိုးဝါးတွေလို့အူတာ လေ၊ သူဌေးကတော်ရဲ့ပိညာဉ်ကို သူ့အဖော်တွေလာခေါ်တာလားမသိဘူး”

ဖိုးတင်မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ပြောရာ သူဌေးကမျက်နှာတင်းလို့သွား

ပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ငါ့မိန်းမကိုလာခေါ်တယ်ဆိုတဲ့စကားမပြောနဲ့ မင်း
ကြောက်ရင်ဒီမှာလာမနေနဲ့ထွက်သွား”

“မ ... မကြောက်တော့ပါဘူး”

ဖိုးတင်ကပြောသာပြောရသည် ကြောက်စိတ်ကြောင့် ကြက်သီးတွေ
ထဖြန်းဖြန်းထလို့နေသည်။

ခုနစ်ရက်လုံးလုံးပင်ပန်းထား၍ ရွာသားတချို့နှင့်သူဌေးတပည့်များက
မထူပဲထဲမှာ ပိုးလိုးပက်လက်လန်လို့နေသည်။

တချို့ကဆိုလျှင် ဟောက်တောင်ဟောက်လို့နေသည်။

မအိပ်ဘဲ အလောင်းကိုတစ်မိမ့်စိမ့်ထိုင်ကြည့်နေတာ သူဌေးနှင့်
ကြောက် ခွန်း၍ အိပ်မပျော်နိုင်သည့်ဖိုးတင်တို့ကတော့ အလောင်းထားသည့်
အိမ်သစ်ထဲမှာရှိနေကြသည်။

ထိုစဉ် ...

“သူဌေးရေ ... သူဌေး”

ခြံဝမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏အော်သံကြောင့် သူဌေးကဖိုးတင်အား-

“အချိန်မတော် ဘယ်သူလီ သွားကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

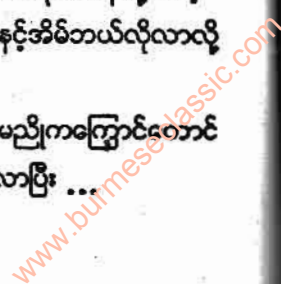
ဖိုးတင်ခြံဝထွက်၍ကြည့်လိုက်ရာ ရွာတောင်ပိုင်းကမညိုဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့ ဆံပင်ဖရိုဖရဲနဲ့ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဟိုလေ ... ဟို ... သူဌေးကတော် ကျုပ်အိမ်ရောက်နေလို့တော့”

“ငါ့သူဌေးကတော်က ဟိုမှာပက်လက်ကြီး နင့်အိမ်ဘယ်လိုလာလို့
လဲ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ”

ဖိုးတင်က အသံမာမာနှင့်ဟောက်လိုက်ရာ မညိုကကြောင်တောင်
ဖြစ်သွားစဉ် သူ့ယောက်ျားမောင်ကြည်အပြေးရောက်လာပြီး ...

အကျဉ်းစံတစ္ဆေမလေး ရဲ့သဘာဝဇာ

“မညို အိပ်မက်တွေမက်ပြီး မသာအိမ်ရောက်လာတယ် လာလာ ပြန်မယ်”

“ဟင်”

မညိုကကြောင်တောင်တောင်အမူအရာနှင့် ဖိုးတင်ကိုကြည့်လိုက် သူ့ယောက်ျားကိုကြည့်လိုက်လုပ်နေသည်။

“မောင်ကြည် မင်းမိန်းမကရုစိုက်ဦး အိပ်မက်တွေမက်ပြီးလျှောက်သွား ရင် ဒုက္ခဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အေးပါကွာ ငါခေါ်သွားပါ့မယ် လာမိန်းမလာ”

မောင်ကြည်က သူ့မိန်းမကိုပခုံးဖက်ကာ အမှောင်ထဲသို့ခေါ်သွား သည်။

“ကျုပ် တကယ်တွေ့လိုက်တာ ကိုကြည် ... မအေးမေကကျုပ်နား မှာ လာထိုင်နေတယ်”

“အိပ်မက်ပဲကွာ မက်ချင်ရာမက်မှာပေါ့”

“အရင်အိပ်မက်တွေနဲ့မတူဘူး ကျုပ်လည်းမအေးမေကိုသူဌေးခေါ်နိုင် အောင်ပြေးပြောတာ ရှင်နောက်ကလိုက်လာလို့”

“အိမ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိပါဘူးကွာ လာ ... အိမ်ရောက်ရင် ရေမန်း သောက်ပြီးအိပ်လိုက်နော်”

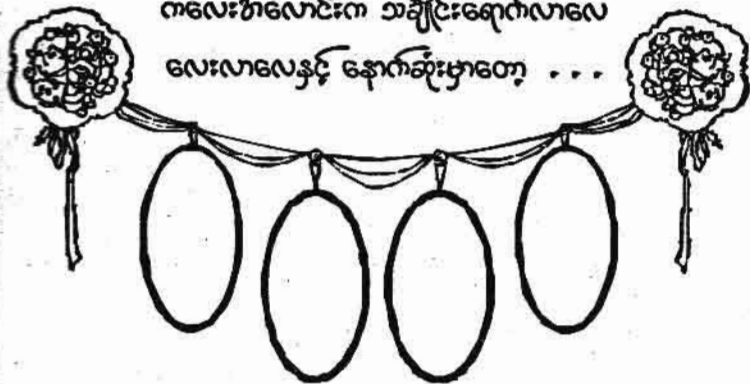
“အင်း”

မောင်ကြည်လည်း သူ့မိန်းမ မညိုကို နှစ်သိမ့်ကာအိမ်သို့သာ ခေါ်လာခဲ့တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ကလေးစာလောင်းက ဘချိုင်းရောက်လာလေ
လေးလာလေနှင့် နောက်ဆုံးမှာတော့ ...

အခန်း (၇)

ဆက်ထိုက်စေထဲ နာရေး

“အမလေး အမေရဲ့အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား ကျုပ်ဘယ်လိုဖြေရမှလဲ တော့”

မိစမ်းအေးအော်ငိုလိုက်သည့်အသံက ဘေးပတ်ဝန်းကျင်အိမ်များသို့ ပင်လန့်လို့သွားသည်။

မိစမ်းအေးအော်ငိုသို့အပြေးရောက်လာကြတော့ အိမ်ရှေ့ဘုရားခန်းမှာ မိစမ်းအေးအမေ ဒေါ်ငြိမ်းတင်ကဆန့်ဆန့်ကြီးသေလို့နေသည်။

“မိစမ်းအေးရယ် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မသိပါဘူးကြီးတော်ရယ် ညဘက်ကတစ်ညလုံး သူ့ကိုလာခေါ်နေ ထယ်ဆိုပြီးတော့ လန့်လန့်အော်တာ မနက်ရောက်တော့ အသက်ပါသွားတော့ ထာပံ”

ဒေါ်ငြိမ်းတင်က ယခင်တည်းကလေဖြတ်ထားသည့်ဝေဒနာသည်ဖြစ် သလို အိပ်ရာထဲကနေ ထနိုင်တာမဟုတ် မိစမ်းအေးမှာလယ်လုပ်ရတာတူးက နိုင်ကိုပြုစုရတာတစ်မျိုး အခုတော့လည်း မိခင်ကဆုံးသွားလေပြီ။

မသာတစ်ခုဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ရပ်ရွာထုံးစံအတိုင်းဝိုင်းဝန်းကြတာပေါ့။ အိမ်ရှေ့ခြံထဲမှာ ရွာသားတွေကနွားဖျင်းထိုးနေချိန်မှာ သူကြီးရောက်လာပြီး ...

“အင်း ရွာမှာတော့တစ်လောင်းပြီးတစ်လောင်းကိုဖြစ်နေတော့တာပဲ ဒေါ်ငြိမ်းတင်သေတာနဲ့ဆို ငါးလောင်းဆက်ပဲ ဖိုးခွေးမိန်းမ မိကြင်ဆုံးတာမနေ့ကမှရက်လည်တယ် ...

ဒီအတိုင်းဆိုဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကြာရင် ရွာပါပျောက်တော့မယ်”

“သူကြီး - အခုလိုရွာမှာဆက်တိုက်သေတာ သူဌေးကိုစောအောင် မိန်းမသေပြီးတည်းကနော်”

စိန်အောင်စကားကြောင့် သူကြီးမျက်နှာပျက်လို့သွားသည်။ မအေးမေအလောင်းကိုမပြိုဟ်ဖို့ သူကိုယ်တိုင်ခွင့်ပြုခဲ့တာမဟုတ်လား။

“သေတာလည်းဗျာ မိန်းမတွေချည်းပဲ မအေးမေက အဖော်ခေါ်နေသလားမှတ်ရတယ်”

“စိန်အောင် ပေါက်ကရတွေပြောမနေနဲ့ လုပ်စရာရှိတာသွားလုပ်”

သူကြီးကလေသံမာမာနှင့်ဟောက်လိုက်မှ စိန်အောင်ကတော်ကလေးမှကာထသွားသည်။

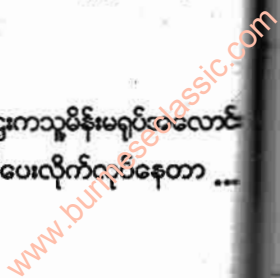
“ပြောရဦးမယ်သူကြီးရေ ရွာထဲမှာခွေးအူတာနဲ့ နောက်နေ့ဆိုတစ်ယောက်သွားပြီ ရွာထဲကလူတွေတောင်ညဘက်ဆိုအပြင်မထွက်ရဲတော့ဘူး”

“စိတ်ကထင်လို့ပါ သန်းစိန်ရယ်”

“ဟိုလေ သူဌေးခြံထဲကအလောင်းထားတဲ့အိမ်ရှေ့မှာ သန်းခေါင်လောက်ဆို အေးမေက လမ်းထလျှောက်တယ်တဲ့”

“နင့် ဘယ်သူပြောလဲ”

“မြင်တဲ့လူမြင်နေတာပဲ ခက်တာက သူဌေးကသူမိန်းမရုပ်ပေးလောင်းကို ဒီနေ့ထိအဝတ်အစားလဲပေးလိုက် မိတ်ကပ်ပြင်ပေးလိုက်လုပ်နေတာ ...

ဟိုက သရဲတစ္ဆေများဖြစ်နေရင် အကြိုက်ပေါ့သူကြီးရယ်”

သူကြီးလည်း သန်းစိန်ပြောတာကိုငြိမ်၍နားထောင်နေသည်။

“အလောင်းကိုပရောကဆရာထိပ်ခေါင် စီရင်ထားတာ ဒီနေ့ထိမပုပ်ဘူးတဲ့ သူလုပ်တဲ့အတိုင်း အေးမေလိပ်ပြာအလောင်းဆီပြန်လာမှာပဲ”

“ဟဲ့ သန်းစိန် မသာအိမ်မှာဘာတွေပြောနေတာလဲ အကုန်ကြောက်လန့်ကုန်မယ်”

သူကြီးကဟန်လိုက်မှ သန်းစိန်လည်းငြိမ်လို့သွားသည်။ ရွာထိပ်သဲချောင်းကိုဖြတ်ထိုးထားသည့် သစ်သားတံတားကြီးကတော့ ပြီးလို့နေသည်။

ထိုတံတားအတွက် ရွာမှလူတွေအသက်ရင်းရသလိုဖြစ်နေတာကြောင့် စိတ်မကောင်းနိုင်အောင်ဖြစ်ရလေသည်။

“သချိုင်းကသုဘရာဇာဆီ သွားအကြောင်းကြားကြဦး”

“မောင်ချိုတို့ကိုလွှတ်လိုက်တယ် သူကြီး”

“အေး _ အေး _ သုဘရာဇာကြီးက မသာဖြစ်ရင် သူ့ကိုအကြောင်းကြားမှကြိုက်တာ အေးလေ သူကသချိုင်းဘုရင်ဆိုတော့ မသာကိုသူပိုင်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်သူကြီး မိကြင်ကိစ္စတုန်းကတောင် ပြောလိုက်သေးတယ် ရွာမှာမသာတွေမကုန်သေးဘူး ငါးကျင်းအဆင်သင့်လုပ်ထားမယ်တဲ့”

“ဟင် _ သုဘရာဇာကြီးက အဲလိုပြောတယ်ဟုတ်လား”

သူကြီးကအံ့ဩစွာမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် သုဘရာဇာကြီးအကြားအမြင်ရနေလားမသိဘူးနော်”

“အင်း ... ”

သူကြီးစဉ်းစားလိုက်သည်။ သူကရွာမှာသူကြီးဆိုတော့ သူရွာအကြောင်း သူသိသလို သုဘရာဇာကြီးကလည်း သူသချိုင်းအကြောင်းသူသိတာပေါ့လား။

“ကိုမောင်ကြည်ရယ် ညညဆိုကျုပ်ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ မညိုရယ်”

တရားနီးအိပ်ရာမှထကာ မျက်နှာမကောင်းစွာနှင့်ပြောသည့် မညိုကို မောင်ကြည်ကမေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဘေးနားမှာ မအေးမေက တစ်ညလုံးလာလာထိုင်နေတယ်၊ ပြီးတော့သူဒီမှာနေချင်လို့တဲ့”

“အိပ်မက်ပဲကွာ”

“အိပ်မက်တော့ အိပ်မက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ညတိုင်းမက်နေတော့ ကျုပ်ကြောက်တယ်”

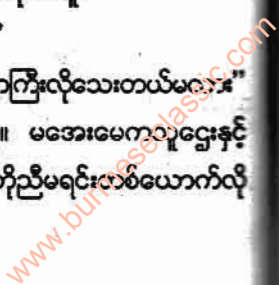
မောင်ကြည်ကလေးနက်စွာစဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“နေချင်ရင်နေခိုင်းလိုက်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းကိုသူဌေးမသိစေနဲ့ သူကသူ့မိန်းမအလောင်းတောင်သင်္ဂြိုဟ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ်လည်းအဲလိုပဲစဉ်းစားထားပါတယ်”

“ကဲ - ပြန်အိပ်တော့ မနက်လင်းဖို့အစောကြီးလိုသေးတယ်မလား”

မညိုလည်းပြန်လွဲကာစဉ်းစားလိုက်သည်။ မအေးမေကသူဌေးနှင့် မညားခင် သူနှင့်အလွန်မှကိုရင်းနီးခဲ့ကြသည်။ သူ့ကိုညီမရင်းတစ်ယောက်လို

ချစ်ခဲ့ပေမယ့် သူဌေးနဲ့ညားပြီးတော့လှည့်တောင်မကြည့်တော့ ...

အလှအပအလွန်ကိုကြိုက်သည့် မအေးမေဟာအချိန်ပြည့်သူ့မျက်နှာကိုချယ်သခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေလေ့ရှိသည်။

အစားအသောက်အဝတ်အစားအဆုံး ကောင်းကောင်းစား ကောင်းကောင်းဝတ်ကာနေခဲ့သည်။ မိခင်အိုကြီးကိုလည်းမသနား သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘာမှမလုပ်။

ရွာဦးကျောင်းမှာလုပ်စရာရှိလို့အဖော်ခေါ်လျှင်တောင် မကြိုက်တတ်တာကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားလျှင်မခေါ်ဖြစ်တော့။

အလှအပလောက် ဘာကိုမှအလေးမထားသည့် အေးမေရဲ့ကံကလည်း ထူးခြားလွန်းလှသည်။ သူဌေးကိုစောအောင်က အေးမေကို စွဲလမ်းစွာနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ရာ နေ့ချင်းညချင်းကိုသူဌေးကတော်ဘဝရောက်သွားကာ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း လူမထင်အောင်ဖြစ်ခဲ့တော့၏။

“မညို ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ အိပ်တော့လေ”

မောင်ကြည်ကတလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသည့် မညိုကိုသတိပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်စဉ်းစားနေတာ ကျုပ်ဆီမှာမအေးမေလာနေမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တိုယ်ဝန်ရတော့မှာပေါ့နော်”

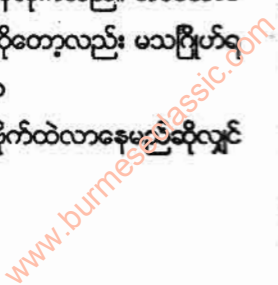
“အင်း ... ဟုတ်မယ်နဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်မယ်တွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့ မအေးမေကိုယ်ဝန်ဆို ကျုပ်ကြောက်တယ်မမွေးချင်ဘူး”

“ကလေးပဲကွာ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်မွေးရမှာပဲ”

မညိုလည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သာနေလိုက်သည်။ အိမ်ထောင်ထွက်တစ်နှစ်ကျော်ပြီ ဒီနေ့ထိကလေးမရ ခုရမယ်ဆိုတော့လည်း မသိရှိဟ်ရသေးသည့်အလောင်းရဲ့ ဝိညာဉ်ကဝင်စားမယ်တဲ့လေ

တစ်ရွာလုံးကိုဒုက္ခပေးသည့်ဝိညာဉ်က သူ့ဗိုက်ထဲလာနေမည်ဆိုလျှင် ရွာထဲဘာတွေဖြစ်ဦးမှာလဲ ...

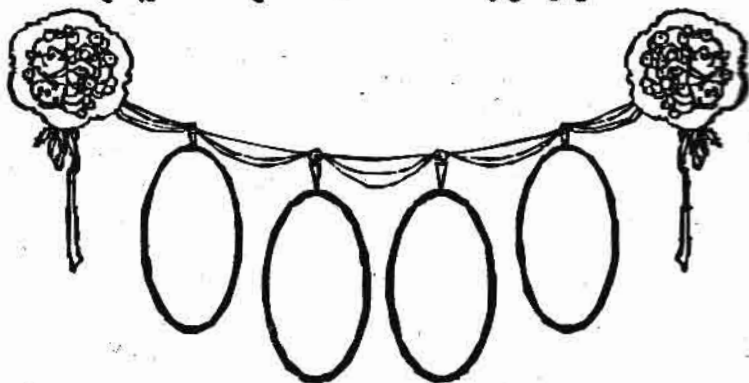
၅၂

ပျော်ဇော

သူကိုယ်တိုင်လည်း ဘာတွေဖြစ်နိုင်မလဲ တွေးရင်းတွေးရင်း ကြက်သီး
တွေထလို့နေတော့သည်။

ကလေးကို မသိပြန်သေးဘဲ ဝိညာဉ်ရှိသည့်
အုတ်ဂူပေါ်တင်လိုက်သောအခါ ကလေးနဲ့မျက်ခွံများက ...

အခန်း (၈)

ဆီဂရက်ပေးပါ

“ဝါး ... ”

“အား ... အ ... အား”

ကလေးရဲ့ငိုသံနှင့်အတူ နာကျင်စွာအော်လိုက်သည့်မညိုတစ်ယောက် ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

“ဟဲ့ မညို ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“အေးဟဲ့ ... ခေါ်လို့လည်းမရတော့ဘူး”

ဝမ်းဆွဲသည် ဒေါ်အေးရဲ့အသံနှင့်အတူ ဘေးကဝိုင်းကူနေသည့် မိန်းမတို့ရဲ့အသံကဆူညံလို့သွားသည်။

“ဟဲ့ ... ကလေးရဲ့အခြေအနေကြည့်ပါဦး”

“တစ်ချက်ပဲအော်တယ် မလှုပ်တော့ဘူး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မောင်ကြည်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောရမှာပေါ့ နှစ်ယောက်စလုံး ကံဆိုးရှာတယ်လေ”

ဝမ်းဆွဲသည်ဒေါ်အေးနှင့်ဝိုင်းကူသည်မိန်းမကြီးများ အနားပြင်သို့ ထွက်လာတော့ မောင်ကြည်က ...

အကျဉ်း စံတစ္ဆေမလေး ရဲ့သုဘ ရာဇာ

“ဒေါ်အေး ... ကျွန်တော့်မိန်းမအခြေအနေ ...”

“ဆုံးသွားရှာပြီ”

“ဗျာ”

မောင်ကြည်က အံ့အားသင့်ကာ ဘာစကားမှဆက်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်လို့သွားသည်။

“ကလေးလည်း ကံဆိုးတယ်မောင်ကြည်”

“ဖြစ်ရလေ မညှီရယ်”

မောင်ကြည်က အခန်းထဲဝင်ကာ မညှီအလောင်းကိုဖက်၍အားရစွာ ငိုသည်။

မညှီဘေးက ကလေးကတော့ လှုပ်တောင်မလှုပ်နိုင် ဒေါ်အေးက အခန်းထဲပြန်ဝင်လာကာ မောင်ကြည်ပခုံးကိုကိုင်၍ ...

“ငိုနေလို့မပြီးဘူး။ မောင်ကြည်လုပ်စရာရှိတာလုပ်ရအောင်”

“ဒေါ်အေးတို့သာကြည့်စိစဉ်လိုက်ပါတော့”

“လူကြီးအလောင်းကရတယ် ကလေးအလောင်းကိုတော့ချက်ချင်းချမှ ဖြစ်မယ်။ နေဦး အရက်သမားဖိုးတေကိုသွားခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

ဒေါ်အေးကပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်သွားခေါ်ကာ ပြန်လာ သည်။

ဖိုးတေနှင့်သူ့အဖော်တစ်ယောက်မှူးလို့နေသည်။

“ဒေါ်အေး ဒီအချိန်သင်္ချိုင်းကိုဘယ်သူမှသွားရဲတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ကျုပ်တို့ကသွားရမှာ အရက်ဖိုးတော့လောက်အောင်ပေး”

“ပေးပါ့မယ် ဟိုရောက်ရင်သုဘရာဇာကြီးနိုးပြီး သပြီလဲလိုက်”

“စိတ်ချပါ”

ဖိုးတေကပုဆိုးအနီးပိုင်းနှင့်ထုပ်ထားသည့် ကလေးသေးလေးကိုချွတ်ကာ သင်္ချိုင်းသို့ထွက်လာသည်။

လမ်းရောက်တော့ ဖိုးတေက ...

“ကလေးအလောင်းကလျှပ်တယ်ထင်တယ်”

“မင်းမူးနေလို့နေမှာပါ ဖိုးတေရယ် ညကြီးအချိန်မတော်ပေါက်ကရ
မပြောရဘူး”

“အောင်မိုး အလောင်းကတဖြည်းဖြည်းလေးလာတယ် မင်းချီကြည့်”

“ဟုတ်တယ်”

အောင်မိုးကပြောင်းယူကာချီပြီး ဖိုးတေစကားကို ထောက်ခံလိုက်
သည်။

နှစ်ယောက်သား ကြောက်စိတ်ကိုယ်စီရှိနေတာကြောင့် စကားမပြော
တော့ဘဲ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်နှင့် သင်္ချိုင်းသို့သာလျှောက်လာကြသည်။

“ဗျို ... သုဘရာဇာကြီး”

သချိုင်းဝကနေ မှောင်နေသည့် သုဘရာဇာကြီးထဲကိုလှမ်းအော်ကာ
ခေါ်လိုက်သည်။

“ဗျို သုဘရာဇာကြီးထပါဦး”

“ဟေ ... ညကြီးအချိန်မတော် ဘယ်သူတွေလဲကွ”

“ကျုပ်တို့ပါ ကလေးအလောင်းသင်္ဂြိုဟ်မလို့”

“မင်းတို့ကခက်တာပဲကွာ”

သုဘရာဇာကြီးက ညည်းညူကာ ရေနံဆီမီးခွက်ကြီးကိုထွန်း၍ တဲထဲမှ
ဆင်းလာရာ သူ့နောက်မှ သူ့သမီး နဲ့သာလည်းလိုက်လို့လာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မွေးပြီးပြီးချင်းဆုံးတယ်လို့ပြောတာပဲ”

“ကလေးအမေကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးမလား”

“သူပါဆုံးတာ”

“ဟင်”

သုဘရာဇာကြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ အောင်မိုးလက်ထဲကလေးကို
လှမ်းယူ၍ချီလိုက်သည်။

“ချက်ချင်းသင်္ဂြိုဟ်ပေးရမယ်ဆိုရင် မင်းတို့စောင့်ကြည့်သွား”

“ရပါတယ်ဗျာ _ သုဘရာဇာကြီးပဲကြည့်လုပ်လိုက်ပါတော့”

ဖိုးတေကပြောကာ နောက်လှည့်ဖို့ပြင်တော့ သုဘရာဇာကြီးက ...

“ဘယ်သူကလေးလဲ ... ပြောခဲ့ဦးလေကွာ”

“မောင်ကြည်မညိုရဲ့ကလေး မညိုဆုံးသွားပြီဆိုတော့ သုဘရာဇာကြီး

လုပ်စရာရှိတာလုပ်ထားလိုက်ပါ”

“ပြီးရော”

အောင်မိုးနှင့်ဖိုးတေထွက်သွားတော့ နံ့သာက မီးခွက်ကိုမြှောက်

ရင်း ...

“ကလေးမျက်နှာကိုကြည့်ရအောင် အနီးဖွင့်လိုက်ပါလားအဖေ”

“အေး”

သုဘရာဇာကြီးကအနီးကိုဖွင့်၍ကြည့်လိုက်ရာ ...

“အဖေ ကလေးကချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ ဝတုတ်ဖြူလုံးနေတာပဲ

ဘာလေးလဲ ဟာမိန်းကလေးပဲ”

“အေး ဟဲ့ ဪ လူ့လောကကိုရောက်ရောက်ချင်းပြန်သွားရရှာ

တယ်”

“အင်းလေ ဟုတ်ပါရဲ့”

နံ့သာကစိတ်မကောင်းစွာပြောရင်း သုဘရာဇာကြီးက ကလေးကို

မနက်မှ သင်္ဂြိုဟ်ရန်အတွက် သူဌေးမိန်းမ မအေးမေလိပ်ပြာကို သင်္ဂြိုဟ်ထား

သည့် အုတ်ဂူပေါ်တွင်ထားလိုက်သည်။

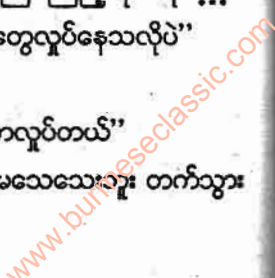
နံ့သာက ကလေးကိုနှမြောစွာနောက်တစ်ကြိမ်ကြည့်လိုက်ရာ ...

“ဟာ _ အဖေ ကလေးရဲ့မျက်ခွံလေးတွေလှုပ်နေသလိုပဲ”

“ဟေ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အဖေရဲ့ သေချာကြည့် ဟောလှုပ်တယ်”

“အေး _ အဟုတ်ပဲ ကလေးအသက်ကမသေသေးဘူး တက်သွား

အကျဉ်း ခံတစ္ဆေမလေး ရဲ့ညွှာ ဂုဏ်

တာဖြစ်မယ် ခေါ်လာခဲ့သမီး အဖေတောထဲကရထားတဲ့ ဂမုန်းကိုကလေး လျှာပွတ်ပေးလိုက်မယ်”

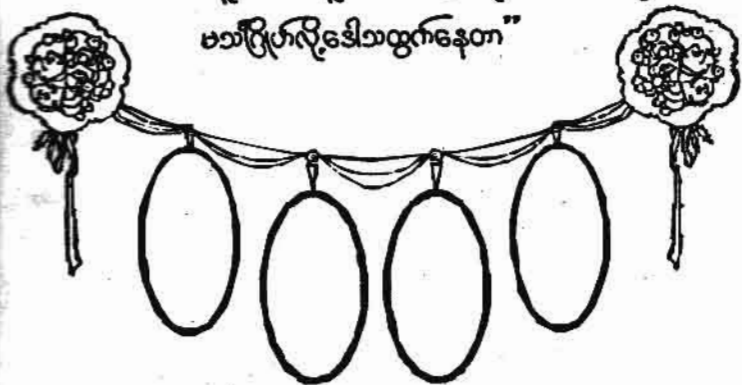
“ဟယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ ဒီကလေးသမီးတို့ပိုင်ပြီနော်”

“ခေါ်လာပါ သမီးရယ်”

နံ့သာလည်း ကလေးကိုဝမ်းသာစွာချီ၍ သူတို့ထဲလေးဆီသို့ခေါ်လာခဲ့ တော့သည်။

“ကလေးက လူဝင်စား ဘူဘဝဟောင်းကရုပ်ကလေးကို
မသိပြီဟုလို့ဒေါသထွက်နေတာ”

အခန်း (၉)
ထိမိဆမီးလေးရဲ့ဇိဝံ

“သမီးလေး အိပ်ဦးကွယ် မေမေကကျင်းတူးရဦးမယ် ပြီးရင်အပင်တွေ
ရေလောင်းရဦးမှာ”

ပုခက်ထဲက ကလေးကို နဲ့သာက ချော့မော့ကာ သိပ်လို့နေသည်။
သုဘရာဇာကြီးကတောထဲဝင်ကာ သစ်မြစ်သစ်ဖုတို့ကိုရှာကာ ဝင်ငွေရရန်
မြို့တက်ရောင်းသဖြင့် သချိုင်းမှာ နဲ့သာနှင့်ကလေးသာကျန်ခဲ့သည်။

သချိုင်းမှာ နဲ့သာတို့ကလေးတစ်ယောက်ရတာကို ရွာကဘယ်သူမှ
စိတ်မဝင်စားကြ။

သချိုင်းမှာတစ်ခါတရံ ကလေးများကိုလာရောက် စွန့်ပစ်လေ့ရှိကြ
သည်မဟုတ်ပါလား။

နဲ့သာကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘယ်သူ့ကလေးမှန်းမသိ သချိုင်းနားမှာလာ
ရောက်စွန့်ပစ်ထားတာကို သုဘရာဇာကြီးကမွေးစားခဲ့သည်လေ။

ကလေးကိုနွားနို့တိုက်ကာမွေးခဲ့တာ အခုဆိုလျှင် တစ်နှစ်နီးပါးပင်ရှိ
တော့မည်ဖြစ်သည်။

ကလေးကအငိုအရယ်နည်းသလို ခပ်အေးအေးနေလာတာကြောင့်

နံ့သာအတွက်ထိန်းရသက်သာလို့နေသည်။

ကလေးရဲ့အမည်ကိုလည်း တိမ်သမီးဟုစိတ်ကူးတည့်ရာ နံ့သာက ပေးထားသည်။

“သမီးပေးတဲ့နာမည်ကအဆန်းပါလား ဘာလို့ကလေးကို တိမ်သမီး လို့ ပေးတာလဲကွယ်”

“အဖေကလည်း သမီးဘဝက ဘာကိုမှဦးတည်ချက်မရှိတာ မြောချင်ရာမြောလွင့်နေတဲ့ တိမ်တွေလိုပဲလေ ...

ဒီကော့သမီးရဲ့ကလေးကို တိမ်လိုမိန်းမရဲ့သမီး တိမ်သမီးလို့ပေးထား တာပေါ့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

နံ့သာပြောတာကို သုဘရာဇာကြီးက သဘောကျစွာအားရပါးရ ရယ်မောလို့နေသည်။

“အဖေက ဘာရယ်တာလဲ”

“ဪ ... အေး ... တိမ်သမီးဆိုလို့ပါကွယ် ကောင်းပါတယ် တိမ်သမီးလေးရေ တိမ်သမီးလေးသချိုင်းရောက်လာမှ ဖိုးဖိုးကောင်းကောင်းကြီး ရယ်နိုင်တော့တယ်”

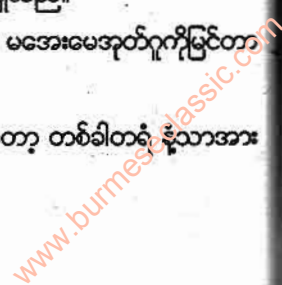
“အဖေကပြောတော့မယ်”

နံ့သာက သူ့အဖေကိုပြောရင်း ကလေးကိုချစ်မဝဖြစ်ခဲ့သည်။

ကလေးရဲ့ကျန်းမာရေးကစလို့ အစားအသောက်ထိကို နံ့သာကပြုစု သလို သုဘရာဇာကြီးကလည်း ကလေးအတွက်အရေးရယ်ဆို ငွေရှိအောင် တောထဲ၌ ဆေးပင် သစ်ဥသစ်ဖုတို့ကို ရှာဖွေလေ့ရှိသည်။

ထူးခြားတာက ကလေးကသူဌေးကတော် မအေးမေအုတ်ဂူကိုမြင်တာ နှင့် စူးဝါးစွာအော်ငိုလေသည်။

စကားစပြောတတ်တဲ့အရွယ်ရောက်လာတော့ တစ်ခါတခံ နံ့သာအား လွှတ်ခနဲနှင့် ...

အကျဉ်း စံတစ္ဆေမလေး ရဲ့သဘာ ဂုဇာ

“သူတို့ငါ့ကိုမသိကြဘူး”

ဟုပြောလေ့ရှိသည်။ သုဘရာဇာကြီးကတော့ တိမ်သမီးရဲ့ကွယ်ရာမှာ

နဲ့သာအား ...

“သမီးမြေးမလေးက လူဝင်စားနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်လို့လား အဖေရယ်”

“အဖေထင်ရင်မလွဲဘူး၊ အေးမေသေလို့ဝင်စားတာနေမှာ ဘာကြောင့် ထဲဆိုတော့ အုတ်ဂူလုပ်ပြီး မသိကြဘူးတဲ့သူဌေးကိုလည်း စိတ်နာနေပုံရတယ်။

အုတ်ဂူမြင်တာနဲ့တော့တယ်”

“ဟုတ်တယ်နော် - သူဌေးကတော့ မအေးမေအလောင်းကို ဒီနေ့ ထိ ဝတ္တရားမပျက်ရှာဘူး”

“အင်းလေ လူ့ဘဝဆိုတာပြောရခက်တယ်မလား ဆန်းကြယ်မှုတွေ ပြည့်နေတာလေ”

“ဟုတ်ပါ့ အဖေရယ်”

သုဘရာဇာကြီးပြောတာကို နဲ့သာကခေါင်းကိုညိတ်လိုက်သည်။ သူတို့ဘေးမှာတော့ တိမ်သမီးလေးက နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေလေသည်။

“ဟေး ... ဟေး”

“အရမ်းမလုပ်ကြနဲ့ ကျွန်မအမေ အထဲမှာနေတတ်မှာမဟုတ်ဘူး
ဟီးဟီး”

ဝါးနက်ကုန်းသင်္ချိုင်းကုန်းသို့ မသာလာပို့သူတို့က အခေါင်းကို
ထမ်းလာရင်း ရှေ့တွန်းနှောက်တွန်းလုပ်နေကြသဖြင့် သေဆုံးသူ ဒေါ်မယ်ခ
ရဲ့သမီးဖြစ်သူ အေးတင်က ငိုရင်တောင်းပန်နေရှာသည်။

အလောင်းထမ်းလာသူတို့က တဖြည်းဖြည်းသင်္ချိုင်းဝရောက်လာတော့
အုတ်ဂူတွေကြားမှာဆော့နေသည့် တိမ်သမီးက ...

“အမေရေ မသာလာနေပြီ”

“ဟေ ... အေးအေး”

အိမ်ထဲမှာ အဝတ်အစားအပြင်တချို့ကိုချုပ်နေသည့် နံ့သာကအိမ်ပေါ်
မှဆင်းလာကာ အဝ၌ထောင်ထားသည့်ပေါက်တူးကိုကိုင်၍ အလောင်းသင်္ဂြိုဟ်
မည့် မြေကျင်းတူးထားသည့်နေရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟဲ့ ... သုဘရာဇာမ ကျင်းအဟောင်းလားအသစ်လား”

ရွာထဲမှ နေရာတကာဆရာလုပ်ချင်သည့် ကိုတင့်ဆိုသည့်လှူကြီးက
မေးလိုက်သည်။

နံ့သာကအမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ...

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငါ့အဒေါ်ကိုမြေမြှုပ်တာ ကျင်းဟောင်းဆိုရင်သူနဲ့နေမှာစိုးလို့ဟေ့ တို့အမျိုးတွေအားလုံး အသန့်ပဲကြိုက်တယ်”

“လူပဲ သေရင်အားလုံးနံတာပဲ ကျင်းဟောင်းမို့မြေမြှုပ်ချင်ရင် အိမ်သာ ပြန်သယ်သွား”

ကိုဘင့်ပါးစပ်ပိတ်လို့သွားသည်။

“အလောင်းကိုကြည့်ကြဦးမလား”

အခေါင်းဘေးနားဝိုင်းအုံကာကြည့်နေသူတွေကို နံ့သာကမေးလိုက်

ရာ ...

“ကြည့်မယ် ... ကြည့်မယ်”

နံ့သာက အခေါင်းအဖုံးကို ပေါက်တူးပြားဖြင့်လှန်၍အခေါင်းကိုဖွင့် လိုက်သည်။

“အမလေး အမေရဲ့အိပ်နေတဲ့အတိုင်းပါပဲလား”

“အဒေါ်ရေ ခွေးမကိုထရိုက်ပါဦးလား”

ဆွေမျိုးတွေရဲ့ငိုသံက အော်ဟစ်ကာဆူညံလို့သွားတော့သည်။ ဣ

လူကြီးတစ်ဦးက ...

“ကဲ ... ကဲ တော်ကြတော့ ကန်တော့ကြ နောက်ဆုံးအကြိမ် ကန်တော့ကြ”

အလောင်းဘေးနားဝိုင်းနေသူတချို့က အလောင်းကိုဝိုင်း၍ကန်တော့ လိုက်ကြသည်။

“ပြီးရင် အခေါင်းပိတ်တော့မယ်”

“ပိတ်လိုက် သုဘရာဇာမ”

နံ့သာကအခေါင်းအဖုံးကို ပေါက်တူးဖင်နှင့်ဆောင့်ကာပိတ်လိုက် သည်။

မသာကျင်းအဝန်တစ်ခမ်းနှစ်ဖက်ကို နိုင်လွန်ကြီးနှင့်ခေါင်းဖက်တစ်ကြီး အောက်ဖက်တစ်ကြီး ထားရာသို့အခေါင်းကိုမရွေ့၍ မသာလာပို့သည့်ယောက်ျား များ၏အကူအညီဖြင့် ကျင်းထဲသို့တဖြည်းဖြည်းချင်းချလိုက်သည်။

အခေါင်းအောက်ရောက်တော့ မသာလာပို့သူတွေက ကျင်းဝကမြေခဲ တွေကို ကျင်းထဲသို့ချလိုက်ကြသည်။

နံ့သာက ကျန်နေသည့်မြေခဲတို့ကို ကျင်းထဲသို့ပေါက်တူးဖြင့်ယက်ထည့် ချိန်မှာတော့ မသာလာပို့သူတွေအားလုံး သချိုင်းထဲမှထွက်သွားကြလေသည်။

ထိုအခါမှ နံ့သာရဲ့သမီးလေး တိမ်သမီးကနံ့သာနားသို့လာကာ ...

“အမေ ... ဟိုအခေါင်းထဲဘာပါလဲ ဟင်”

“လူပါတာပေါ့ သမီးရဲ့”

“လူကို အခေါင်းထဲထည့်ထားတာပေါ့နော်”

“အင်းပေါ့!”

နံ့သာက ကျင်းဝပေါ်ပုံနေသည့် မြေခဲတို့ကိုပေါက်တူးဖင်နှင့် ဆောင့်ရင်း တိမ်သမီးမေးတာကိုဖြေလိုက်သည်။

“လူကိုဘာလို့ မြေမြှုပ်တာလဲအမေ”

စကားတတ်စရွယ် အမေးအမြန်းထူသည့် သမီးလေးကိုကြည့်ကာ

နံ့သာကပြုံး၍ ...

“လူကသေသွားရင် မြေမြှုပ်ရတယ်သမီးရဲ့”

“ဟင် ... မြေမြှုပ်ရတယ် မီးကိုကျတော့ဘာလို့မြေမြှုပ်တာလဲ”

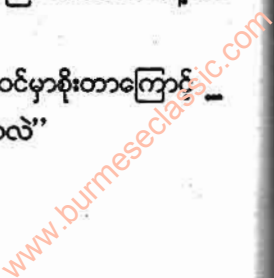
“ဟင်”

နံ့သာအံ့ဩကာ တိမ်သမီးကိုကြည့်လိုက်သည်။ တိမ်သမီးကနံ့သာ ဖြေမည့် စကားကိုစောင့်လို့နေ၏။

နံ့သာက သူ့သမီးလေး တခြားအတွေးတွေဝင်မှာစိုးတာကြောင့် ...

“သမီးက လူအရှင်လေ ဘာလို့မြေမြှုပ်ရမှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးအမေ မီးကိုသူမြေမြှုပ်ဘူး”

အကျဉ်း စံတစ္ဆေမလေး ရဲ့သဘာဝဇာ

“ သမီးတော်စမ်း ပေါက်ကရတွေပြောမနေနဲ့လာ ထမင်းစားကြမယ်”

နဲ့သားက မသာလာပို့စဉ်က ကျင်းဘေးချထားခဲ့သည့်ထမင်းထုပ်ကို ယု၍ တိမ်သမီးကိုလက်ဆွဲကာ တဲအိမ်လေးဆီသို့ပြန်လာခဲ့သည်။

“အမေ ... သမီး မသာထမင်းထုပ်မစားချင်ဘူးနော်”

“အေးပါ _ အမေသိပါတယ် သမီးအတွက်အမေသပ်သပ်ချက်ထားပါတယ်”

တိမ်သမီးက မသာထမင်းဟင်းတို့ကို ဘယ်တော့မှမစား ဆန်ဆိုလျှင်လည်းကောင်းမှစားသလို ဟင်းကိုလည်းတွေ့ရာမစားတတ် ဟင်းမကောင်းလျှင် ထမင်းမစားတော့။

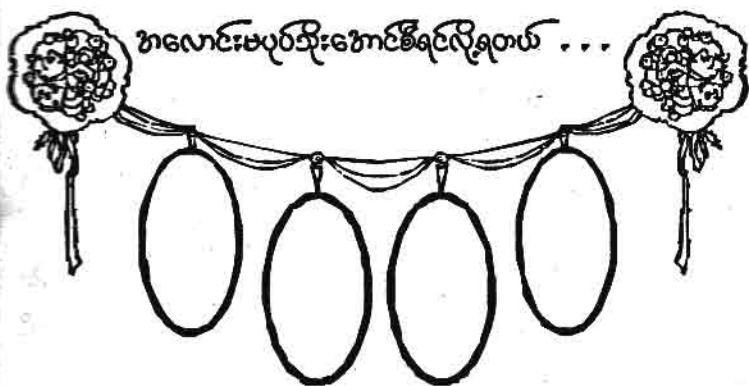
ဒီတော့လည်း ... နဲ့သားတို့သားအဖ အရင်လိုနေလို့မရတော့ဘဲ သုဘရာဇာကြီးကအမြဲလိုလိုတောဝင်ရသည်။

သင်္ချိုင်းဘေးမြေကွက်လပ်တွင်လည်း အသီးအနှံတို့ကိုအရင်ထက် ပို၍ စိုက်ပျိုးရသလို ကြက်များကိုပင်မွေးထားရသည်။

တစ်ခါတရံ သုဘရာဇာကြီးနှင့်ခင်သည့် ကိုသာကျော်ဆိုသည့် အင်းလုပ်သားတစ်ယောက်က ဟင်းစားလာပို့တဲ့ရက်ဆို တိမ်သမီးကထမင်းကို တဝကြီးစားလို့နေ၏။

သူဌေးကတော်ဘဝ ကောင်းကောင်းစား ကောင်းကောင်းနေခဲ့ရာ လူဝင်စားဘဝရောက်တော့ ဘဝဟောင်းကအကျင့်လဏ္ဍာပါလာတာဆိုတော့ သုဘရာဇာ သားအဖလည်း သူတို့အငတ်ခံကာတိမ်သမီးလေးကို ပြုစုလို့ နေလေတော့သည်။

အလောင်းမပုပ်ဘိုးဘောင်စီရင်လို့ခေါ်တယ် ...

အခန်း (၁၀)

အစောဇီးစေးက ထမင်းပွဲ

“သူဌေး ... သင်္ချိုင်းက သုဘရာဇာကြီးရဲ့သမီး မွေးစားထားတဲ့ ကလေးမကလူဝင်စားတဲ့”

ဖိုးတင်က မအေးမေအလောင်းထည့်ထားသည့်အိမ်ထဲတွင် သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေရာမှ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်နေသည့် သူဌေးအားလှမ်း၍ပြောလိုက်သည်။

“မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ကိုသာကျော်ပြောတာ သူကသုဘရာဇာကြီးနဲ့ခင်တော့ သင်္ချိုင်း သွားလည်ရင်းသိခဲ့တာ”

“သာကျော်ဆိုတာ မိုးခက်အင်းမှာနေတဲ့ကောင်မလား”

“ဟုတ်တယ်သူဌေး”

မိုးခက်အင်းဆိုတာ ရွာနှင့်နှစ်မိုင်ကျော်ကျော်ဝေးသည့် နေရာတွင်ရှိကာ မွေးမြူရေးလုပ်သည့်နေရာဖြစ်သည်။

ထိုအင်းထဲကလူတွေက စရိုက်ကြမ်းလှသလို လက်ရဲဇက်နဲ့ကြမ်း

“ဒီကောင်အလကားလျှောက်ပြောနေတာပါကွာ ငါ့မိန်းမကဘယ်လိုလုပ် သချိုင်းက,ကလေးမှာဝင်စားမှာလဲ မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ် သူဌေးကတော်အမူအကျင့် သချိုင်းမှာနေ တော့ မနေနိုင်ပါဘူး”

ဖိုးတင်က သူဌေးသဘောကျစေရန် အလိုက်အထိုက်ပြောလိုက် သည်။

“မင်းမှတ်ထား ငါ့မိန်းမက သိုက်ကလာတာ အခုသူ့ဝိညာဉ်က သိုက် ကို ဆထပြန်သွားလို့ ခန္ဓာနဲ့ဒွာနေတာကွ မကြာခင်ပြန်လာတော့မှာ ဟိုလူပြောဒီလူ ပြောတွေမယုံစမ်းပါနဲ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး”

ဖိုးတင် သူဌေးစကားကိုထောက်ခံကာ အလောင်းထားသည့် အိမ်နံရံ တို့ရှေ့အဝတ်တို့ဖြင့် သုတ်၍နေသည်။ အလောင်းမှာနှစ်ကာလအတော်ကြာပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရုပ်ကမ္မာကနေသည်ဟူ၍မရှိ။ အသားအရည်အနည်းငယ်သာ ခြောက်သွေ့လို့သွားသည်။

ဆရာထိပ်ခေါင်ဘာမှာထားသည်မသိ သူဌေးက တစ်ခါတရံ လူသိ မခံဘဲ တစ်ယောက်တည်းအလောင်းကိုပြုပြင်သင့်တာများကို ပြုပြင်လေ့ရှိ သည်။

ပေါက်တောတစ်ရွာလုံးက ကြာတော့ သူဌေးခြံထဲမှာအလောင်းရှိတာ ကိုပင် သတိမထားမိကြတော့ သွားမြဲလာမြဲတိုင်းသာရှိနေကြသည်။

“ဖိုးတင်ပြီးရင် တောင်ပိုင်းက သန်းဌေးဆီသွားဦး ငါခေါ်နေတယ် လို့ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး”

ဖိုးတင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မအေးမေအလောင်းကို ကြောက်စရာဟု မမြင်ဘဲ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အလုပ်များကိုသာ လုပ်နေသည်ဟုသာ စိတ်ထဲယှဉ်နေ သည်။

အကျဉ်း ဝံတစ္ဆေမလေး ရဲ့ညာဉာဏ်

သူဌေးအရေးပေါ်ကိစ္စနှင့်မြို့သွားလျှင် မအေးမေအလောင်းကို ထမင်း
ကျွေးရသည့်အလုပ်ကို နေ့ရောညပါသူအမြဲလုပ်လေ့ရှိသည်။

အလောင်းဘေးစားပွဲခုံချ ထမင်းဟင်းပန်းကန်တို့ကိုချကာ တစ်နာရီ
သာသာထိုင်ကြည့်ရသည့်အလုပ်က သူ့အတွက်အပန်းကြီးလှသည့်အလုပ်
မဟုတ်တော့ဟု သိလာတော့သည်။

“ဟာ _ သာကျော်လာကွာ ထိုင် ဟင်းစားတွေလည်းပါလာပါလား
တွ”

တဲရှေ့သို့ငါးတွဲကြီးဆွဲကာ ဝင်လာသည့်သာကျော်ကို သုဘရာဇာကြီး
က သူထိုင်နေသည့်တဲရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် နေရာပေးလိုက်သည်။

“အင်းထဲမှာ ငါးရိုင်းထောင်လို့ မိဘမဲ့ငါးတွေယူလာတာဦးလေးရဲ့”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ ငါ့မြေးက အစားအသောက် သိပ်ချေးများတာ
တွ ... မင်းအခုလိုဟင်းစားတွေလာပို့တော့ တို့အတွက်ရော မြေးမလေး
အတွက်ပါ အဆင်ပြေပါတယ်လေ”

သာကျော်က တဲထဲသို့ မျက်လုံးကိုဝှေ့ကြည့်ကာ _

“ဟိုသားအမိနှစ်ယောက်မတွေ့ပါလား ဘယ်သွားနေကြလဲ”

“စိုက်ခင်းတွေရေသွားလောင်းနေကြတယ်”

“တိမ်သမီးလည်းပါသွားတာပေါ့”

“သူ့အမေသွားရာ တကောက်ကောက်ပဲလေ မအေကလည်း သူ
သမီးပါရင် ဘာအလုပ်မှမလုပ်တတ်ဘူးထင်ပါရဲ့ကွာ”

သုဘရာဇာကြီးကပြောတော့ သာကျော်ကအသာငြိမ်၍စဉ်းစားလိုက်
ရင်း ...

“ဦးလေးကိုမေးမလို့နော် စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

“ဘာလဲကွ ... သာကျော်ရဲ့ မင်းစကားကအဆန်းပါလား”

“ဒီလိုပါ ဦးလေး ... တိမ်သမီးရဲ့မိဘရင်းတွေက ဘယ်သူတွေလဲဟင်”

“ဟင်”

သာကျော်ရဲ့မထင်မှတ်သည့်မေးခွန်းကြောင့် သုဘရာဇာကြီးမျက်လုံးပြူးကာ သာကျော်ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟိုလေ ... ဦးလေးမဖြေချင်လည်းမဖြေနဲ့ရပါတယ် ကျွန်တော်မေးတာ မှားသွားရင်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်”

“အင်း ... ကိစ္စမရှိပါဘူး ငါ့မြေးမလေးရဲ့မိဘတွေကိုတော့ ငါမပြောပါရစေနဲ့ သူတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သိချင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး ...

ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့အမေကသေသွားပြီ သူ့အဖေကလည်း ဇာခြားရွာမှာနောက်အိမ်ထောင်ပြုထားတယ် သာကျော်”

“ဒီရွာကပဲလား”

သာကျော်ကို သုဘရာဇာကြီးက မျက်လုံးပြူးကာစိုက်၍ကြည့်လိုက်၏။

“မင်း ဒီလောက်သိရင်တော်ရောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး ဟုတ်ကဲ့”

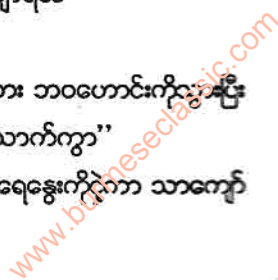
သာကျော်လည်း ဆက်မမေးရဲတော့ဘဲ ငြိမ်၍နေလိုက်သည်။

“ငါ့သမီး နဲ့သာကမြေးမလေးကိုတအားချစ်ရှာတာ ဒါကလည်း သူ့ဘဝနဲ့ ကိုယ်ချင်းစာတာလည်းပါတာပေါ့ သာကျော်ရယ်”

“ဟိုလေ ... ဟို ကလေးလူဝင်စားဆို”

“အားလုံးဟာ သံသရာခရီးသည်တွေပဲမလား ဘဝဟောင်းကိုငွေအပြီးရင် ဘဝသစ်ဖြစ်မယ် ဘာမှမဆန်းပါဘူး ရေနွေးသောက်ကွာ”

သုဘရာဇာကြီးက သူ့ရှေ့အကြမ်းအိုးထဲမှ ရေနွေးကိုငှကာ သာကျော်

ကို သောက်ရန်ပြောလိုက်သည်။ သာကျော်ကယူ၍ မှတ်သောက်ပြီး -

“ကျွန်တော်မွေးကတည်းက အင်းထဲမှာပဲကြီးခဲ့တာ ပေါက်တောရွာ အကြောင်းတော့သိပ်မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူဌေးကိုစောအောင်က သူမိန်းမ လိပ်ပြာဟာ တစ်နေ့ခန္ဓာကိုဝင်ပူးကပ်မယ်ပဲပြောနေတယ် အဲဒါဟုတ်လား သုဘရာဇာကြီး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

သုဘရာဇာကြီးက အားရပါးရ ရယ်မောလို့နေရာ သာကျော်က သူ့အပြောမှားသွားသည်ထင်ကာလန့်လို့ပင်သွား၏။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... ရယ်ချင်လို့ဟေ့ မင်းစဉ်းစားကြည့် သေတဲ့လူက သူ့ခန္ဓာဟောင်းကြီးထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ပြန်ဝင်မလဲ”

“သူဌေးမှာ ဟိုပယောဂဆရာထိပ်ခေါင်ရှိတယ်လေ သူကအရမ်း စွမ်းတယ်လို့ပြောကြတာပဲ”

“အဲဒါခက်တာပေါ့ ဆရာလုပ်တဲ့သူကလည်းငွေရပြီးရော ... ပြောချင်ရာပြော တရားမရှိဘူး အရှုံးကလည်း အဟုတ်မှတ်လို့ရှူးနေတာပဲ”

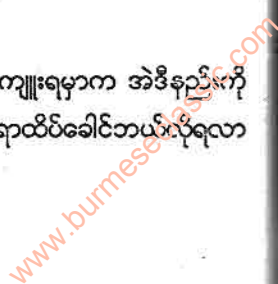
သာကျော်က သုဘရာဇာကြီးစကားကို ခေါင်းညိတ်လိုက်ပေမယ့် သူသိချင်သည့်အကြောင်းကိုဆက်၍ ...

“သူဌေးကတော်အလောင်းထူးဆန်းတယ်နော် မပုပ်မသိုးဘူး”

“ဘာမှမထူးဆန်းပါဘူး ဒါကဆေးနည်းတစ်မျိုးကိုသုံးထားတာ အိန္ဒိယ နယ်စွန်ရွာတချို့မှာ အဲဒီဆေးနည်းတွေအများသုံးကြတယ်၊ သူတို့ရိုးရာနည်း ဆိုပါတော့ကွာ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား ဦးလေးရဲ့”

“အင်း ... သူ့အရပ်သူ့ခလေ့ပေါ့ကွာ ချီးကျူးရမှာက အဲဒီနည်းကို အဲဒီရွာကလူတွေက ဘယ်သူ့ကိုမှမပေးတာပဲ ဟိုဆရာထိပ်ခေါင်ဘယ်လိုရလာ လည်းတော့မသိဘူး”

ဒဂုန် ဝံ တစွမလေး ရှုညာ ရာဇာ

သုဘရာဇာကြီးကပြောပြီး ကွမ်းအစ်ကြီးကိုဖွင့်ကာ ကွမ်းတစ်ယာကို
ယာ၍ ပါးစပ်ထဲသို့ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“ဖိုးဖိုးရေ ... ဖိုးဖိုး”

တိမ်သမီးလေးရဲ့အသံကိုကြားတော့ သုဘရာဇာကြီးက ...

“ဟော ငါ့မြေးတောင်ပြန်လာနေပြီ”

သာကျော်လည်း နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ နံ့သာနှင့်အတူ
တိမ်သမီးလေးက သူတို့ထိုင်နေရာတစ်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ခွေးဘူသံထွေ တစ်ပြိုင်နက်ထွက်လာပြီး
မှောင်ခိုက်တဲ့နေရာမှရောက်လာသည့် ...

အခန်း (၁၁)

အလောင်းနှစ်ပတ်လည်

“အူ ... အူ ... အူ”

ရွာထဲမှာခွေးအူသံတွေက အလွန်ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။
ညကလည်း လမိုက်ညဖြစ်တာကြောင့် မဲမှောင်လို့နေသည်။ အချိန်ကလည်း
ညဉ့်နက်နေတာမို့ အလွန်တိတ်ဆိတ်နေရာ ရုတ်တရက်ခွေးအူသံတွေဆိုးရွားစွာ
ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ရွာသားတချို့ပင်လန့်လို့သွားကြသည်။

“အူ ... အူ ... အူ”

ခွေးအူသံတွေက ရွာနောက်ဘက် သင်္ချိုင်းသွားရာလမ်းမှတစ်ဆင့်
ဦးစောအောင်အိမ်ဆီသို့ဦးတည်၍သွားသည်။

သူဌေးကတော်အလောင်းထည့်ထားသည့်အိမ်ထဲမှာတော့ အောက်လင်း
မီးအလင်းရောင်ကြောင့် လင်းထိန်လို့နေသည်။ သူဌေးက သူမိန်းမဆုံးတာ
ငါးနှစ်ပြည့်အထိမ်းဇာမှတ်နှင့် အလောင်းထားသည့်ဘေးတွင် ဟင်းပေါင်းစုံနှင့်
တစ္ဆေအစာကျွေးပွဲကိုလုပ်လို့ထားသည်။

သူဌေးနှင့်သူတပည့်လေးငါးယောက်ကတော့ အိမ်အဝကနေကြည့်လို့
နေသည်။

“အု ... အု ... ”

ထိုစဉ် ...

ရုတ်တရက်ခွေးအူသံကိုကြားလိုက်ရ၍ သူ့တပည့်များက အထိတ်
တလန့်ဖြစ်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လို့နေကြသည်။

သူဌေးကတော့ ပုံစံမပျက် အလောင်းကိုသာတွေ့တွေ့ကြီးကြည့်နေလေ
၏။

“အု ... အု ... ”

ခွေးများက သူဌေးခြံဝသို့ရောက်လာကြပြီး ပြိုင်တူအလောင်းထားသည့်
အိမ်ကိုကြည့်ကာ စူးဝါးစွာအော်လိုက်ကြ၏။

“မောင်ငယ် ... ငါ ငါကြောက်လာပြီ”

“အေး ... ငါလည်းကြောက်တယ်”

မောင်ငယ်နှင့်သန်းဌေးတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပူးကပ်ကာပြော
ကြတော့ ကုလားနှင့်ဖိုးငွေတို့ကလည်း အသံတုန်တုန်ဖြင့် ...

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဖိုးတင်က သူတို့မျက်နှာကိုကြည့်၍ ...

“ဟေ့ကောင်တွေဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူဌေးအားရအောင်လှမ်းအော်လိုက်ရာ မောင်ငယ်တို့က-

“ဟို ... ဟို ... ခွေးအူသံတွေ ... ”

“ဟာကွာ ... ခွေးအူတာ ဘာဆန်းလို့လဲ အရေးလုပ်လို့”

ဖိုးတင်ကပြောသာလှမ်းပြောတာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူဌေး
ဘေးနားကပ်ကာနေသည်။

အလောင်းထားသည့်အိမ်ထဲမှာလည်း အမွှေးတိုင်များ ထွန်းထားသဖြင့်
အမွှေးနံ့တို့က မွှေးပျံ့လို့နေသလို မီးခိုးငွေ့တွေကလည်း ရစ်သန်းလို့နေသော်

အစားအသောက်များတင်ထားသည့် စားပွဲကြီးပေါ်တွင် ကြက်ကောင်
လုံးကြော်၊ အမဲကြော်၊ ဝက်ကြော်၊ ငှက်ကြော်တို့ဖြင့်အမျိုးစုံလင်လှစွာတင်ထိုး

ထားသည်။ မောင်ငယ်က ကုလားအားအသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“တို့ ဘယ်အချိန်ထိနေရမှာလည်းမသိဘူး”

“သန်းခေါင်ထိနေရမယ်ထင်တာပဲ ငါတော့ကြောက်လာပြီ”

“အေးကွ ... ငါလည်း အရင်က ဒီလောက်မကြောက်တတ်ပါဘူး။ အခုညမှဘယ်လိုဖြစ်တာလည်းမသိဘူး ကြက်သိန်းတွေ တဖြန်းဖြန်းထနေတယ်”

သန်းဌေးက သူ့လက်ကိုသူ့ကြည့်ကာပြောလိုက်၏။

“အု အူ ... အူ”

ခွေးအူသံတို့ ရုတ်တရက်ရပ်သွားပြီးမှ တစ်ကောင်တည်းသောခွေးက အူလိုက်ရာ အသံကကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လို့လာသည်။

“ဟင် ... ”

“ဟာ ... ”

သူတို့တွေ့လိုက်ရသည့် ပုံရိပ်ကြောင့် ထိတ်လန့်ကာကြက်သေသေလို့ သွားသည်။

သူဌေးကိုယ်တိုင်ကပင် ထိုင်နေရာမှထ၍ ...

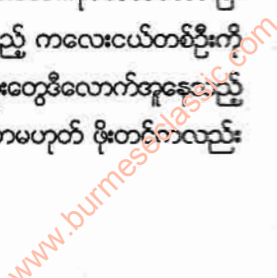
“ဘယ် ... ဘယ်သူလဲ”

အိမ်ပေါက်ဝသို့လှမ်းကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ကောင်တွေ ဘယ်ကကလေးလဲ မောင်းထုတ်စမ်း”

သူဌေးကလှမ်းအော်လိုက်သော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ကကြောက်လွန်း၍ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။

ဆံပင်များဖွာလန်ကြကာ ဂါဝန်အဖြူနွမ်းနွမ်းလေးကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်မှောက်ကျုံ့လျှက် အလောင်းကိုစိုက်ကြည့်နေသည့် ကလေးငယ်တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အခုလို ညအချိန်မတော် ခွေးတွေဒီလောက်အူနေသည့် အချိန်မှာ ရွာထဲကဘယ်ကလေးမှ ဒီနေရာသို့လာရဲတာမဟုတ် ဖိုးတင်ကလည်း သူဌေးနောက်ကရပ်ကာ ...

“ဟဲ့ ... သွားစမ်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

အသံတုန်တုန်ဖြင့်မောင်းထုတ်လိုက်သည်။ အပေါက်ဝတွင်ရပ်နေသည့်

ကလေးက ...

“နင်တို့ပဲ ငါ့ကိုအစာကျွေးမလို့ဆို နင်တို့ခေါ်လို့ငါလာတာ”

ပြော၍ အထဲသို့ခြေတစ်လှမ်းချင်းလှမ်းဝင်လာရာ သူဌေးအပါအဝင် အားလုံးက မျက်လုံးကိုကြောင်၍ကြည့်နေကြသည်။

ကလေးငယ်က အစားအသောက်များတင်ထားသည့် စားပွဲဘေး၌ထိုင်၍ အစားအသောက်များကိုအားရပါးရစားသောက်နေတော့သည်။

“အဖေ ... ထပါဦး အဖေရဲ့ တိမ်သမီးမရှိတော့ဘူး”

“ဟေ”

နံ့သာရဲ့ ငိုသံကြီးနှင့်နှိုးသည့်အသံကြောင့် သုဘရာဇာကြီးလည်း အိပ်နေရာမှလူးလဲထကာ ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“အဖေ ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“သမီးနဲ့အတူတူအိပ်နေတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... သမီး တရေးနိုးလို့ထကြည့်တော့ မရှိတော့ဘူး။ တဲအောက်ဆင်းသွားလားဆိုပြီး လိုက်ရှာသေးတယ်မတွေ့ဘူး”

“သချိုင်းထဲမှာရှာသေးလား”

“မရှာရသေးဘူး အဖေ”

“ကဲ လာ သချိုင်းထဲသွားရှာမယ် မီးတုတ်ထွန်းလာခဲ့”

နံ့သာက တဲနံရံတွင်ထိုးထားသည့် ဝါးလုံးထိပ်တွင်ရေနံဆီဝအောင် ဇွတ်ထားသည့်အဝတ်စကို မီးညှိကာတဲအောက်သို့ သုဘရာဇာကြီးနှင့်အတူ ဆင်းလာသည်။

သချိုင်းထဲ အုတ်ဂူများခြားလိုက်ရှာကြည့်သော်လည်းမတွေ့ ...

“သမီးရေ ... တိမ်သမီး ... သမီးရေ”

အော်၍ခေါ်လေရာ ပြန်ထူးသံမကြားရ၍ ရင်ထဲပို၍ စိတ်ပူမိလာသည်။

သုဘရာဇာကြီးက ...

“ခက်တာပဲ ဒီကလေးမ ညကြီးအချိန်မတော် ဘယ်လျှောက်သွားနေပါလိမ့်”

“အဖေ ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အင်း ... မတွေ့တဲ့အဆုံးရွာထဲဘက်သွားကြည့်ရမှာပေါ့”

သုဘရာဇာကြီးကပြော၍ ပုဆိုးကိုတိုတိုပြင်ဝတ်လိုက်သည်။ နံ့သာ

က ...

“သမီးစဉ်းစားလို့တောင်မရဘူး”

“အဘ ... မြေးလေးရွာထဲဘက်သွားတာမှန်ရင် သူ့သွားမယ့်နေရာကိုအဖေသိတယ်”

“ရှင် ... ဘယ်နေရာလဲ”

နံ့သာက အံ့ဩစွာမေးလိုက်ရာ သုဘရာဇာကြီးက ...

“ဘယ်နေရာရှိပါ့မလဲ သူ့အလောင်းရှိတဲ့နေရာပဲဖြစ်မှာပေါ့ သမီးရယ် ဇာလိုက်သွားကြစို့”

“အဖေ ဘယ်လိုသိလဲ”

“ဒီနေ့ ... သူဌေးကတော်သေတာ ငါးနှစ်ပြည့်ပြီလေ အဲလိုနှစ်ပတ်လည်နေ့ဆို ဘဝမှာတစ်ခုခုထူးခြားတာဖြစ်တတ်တယ်သမီးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

သုဘရာဇာကြီးက ဇရပ်ပေါ်တက်ကာ သူ့ရဲ့လက်စွဲတော်ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကိုယူ၍ နံ့သာနှင့်အတူ ရွာဘက်သို့ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် ထွက်လာကြသည်။ စိတ်ကစောနေ၍လားမသိ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ရွာထဲသို့ရောက်လာကြသည်။

“အု ... အု ... အု”

အကျဉ်း စံတစ္ဆေမလေး ရဲ့ညာ ဂုဇာ

၈၃

ခွေးအူသံသွဲ့သွဲ့ကိုကြားလိုက်ရာ သုဘရာဇာကြီးက ...

“ခွေးအူနေတာ သူဌေးအိမ်ရှေ့ကပဲဖြစ်မယ်သမီး ... အဲဒီကို သွားကြည့်ကြမယ်”

“သမီးလေး တစ်ခုခုဖြစ်နေမလား အဖေ”

“သိပ်လည်းစိတ်မပူပါနဲ့ သမီးရယ် အဖေ့ရဲ့ မြေးမမှန်းသူဌေးသိရင် ဘာမှလုပ်ရဲမှာမဟုတ်ဘူး”

နံ့သာလည်း ရင်ထဲကစိုးရိမ်စိတ်ကြီးစွာနှင့်အတူ ဖခင်ကြီးနှင့်သူဌေး အိမ်သို့လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

နင်ဖိတ်လို့ ငါလာစားတာဆိုပြီး

ဘားရပါရ မဘာထမင်းပိုင်းကိုစားနေသည့်

ကလေးမလေးက ...

အခန်း (၁၂)
အစာခေါ်ကျွေးလို့

စားပွဲဝိုင်းမှာအစားအသောက်များကို လူတစ်ယောက်စားနေသည့်ပုံစံ မျိုးမဟုတ်ပဲ အားရပါးရစားနေသည့်ကလေးကိုကြည့်ကာ အံ့သြမင်သက်နေသည့် သူဌေးအား ဖိုးတင်က ...

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ သူဌေး ... ဒီကလေးကလူမှဟုတ်ရဲ့လား”

“အင်း”

သူဌေးလည်းဘာပြောရမှန်းမသိ ထိုစဉ် မောင်ငယ်ကအနားသို့ကပ်
၍ ...

“အဲဒီကလေးကိုကျွန်တော်သိတယ် သူဌေး၊ သင်္ချိုင်းစောင့်သုဘရာဇာ
ကြီးရဲ့ မြေးမလေး”

“ဟေ ... ဒါဆို တစ္ဆေတစ်ကောင်ကောင်ကပ်လို့ ဒီကိုလာစားတာ
လား မသိဘူး”

သူဌေးကပြောပြီးအခြေအနေကိုကြည့်နေရာ စားပွဲပေါ်မှဟင်းပွဲ လာချီ
ပင် ပြောင်လို့နေသည်။

ဖိုးတင်က သူဌေးအားလေသံတိုးတိုးနှင့်ကပ်၍ ...

“သူဌေးမောင်းထုတ်လိုက်ပါလား အဲဒီကလေးကိုကြည့်ရတာ မရိုးသားဘူး”

“ငါစဉ်းစားနေတာ ... ”

သူဌေးရဲ့စိတ်ထဲ မောင်းထုတ်လိုက်လျှင် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုသည့် အတွေးကရောက်လို့နေသည်။ ထိုကလေးရဲ့ ပုံစံကလည်းမူမမှန်တာကြောင့်-

“ဟဲ့ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ သွားစမ်း”

လှမ်း၍ဟောက်လိုက်ရာ အသားတုံးကြီးတစ်တုံးကိုကိုက်နေရင်းမှ ကလေးကသူဌေးကိုစောင့်ကြည့်ကာ ...

“ငါ့ကိုပြောတာလား”

ကြောက်စရာအသံကြီးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်ရာ သူဌေးလည်းတစ်ချက် တွန့်လို့သွားပြီး ...

“ဟုတ်တယ် ဒီနေရာက နင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“နင်ဖိတ်လို့ငါလာစားတာ”

ပြန်ပြောလိုက်ပြီး အစားမပျက်ဆက်၍ စားနေရာ ဖိုးတင်က သူဌေး အား ...

“ကျွန်တော်အပြင်ကိုမထုတ်လိုက်ရမလား သူဌေး”

သူဌေးလည်းဆုံးဖြတ်ရခက်နေသည်။ ဒီလိုအချိန်မှာရောက်လာတာ သာမန်လူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်နိုင်တာကြောင့် ဖိုးတင်အား ...

“ခြံပြင်ကိုမထုတ်ကြည့်ကွာ”

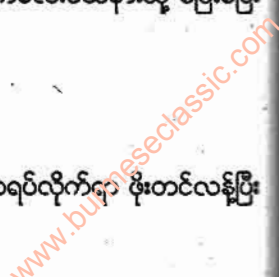
“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး”

ဖိုးတင်က သူ့ကိုကျောခိုင်းထိုင်နေသည့်ကလေးငယ်နားသို့ ပြေးပြေး ချင်းသွား၍ အနားသို့ရောက်သောအခါ ...

“ဝုန်း”

“အမလေး”

ကလေးငယ်က ရှုတ်တရက်မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ရာ ဖိုးတင်လန့်ပြီး

ဒါကျည်း စံတစ္ဆေမလေး ချဲ့သ့ဘာ ရာဇာ

နောက်သို့ဆုတ်လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်မလို့ ငါ့နားလာတာလဲ”

ဖိုးတင်ကို ကြောက်စရာကောင်းလှသည့်မျက်လုံးတို့ဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာမေးလိုက်သည်။

ဖိုးတင်က စိတ်ကိုပြန်တင်းကာ ...

“နင် ထွက်သွားစမ်း မသွားရင်ငါရိုက်လိုက်မှာနော်”

“မသွားဘူး ... အစေခံကောင်ကများငါ့ကိုလာစော်ကားနေတယ် ငါ့ကုပ်ချိုးသတ်လိုက်မယ်”

“ဟင်”

ဖိုးတ. ကြောက်လန့်ကာ ကုပ်သွားပြီး သူဌေးဘေးနားသို့အသာလာရပ်နေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ သူဌေး”

“ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး သူဘာလုပ်မလဲသာကြည့်နေ”

သူဌေးပြောလိုက်စဉ် ... ကလေးငယ်က စားပွဲဝိုင်းဘက်သို့ကြည့်ကာ အစားအသောက်တို့ကို မြိန်ရှုက်စွာစားလို့နေသည်။

“သူဌေးရေ ... သူဌေး”

ခြံမှအော်ခေါ်သံကြောင့် သူဌေးကမောင်ငယ်အား ...

“ဟေ့ကောင် ဘယ်သူတွေလဲသွားကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး”

မောင်ငယ် ခြံတံခါးဆီသို့ပြေးသွားကာ ...

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“သင်္ချိုင်းကုန်းက သုဘရာဇာ”

“ဗျာ”

“မင်းတို့သူဌေးကိုပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မောင်ငယ်က သူဌေးဆီသို့အကျိုးအကြောင်းလာပြောပြရာ သူဌေး

က ...

“ဟေ ... အေး ... ငါလိုက်ခဲ့မယ်”

“သူဌေး ကျွန်တော်တို့လည်းလိုက်မယ်”

“လိုက်ကွာ လိုက်ခဲ့”

အားလုံးက အလောင်းထားသည့် အိမ်ထဲမနေရဲတာကြောင့် သူဌေး
နောက်သို့လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ သုဘရာဇာကြီး”

“ကျုပ်မြေးမလေး ဒီရောက်နေတယ်ဆိုလို့လာတာ”

“ဟင်”

သူဌေး ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ ထိုကလေးကို ခေါ်
ထားတာလည်းမဟုတ် သူ့ဘာသာသူရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် သူဌေးရယ်ကျွန်မသမီးလေးရှိရင် ကျွန်မတို့ကိုပြန်
ပေးလိုက်ပါ”

“ကျုပ်သူ့ကိုခေါ်ထားတာမဟုတ်ဘူး သူ့ဘာသာလာပြီး ကျုပ်မိန်းမကို
ကျွေးထားတဲ့ အစားအစာတွေကိုလာစားနေတာ”

“ဟင် ... ဟိုထဲမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ပြန်ခေါ်သွားကြ”

သုဘရာဇာကြီးနှင့် နို့သာတို့လည်း သူဌေးတို့အုပ်စုကိုကျော်ကာ
အောက်လင်းဓာတ်မီးအရောင်ဖြင့် လင်းထိန်နေသော အိမ်ထဲသို့ အပြေး
တစ်ပိုင်းဖြင့်ရောက်လာသည်။

စားပွဲခုံကြီးဘေး၌ထိုင်၍ အစားအသောက်တို့ကိုအားရပါးရ စားနေ
သည့် တိမ်သမီးကိုတွေ့သောအခါ နို့သာက ...

“သမီး ဘာလုပ်နေတာလဲ ထ”

တိမ်သမီးက ခေါင်းစောင်းကာလှည့်ကြည့်၍ ...

“ဘာသမီးလဲ ... ငါအေးမေ”

“ဟင်”

နို့သာဘာလုပ်ရမှန်းမသိ သုဘရာဇာကြီးက သဘောပေါက်စွာဖြင့်

“ဟဲ့ _ အေးမေ ငါသင်္ချိုင်းစောင့်သုဘရာဇာပဲ နင့်ကိုခေါ်ထားတာ
ဘယ်လိုလုပ်ဒီရောက်နေတာလဲ _ လာစမ်း”

ခပ်မာမာပြောလိုက်ရာ တိမ်သမီးက ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထကာ သုဘရာဇာကြီးကို ကြောက်မက်ဖွယ်အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ပြီး ...

“ငါ့လင်က ငါ့ကိုအစာခေါ်ကျွေးလို့လာတာ”

“ပြီးပြီမလား လာလိုက်ခဲ့ နဲ့သာဟိုရေအိုးထဲကရေ သွားခပ်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

နဲ့သာက အလောင်းခေါင်းရင်းအနီးရှိ ရေအိုးထဲမှသောက်ရေတစ်ခွက် ကိုယူကာ ဖခင်သုဘရာဇာကြီးအားပေးလိုက်သည်။ သုဘရာဇာကြီးကသောက် ရေခွက်ကို ပါးစပ်နားတော့ကာ ဂါထာတစ်ပုဒ်ရွတ်လိုက်ပြီး ...

“ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့လို့ပြောနေတယ်နော် မရရင်ဟောဒီရေနဲ့ပက် လိုက်မယ်”

“ဟင်”

တိမ်သမီးခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တွန့်လို့သွားသည်။ နဲ့သာက ဖခင် သုဘရာဇာကို နားမလည်သလိုနှင့်ကြည့်၍နေသည်။

“လာ ... လိုက်ခဲ့ သမီး သူ့ကိုခေါ်လာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

နဲ့သာက တိမ်သမီးနားသွား၍ကောက်ချီလိုက်ရာ အသာတကြည်ပင် လိုက်လာသည်။ သုဘရာဇာကြီးနားရောက်တော့ ...

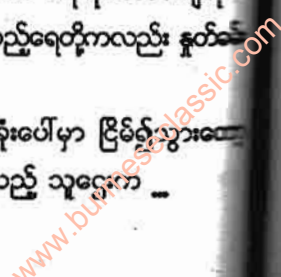
“သမီး နဲ့သာ သူ့ကိုဒီရေတိုက်လိုက်”

“ဟင့်အင်း ... မသောက်ဘူး”

“သောက်ကိုသောက်ရမယ်”

သုဘရာဇာကြီးက တိမ်သမီးပါးစပ်ကိုဖြိုကာ ရေကိုလောင်းချလိုက် သည်။ တိမ်သမီးပါးစပ်ထဲ ရေများဝင်သွားသလို ပိုသည့်ရေတိုက်လည်း နှုတ်ခမ်း မှစီးကျလို့လာသည်။

ခဏကြာတော့ တိမ်သမီးလည်းနဲ့သာပခုံးပေါ်မှာ ငြိမ်၍သွားတော့ သည်။ သူတို့အပြင်ထွက်လာတော့ ရပ်ကြည့်နေသည့် သူဌေးက ...

အကျဉ်း စံတစ္ဆေမလေး ရဲ့သဘာဝစာ

“ခင်ဗျားမြေးလား ကျွန်ကိုတော်တော်ဒုက္ခပေးတာပဲ ကျွန်အလုပ်ကို လာနှောက်ယှက်တယ်”

“ကျုပ်မြေးက နောင်ယှက်တာမဟုတ်ဘူး ခင်ဗျားကပရလောက သားတွေကို ဘာထင်လဲ လုပ်ချင်ရာလျှောက်လုပ်နေတာ သင်္ချိုင်းမှာသင်္ဂြိုဟ်ရ မယ့် အလောင်းကို မသင်္ဂြိုဟ်ပဲထားချင်ရာထားတာ မကြာခင် ခင်ဗျားလည်း ဒုက္ခရောက်မယ်”

သုတရာဇာကြီးက ကြိမ်မောင်းကာ နံ့သာတို့နှင့်အတူ သူဌေးခြံထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“တောက်”

သူဌေးက အံ့ကိုကြိတ်ကာ တောက်ကိုပြင်းထန်စွာခေါက်လိုက်သည်။ သူလို သူဌေးတစ်ယောက်ကိုပြောဆို ကြိမ်းမောင်းသွားသည့် သုတရာဇာကိုလည်း လွန်စွာဒေါသထွက်နေမိသည်။

ခါးထောက်ပြီး မကျေမနပ်နှင့် သုတရာဇာကြီးထွက်သွားရကိုကြည့်နေ သည့် သူဌေးအား ဖိုးတင်ကအနားသို့ကပ်လျက် ...

“ကျွန်တော်တို့ဘာလုပ်ရမလဲ သူဌေး”

“ဘာမှလုပ်မနေနဲ့ စားပွဲမှာကျန်တဲ့အစားအစာတွေကိုသိမ်းလိုက် ပြီးရင်ရွာထိပ်နတ်ကွန်းနားသွားစွန့်”

“အခုလား သူဌေး မနက်မှသွားလို့မရဘူးလား”

“မရဘူး အခုသွား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ဖိုးတင်နှင့်သူတပည့်တွေ အလောင်းထည့်ထားရာထဲထဲဝင်သွားရာ သူဌေးလည်း မကျေမနပ်ဖြင့်အိမ်ပေါ်သို့တက်လာခဲ့တော့သည်။

တစ္ဆေဝင်္ဂသားလို ရွာမှာကလေး
ဆက်နေတာဆိုပြီး ...

အခန်း (၁၃)
ရွာထဲမဝင်ပဲနဲ့

“ဟုတ်ရဲ့လား သူဌေးရယ် ညကတော့ရွာထဲမှာခွေးအူသံတွေကြားရတာအဆက်မပြတ်ပဲ”

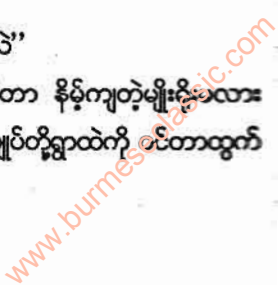
သူကြီးက မယုံသလိုနှင့်သူဌေးဦးစောအောင်ကိုမေးလိုက်ရာ သူဌေးဦးစောအောင်မျက်နှာတည်လို့သွားပြီး ...

“ကျုပ်နောက်နေတာမဟုတ်ဘူး သူကြီး၊ သင်ခိုင်းမှာနေတဲ့ ပေါက်လွတ်ပဲစားတွေက ကျုပ်အိမ်လာပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်သွားတယ်၊ သူတို့ရွာထဲဝင်တာ ရွာနာတယ် မကောင်းဆိုးဝါးတွေနဲ့ အတူနေသူတွေဟာ မကောင်းဆိုးဝါးပဲ သူကြီး”

ပြောလိုက်ရာ သူကြီးက သူဌေးပြောတာကိုတွေ့ကို တွေ့တွေ့ကြီး စဉ်းစားလို့နေသည်။

“သူဌေးရဲ့သဘောက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဒီလိုပါ သူကြီး ... သုဘရာဇာဆိုတာ နိမ့်ကျတဲ့မျိုးနွယ်လား သင်ခိုင်းဆိုတဲ့ ဖုန်းဆိုးမြေမှာနေတော့ မြေသန့်တဲ့ကျုပ်တို့ရွာထဲကို ဝင်တာထက်

တာ သူကြီးခွင့်မပြုသင့်ဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ် သူဌေးရဲ့ သူတို့ကသင်္ချိုင်းမှာနေပြီး မသာ သင်္ချိုဟ်တဲ့အလုပ်လုပ်တာဟာ မကောင်းတဲ့အလုပ်လုပ်တာမှမဟုတ်တာ”

သူကြီးက တွေးတွေးဆဆနှင့်ဖြေပြောပြောလိုက်ပေမယ့် သူဌေးဦးစော အောင်က ခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါလိုက်ပြီး ...

“ညကဖြစ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကသိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ် ကျုပ်က ကျုပ်မိန်းမလိပ်ပြာကိုခေါ်ပြီး အစာကျွေးတာ သင်္ချိုင်းကသုဘရာဇာရဲ့မြေးရောက် လာပြီးစားတာ သူကြီးမြင်စေချင်တယ်”

“အေးလေ ... ကျုပ်သူတို့ကို ရွာထဲဝင်တာထွက်တာ လက်ခံသင့် မသင့်ကို ရွာလူကြီးတွေနဲ့တိုင်ပင်ပါဦးမယ်”

သူဌေးက သူ့ဆန္ဒကိုအတင်းတိုက်တွန်းနေပေမယ့် သူကြီးဆိုတော့ အရာရာကိုရမ်းပြီးလုပ်လို့မရဘူးလေ ...

ထိုသို့နှင့် အခုရက်ပိုင်းမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်လာတော့မသိ သေလိုက်တဲ့လူတွေ ခုနစ်လောင်းဆက်တိုက်ပါပဲ ...

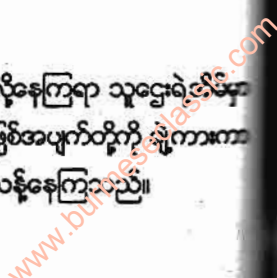
“ရွာမှာလည်း ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်ပြီလဲမသိဘူးနော် သေလိုက်တဲ့လူတွေ ဆက်တိုက်ပဲ”

“လကွယ်ညက ခွေးတွေအူကြတာ ဝုန်းဒိုင်းကိုကြံနေတာပဲ အဲဒီ နောက်ပိုင်းသေကြတာပဲ မိအေးရဲ့”

“ဟုတ်တယ်နော် သူဌေးအိမ်ကဖိုးတင်ပြောတာတော့ သုဘရာဇာကြီး ရဲ့မြေးမလေးက အရှင်လတ်လတ်တစ္ဆေစီးနေတယ်ဆိုလားပဲ သူကရွာထဲက လူတွေရဲ့လိပ်ပြာကိုနတ်နေတာတဲ့ မသောင်းရဲ့”

“ဟင် ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ရွာထဲမှာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့်ပြောလို့နေကြရာ သူဌေးရဲ့ဒေါ်မိမှာ သူ့တပည့်များကလည်း လကွယ်ညကကြုံခဲ့သည့်အဖြစ်အပျက်တို့ကို ချဲ့ကားကာ ရွာထဲလျှောက်ပြောကြသဖြင့် ပို၍ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေကြသည်။

အကျဉ်း စံတစ္ဆေမလေး ရဲ့သဘာရုဇာ

လူကြီးတွေက ကလေးများအား ...

“နင်တို့ဟိုသွားဒီသွားမလုပ်ကြနဲ့ ရွာထဲတစ္ဆေတစ်ခါဝင်သွားတာ အလောင်းဆက်နေတယ်နော်”

“မစိုး ကလေးတွေကို လိပ်ပြာကြိုးဆွဲပေးပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ ကိုသာမိုးရေ သရဲတစ္ဆေဆိုတာ ပြောရတာမှမဟုတ်တာ ကပ္ပိယကြီးဆီကတောင်းပြီး ဆွဲထားပေးလိုက်တယ်”

“အေး _ ကောင်းတယ် ပရိတ်ကြီးဆွဲလိုက်ရင် ဘယ်လိုသရဲတစ္ဆေ မှ အနားကပ်လို့မရဘူး”

ရွာထဲရှိကလေးတိုင်းလိုလို လည်ပင်းတွင်ပရိတ်ကြိုးကိုယ်စီဆွဲလို့ထား သည်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စရာကောင်းလောက်အောင် ဖြစ်နေတာကြောင့်လည်း ရွာသားအားလုံးရဲ့မျက်နှာ စိုးရိမ်ပူပန်သောကတွေ ပိုလို့နေလေ၏။

ထိုပြဿနာမှ သူကြီးအတွက် အလွန်ခေါင်းခဲစရာ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေတော့သည်။

“သုဘရာဇာကြီး ... ဗျို့ သုဘရာဇာကြီး”

တဲဝကနေလှမ်းခေါ်လိုက်သည့်အသံကြောင့် ကွပ်ပျစ်တွင် ကျောဆန့်
နေသည့် သုဘရာဇာကြီးက ...

“ဘယ်သူတွေလဲဟေ့ ... မင်းတို့ရွာထဲမှာ လူသေပြန်ပြီလား”

“ကျုပ်တို့ပါ သုဘရာဇာကြီး”

သုဘရာဇာကြီးက ထကြည့်လိုက်ရာ သူကြီးနှင့်အတူ ရွာသားလေးငါး
ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“လာကြဗျာ လာကြ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

သုဘရာဇာကြီးက ကွပ်ပျစ်ပေါ်နေရာပေးလိုက်သည်။ တချို့ရွာသား
တွေကတော့ ကွပ်ပျစ်ဘေး အုန်းတုံးပေါ်မှာထိုင်ကြသည်။

“ဆို ... သူကြီး ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒီလိုပါ သုဘရာဇာကြီး အခုရက်ပိုင်းရွာထဲမှာလူတွေသေတာ
မနည်းတော့ဘူး”

“အင်း ... အဲဒါကျုပ်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

“ဟိုလေ ... ပြောရမှာတော့အားနာပါတယ် သုဘရာဇာကြီးရယ်
ဟိုလကွယ်ညက သူဌေးအိမ်မှာဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စက ရွာမှာလူမြှေးများတယ်

www.burmeseclassic.com

ဒေကျည်း ခံစားစွမ်းလေး ရဲ့သဘာဝဇာ

အဲဒါကြောင့်ပဲ ရွာထဲမှာလူသေနေသလိုလို ပြောနေကြတယ်”

“နေ ... နေ ... သူကြီး ကျုပ်သဘောပေါက်ပြီ”

သုဘရာဇာကြီးက သူဌေးကို လက်ကာပြကာပြောလိုက်သည်။

“သုဘရာဇာကြီးတို့လိုအပ်တာကို ... ”

“သူကြီးပြောတာကျုပ်သိတယ် သူကြီးက ကျုပ်တို့မိသားစုကို ရွာထဲအဝင်မခံချင်တာမလား ကလေးကညဘက်ရောက်သွားလို့ လူတွေ ဆက်တိုက်သေနေတယ် ထင်တာမလား”

“ရွာထဲကပြောနေကြလို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ ကျုပ်တို့လည်း သူကြီးတို့ရွာနဲ့မပတ်သက်ဘူး ရွာကလည်း ကျုပ်တို့သင်္ချိုင်းလာမပတ်သက်နဲ့”

သုဘရာဇာကြီး ခပ်မာမာလေသံနှင့်ပြောလိုက်ရာ သူကြီးရဲ့မျက်နှာ ပျက်လို့သွားသည်။

“ရွာက လူတွေသင်္ချိုင်းနဲ့လာမပတ်သက်နဲ့ဆိုတာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ် မျိုးလည်း သုဘရာဇာကြီး”

“အဓိပ္ပါယ်ကတော့ အများကြီးပေါ့ဗျာ၊ သူကြီးတို့ရွာကလူတွေ ကျုပ်ကို သုဘရာဇာဘွဲ့ပေးပြီး ကျုပ်အပိုင်စားရထားတဲ့နေရာက ကျုပ်အပိုင်ပဲ အဲဒီတော့ကာ ကျုပ်ကိုရွာနဲ့မပတ်သတ်နဲ့လို့ပြောတော့ ရွာထဲကလည်း ကျုပ် အပိုင်သင်္ချိုင်းမှာ လူသေရင် လာမဂြိုဟ်နဲ့ သင်္ချိုင်းအသစ်ရှာတော့”

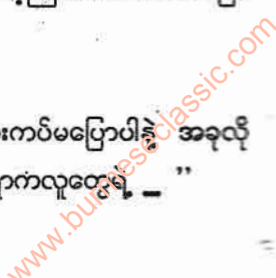
“ဟင်”

“ဟာ”

သူကြီးအပါအဝင် ရွာသားတစ်ချို့လည်း အံ့ဩကာ ဘာဆက်ပြော ရမှန်းမသိဘူးဖြစ်သွားသည်။

‘ကျုပ်ပြောတာ တရားမျှတပါတယ်နော်’

“သုဘရာဇာကြီးရယ် ကျုပ်ကို စကားကပ်မပြောပါနဲ့ အခုလို ထာပြောရတာလည်း ကျုပ်ဆန္ဒမဟုတ်ပါဘူးဗျာ ရွာကလူတွေရဲ့ ... ”

“တော် သူကြီး ရွာကလူတွေရဲ့ဆန္ဒနည်းနည်း ဟိုသူဌေးဆိုတဲ့လူ ဆန္ဒကများနေတာမလား သူ့မယားအလောင်းမသင်္ဂြိုဟ်ပဲထားလို့ ရွာမှာ အလောင်း ဆက်တာ ရွာကဘာပြောရဲလဲ ... ကျုပ်မြေးမလေး ညဘက်အိပ် ရင်း ... ယောင်ပြီး သူ့အိမ်ရောက်သွားတာကို ရွာထဲကလူတွေရဲ့ လိပ်ပြာကို ထာနှုတ်တယ်ပြောနေကြတယ်လေ ...

ဒီသတင်းဟာ သူဌေးကလွင့်တဲ့သတင်းပဲ သူကြီးမှတ်ထား လောကမှာ သမာရိုးကျပ်မှန်မဟုတ်တဲ့ အလုပ်တွေကိုလုပ်ရင် ထိခိုက်တတ်တယ်”

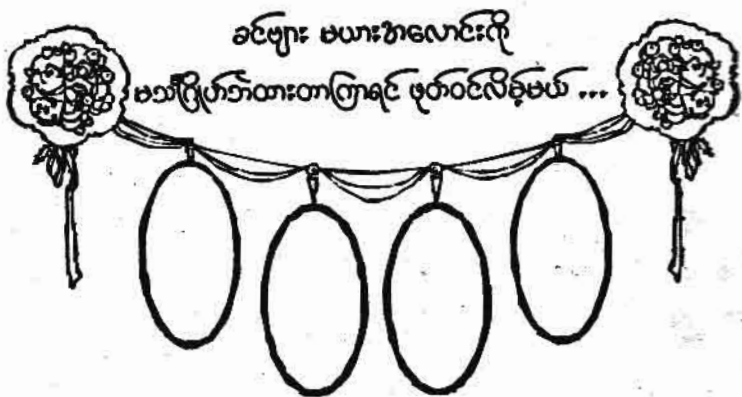
သုဘရာဇာကြီးက စကားကိုအရှည်ကြီးပြောကာ ရေခွေးကြမ်းကို ပန်းကန်ထဲထည့်၍ သောက်လိုက်ကြသည်။

သူကြီးကတော့ သူခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်းနှင့်မြည်အောင်သာ ကုတ် လို့နေသည်။

“ငွေနဲ့အရာရာကိုချုပ်ကိုင်ဖို့လုပ်နေတဲ့ မယားရူးရူးနေတဲ့ သူဌေး စကားကို သူကြီးနားမယောင်ပါနဲ့ ကျုပ်တို့လည်း အားနေ ရွာထဲလျှောက်သွား နေတာမဟုတ်ဘူး။ အကြောင်းကြီးငယ်ရှိမှသာ ရွာထဲလာတာ သူကြီးကျုပ်ကို လာကန့်သတ်တာတော့မကောင်းဘူးထင်တယ်”

သုဘရာဇာကြီးပြောတာလည်း သဘာဝကျလှတာကြောင့် သူကြီးလည်း ဘာမှဆက်မပြောပဲ နှုတ်ဆက်ကာသူလူများကိုခေါ်ပြီး သင်္ချိုင်းမှရွာသို့ပြန်လာ ခဲ့ကြသည်။

ခင်ဗျား မယားစာလောင်းကို

မသိပြီဟန်ထားတာကြောင့် ဖုတ်ဝင်လိမ့်မယ် ...

အခန်း (၁၄)

သုဘရာဇာဗွတ္တံ စာယ်သုပေးမှာလဲ

အခုတစ်ခေါက် မြို့တက်ကာ ဆေးမြစ်တွေရောင်းရသည့်ငွေက မြတ်မြတ်လေးရခဲ့တာကြောင့် တိမ်သမီးလေးအတွက် သုဘရာဇာဗွတ္တံ အင်္ကျီ လှလှလေးတွေဝယ်လို့လာတဲ့အပြင် နံ့သာမှာလိုက်သည့် အလှပြင်ပစ္စည်းတို့ကို လည်း ဝယ်လို့လာ၏။

သွားရေးလာရေးအတွက် သူများတွေလိုလှည်းမရှိတာကြောင့်လည်း ခြေထောက်ကိုသာအားကိုး၍ လမ်းလျှောက်ကာသွားရသည်။

သုဘရာဇာဗွတ္တံအတွက်ကတော့ အဆန်းမဟုတ် တောထဲနှစ်ပေါင်း များစွာ သွားလာခဲ့တာကြောင့် အခုလောက်လမ်းလျှောက်ရတာ သူ့အတွက် အဆန်းတကြယ်မဟုတ်တော့ ...

အသက်အရွယ်ရလာသော်လည်း ကျန်းမာရေးကောင်းတာကြောင့် သွားရလာရတာ သန်တုန်းမြန်တုန်းပဲဖြစ်လို့နေသည်။

သုဘရာဇာဗွတ္တံလည်း သူ့အတွေးနှင့်သူ့လျှောက်လာရာ သူ့နှေးကွေးမှာ လှည်းတစ်စီးမောင်းသံကြားတာကြောင့် လမ်းဘေးသို့ကပ်ပေးလိုက်သည်။

ဒါကျဉ်း စံတစ္ဆေမလေး ရဲ့သုဘ ရာဇာ

“သုဘရာဇာကြီးပါလား ... ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

လှည်းပေါ်က လှမ်းမေးသံကြားလိုက်ရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ရွာက သူဌေးဦးစောအောင်နှင့် သူ၏တပည့်တချို့ကို လှည်းပေါ်တွင်တွေ့လိုက်သည်။

လှည်းကိုအရှိန်လျော့၍ ဖြည်းဖြည်းချင်းမောင်းကာ လမ်းလျှောက်နေသည့် သုဘရာဇာကြီးအား ...

“သုဘရာဇာကြီးလည်း အသက်ကြီးပြီနော် သေရင်သုဘရာဇာဘွဲ့ကိုသမီးပေးမှာလား မြေးကိုပေးမှာလား”

“ဘာပြောတာလဲ သူဌေး”

သူဌေးက လှည်းအောက်ကမေးတဲ့ သုဘရာဇာကြီးကိုအပြုံးမပျက်ဘဲ ...

“ရွာအတွက် ဒုက္ခဖြစ်မှာဆိုးလို့ပါ ကြိုတင်စီစဉ်ထားရင်မကောင်းဘူးလား”

“ဒီမယ် သူဌေး၊ လူပဲ ဘယ်နေသေမယ် မပြောနိုင်ပါဘူး သေလည်း ဘာဖြစ်လဲ ကျုပ်မှာယူသွားစရာ ဘာမှမှမရှိတာ သူဌေးသာကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ ရှာထားတဲ့ဥစ္စာပစ္စည်းတွေနည်းတာမဟုတ်ဘူး သေသွားရင် မကျွတ်မလွတ်ဘဲဖြစ်နေမယ်”

“ဟင်”

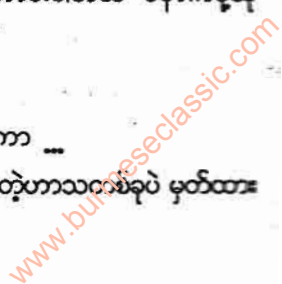
သုဘရာဇာကြီးစကားကြောင့် သူဌေးရဲ့မျက်နှာပျက်လို့သွားသည်။ ရွာသို့သွားမည်လမ်း ကြုံနေတာတောင် သုဘရာဇာမို့လှည်းပေါ်ခေါ်မတင် စကားပြောတာတောင် လှည်းပေါ်ကထိုင်လျက်ပြောနေသည်။

“သုဘရာဇာကြီး တို့ရွာထဲမလာတာကောင်းပါတယ် နောက်မို့ဆို ရွာနာတယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

သုဘရာဇာကြီးက အားရပါးရရယ်မောကာ ...

“ရွာနာတယ်ဟုတ်လား တကယ်ကောင်းတဲ့ဟာသကဲ့သို့ပဲ မှတ်ထား”

စမ်းပါသူဌေးရယ် ... မသာကိုမသင်္ဂြိုဟ်ဘဲ တစ်နေ့သူလိပ်ပြာပြန်ကပ်မှာပဲဆို တဲ့အတွေးနဲ့ မသာကိုတခမ်းတနားထားတာမှ ရွာနာတာ မသာဆိုတာ မသင်္ဂြိုဟ်ရင် ကိုယ့်ကိုထိခိုက်တတ်တယ် အခန့်မသင့်ရင် မသာက လည်ပင်း တောင်ထည့်ပေးမယ်”

“ဟင်”

သုဘရာဇာကြီးစကားကြောင့် သူဌေးအပါအဝင် လှည်းပေါ်က လူတွေအားလုံးတွန့်လို့သွားကြသည်။

သူဌေး သုဘရာဇာကြီးကို ဒေါသထွက်သွားပေမယ့် စကားကိုဆက် မပြောလိုတာကြောင့် ...

“ဟေ့ကောင်တွေ လှည်းကိုလှည်းကိုမြန်မြန်မောင်းစမ်း သုဘရာဇာ နဲ့ စကားပြောရတာ ကျက်သရေကိုမရှိဘူး”

သူဌေး၏တပည့်များက လှည်းကိုအရှိန်မြှင့်၍ လျင်မြန်စွာမောင်းထွက် သွားကြသည်။

သုဘရာဇာကြီးက လှည့်နောက်ကနေလှမ်း၍ ...

“သူဌေးရေ ... ခင်ဗျားမယားကိုမသင်္ဂြိုဟ်ဘဲထားရင် ဖုတ်ဝင် လိမ့်မယ်၊ အဲဒီကျရင် ကျုပ်ကသင်္ချိုင်းကိုခေါ်သင်္ဂြိုဟ်မှာနော် စိတ်မဆိုးရဘူး”

ပြောလိုက်ရာ သူဌေးရဲ့တောက်ခေါက်သံပြင်းပြင်းကို ကြားလိုက်ရလေ သည်။

“သမီး မြေစာခဲတွေကိုမဆော့ရဘူးလေ”

စိုက်ခင်းထဲကပေါင်းပြတ်တွေကိုနုတ်နေသည့် နံ့သာက မြေစာခဲတွေကို ဆော့နေသည့် တိမ်သမီးအားလှမ်း၍ပြောလိုက်သည်။

“အမေ ... မီးတို့က ဘာလို့သင်္ချိုင်းကုန်းမှာနေတာလဲဟင်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက်မေးလိုက်သည့် တိမ်သမီးရဲ့မေးခွန်း

ကြောင့် နံ့သာက ...

“ဘာလို့လဲ သမီးရဲ့”

“မီးမှာ မီးနေတဲ့အိမ်ရှိတယ် အဲဒီမှာသွားနေရအောင်လေ”

“မဟုတ်တာ သမီးရယ် အမေတို့ဒီမှာနေတာလည်းကောင်းပါတယ်”

“ဟင့်အင်း ... ဒီမှာနေရတာ မီးလည်းမလင်းဘူး အဖော်တွေလည်း

မရှိဘူး စားချင်တာလည်းစားလို့မရဘူး”

“သမီးရယ် ... ”

နံ့သာက တိမ်သမီးလေးအနားသို့သွား၍ ခေါင်းကိုအသာပုတ်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။

“မီးနေခဲ့တဲ့အိမ်က အကြီးကြီး အမေရဲ့”

“သမီးရယ် အဲဒါတွေမေ့လိုက်တော့နော် ... အခုသမီးရောက်နေတဲ့

ဘဝအကြောင်းပဲတွေး အမေတို့နဲ့ပျော်အောင်သာနေပါ”

နံ့သာကပြောတော့လည်း တိမ်သမီးကမျက်နှာလေးငယ်၍နေရှာသည်။ မျက်လုံးက မြေကြီးကိုစိုက်ကြည့်ကာ အဓိပ္ပါယ်မဲ့ခိုင်နေသည်။

ထိုစဉ် ...

“တိမ်သမီးရေ ... တိမ်သမီး”

“ဟင် ... ဦးသာကျော်”

သူတို့စိုက်ခင်းရှိရာသို့ သာကျော်နှင့်အတူ ဧည့်သည်တစ်ယောက် လိုက်လာကြသည် အနားရောက်တော့ ...

“နံ့သာတို့ ဒီဘက်ကိုရောက်နေတယ်လို့ ဦးလေးကပြောလိုက်လို့ လိုက်လာတာ ရော့သမီးလေးအတွက် မုန့်တွေ ... ”

“အားနာစရာ ကိုသာကျော်ရယ် မုန့်တွေကအများကြီးပဲ”

သာကျော်ပေးတဲ့ မုန့်ထုပ်ကြီးကို တိမ်သမီးကယူကာ ရင်ဘတ်နှင့် ကပ်၍ လက်နှင့်ဖိကပ်ထားသည်။ သာကျော်က သူ့ဘေးကလူငယ်ကိုပြကာ-

“နံ့သာ သူက ဒီနယ်ကစိုက်ပျိုးရေးအရာရှိလေးဆိုပါတော့ နာမည်က ကိုထူးလွင်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

နံ့သာက ထူးလွင်ဆိုသည့်ရုပ်ချောချော သန့်သန့်နှင့်လူကို တစ်ချက် ကြည့်၍ ခေါင်းကိုငုံ့ထားလိုက်သည်။

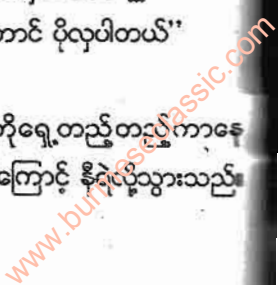
“ကိုထူးလွင် ... နံ့သာဆိုတာသူပေါ့”

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ကိုသာကျော်က နံ့သာကအရမ်းချော့ တယ်ဆိုတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ထင်ခဲ့တာ ကျွန်တော်မှားတာပဲ ...

တကယ်တွေ့လိုက်တော့ ထင်တာထက်တောင် ပိုလှပါတယ်”

“အို”

တစ်မိန်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သူ့ကိုရှေ့တည့်တည့်ကာနေ ချီးကျူးပြောဆိုတာကြောင့် နံ့သာရဲ့မျက်နှာရှက်စိတ်ကြောင့် နီရဲ့လှိုလှိုသွားသည်။

ကိုသာကျော်ကတော့ ပြုံးစိစိလုပ်နေသည်။

“စိုက်ခင်းတွေက တကယ်ကောင်းတာပဲ နို့သာစိုက်တာမလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီလောက်တောင် ကောင်းနေရင် ကျွန်တော်အခွန်ကောက်မှာ နော်”

“ရှင် ... နို့သာတို့က နည်းနည်းပါးပါးပဲစိုက်တာပါ”

ထူးလွင်နောက်နေတာကို နို့သာကအဟုတ်ထင်၍ ပြန်ရှင်းပြရာ ကိုသာကျော်နှင့်ထူးလွင်တို့က အားရပါးရရယ်မောလိုက်ကြသည်။

“ဟား ... ဟား”

“ဘာရယ်ကြတာလဲ”

“ကျွန်တော်ကနောက်တာပါ သာသနာ့နယ်မြေရယ် သင်္ချိုင်းမြေရယ် တ အခွန်လွတ်ပါတယ်”

“နို့သာက အဟုတ်မှတ်လို့”

နို့သာကရှက်ပြုံးလေးပြန်ပြောလိုက်သည်။ တိမ်သမီးကမုန့်ထုပ်ကို ဝိုက်ရင်း ...

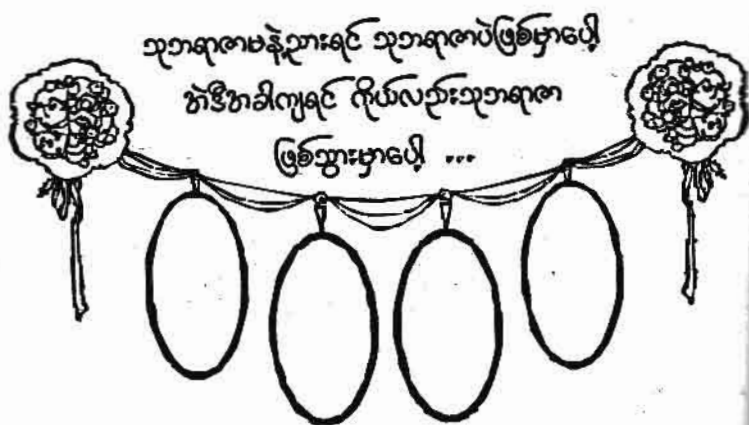
“အမေ မီးဝိုက်ဆာလာပြီ”

“ဪ ... အေး ... အေး ကိုသာကျော်နဲ့ညှော်သည်အစ်ကို အထဲလိုက်ခဲ့ကြနော်”

“လိုက်မှာပါ”

နို့သာက တိမ်သမီးကိုလက်ဆွဲကာ ရှေ့ကထွက်လာတော့ သာကျော် နှင့် ထူးလွင်တို့လည်းနောက်မှလိုက်လာကြတော့သည်။

သုဘရာဇာမနိဉ္ဇာရင် သုဘရာဇာပံဖြစ်မှာပေါ့
ဘဲဒီဘဲဒါကျရင် ကိုယ်လည်းသုဘရာဇာ
ဖြစ်သွားမှာပေါ့ ...

အခန်း (၁၅)

မြို့ကြာလာတုရော

“ကိုသာကျော် နို့သာက တကယ်လှတယ်ဗျာ ... မြင်တာနဲ့တင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်”

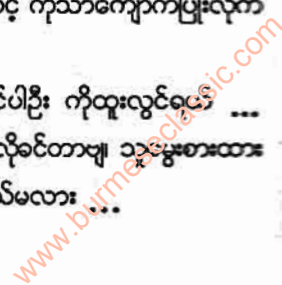
ရွာလယ်လမ်းမအတိုင်း လျှောက်လာကြရင်း စိုက်ပျိုးရေးအရာရှိလေး ကိုထူးလွင်က ကိုသာကျော်အားပြောလိုက်သည်။

“ကိုထူးလွင်ကတော့ ပြောတော့မယ် တစ်ရွာလုံးက သူတို့ သားအဖ တို့ သုဘရာဇာမို့ပယ်ထားတာကို ကျုပ်ကသနားပြီး သွားသွားလည်ထဲက နို့သာကို”

“ဟင် ... ဘယ်လို ကိုသာကျော်လည်း နို့သာကိုစိတ်ဝင်စားနေ ထယ် ဟုတ်လား”

ကိုထူးလွင်ရဲ့ ပြုံးပြုံးပြဲပြဲအမူအရာကြောင့် ကိုသာကျော်ကပြုံးလိုက် ငြီး ...

“ကျွန်တော်စကားဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး ကိုထူးလွင်ရှမ်း ... ကျွန်တော်ကနို့သာကို ကိုယ့်ညီမလေးတစ်ယောက်လိုခင်တာဗျာ သူ့မွေးစားထား ထဲ့ ကလေးမလေးကလည်း ချစ်စရာကောင်းတယ်မလား ...

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ငယ်ငယ်ထဲကအင်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကြီးလာခဲ့ရတော့ သူတို့ကိုစာနာတယ်လေ”

“အေးဗျာ ကိုသာကျော်ရဲ့လူမှုဝန်ထမ်းစိတ်ကိုတော့ လေးစားပါတယ်”

“လေးစားတာကနောက် အခုကိုထူးလွင်တည်းတဲ့အိမ်က သူဌေးဦးစောအောင်ကို သင်္ချိုင်းကသုဘရာဇာကြီးတွေအကြောင်း မပြောမိစေနဲ့”

“ဘာလို့လဲ ကိုသာကျော်”

“သူတို့နဲ့က ကမ္ဘာရန်သူတွေပျ မတည့်ကြဘူး”

ကိုသာကျော် ရွာထဲမှသူဌေးနှင့် သုဘရာဇာကြီးတို့ ပြဿနာကို သူကြားထားသမျှ ကိုထူးလွင်အားပြောပြလိုက်သည်။

“ကြားရတာတွေက အထူးအဆန်းပဲ သူဌေးကလည်းသူလုပ်ချင်ရာ လုပ်တော့တာပဲ”

“ရွာမှာသူဌေးက သူကြီးပြီးရင်ဩဇာအရှိဆုံးပဲမလား၊ သူလုပ်တိုင်း ကောင်းနေတာပေါ့၊ သင်္ချိုင်းကတိမ်သမီးက သူမိန်းမဝင်စားတာကို သူလုံးဝ လက်မခံဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ လူဝင်စားဆိုရင် ဝိညာဉ်က သူတခမ်းတနားထားတဲ့ အလောင်းဆီကို ဘယ်လာနိုင်မှာလဲ သူ့ဆရာကလည်း သိုက်ကိုသွားနေတာ ဘာညာနဲ့ပြောထားတော့ သူယုံကြည်မှုဟာ အလောင်းတစ်နေ့အသက်ဝင်လာ မယ်ဆိုတာပဲသိနေတယ်”

“သူဌေးက ရူးများရူးသွားလားမသိဘူး”

ကိုထူးလွင်ကမှတ်ချက်ပေးလိုက်ရာ ကိုသာကျော်က ခေါင်းကိုညိတ်

၍ ...

“ကိုထူးလွင် နောက်ဆို ပိုသိလာလိမ့်မယ် သူဌေးက သူမိန်းမ အလောင်းကို ရွှေထက်တောင်တန်ဖိုးထားသေးတယ် ...

အကျဉ်း စံတစ္ဆေမလေး ရဲ့ညဘ ရာဇာ

ဒီနေ့ထိ သပိတ်မသွပ်ဘူး အမျှမဝေဘူး”

“ဘယ်လိုသဘောလဲ”

“ကျွတ်သွားမှာစိုးလို့လေ”

“ဟာ ... ခက်တာပဲ သူဌေးကတော့အစွန်းရောက်နေပြီထင်တယ်”

“တကယ် သူ့မိန်းမပိညာဉ်ရှိနေတာက တစ်နေရာပဲရှိတယ်”

“ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“နံ့သာရဲ့သမီးလေးဆီမှာလေ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် နံ့သာသမီးလေးက သူဌေးမိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ ထက် ပိညာဉ်ကပ်တာဆို ပိုမှန်လိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်နားမလည်တော့ဘူးဗျာ”

ကိုထူးလွင်က သူတစ်ခါမှာမကြုံဘူး မကြားဘူးသည့် ကိစ္စတို့ကိုကြားရ၍ အံ့သြပြီးရင်းအံ့သြလို့သာနေသည်။

“သမီးကို အဖေ သတိပေးစရာရှိတယ်”

ညဘက်တဲရေ ကွပ်ပျစ်တိုင်ကာ သားအဖနှစ်ယောက်စကားပြောနေကြစဉ် သုဘရာဇာကြီးက နံ့သာကိုပြောလိုက်သည်။

“ဘာများလဲ အဖေ”

“မောင်ထူးလွင်က သင်္ချိုင်းကိုခဏခဏလာနေတယ် သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေက သမီးအပေါ်လုံးဝမရိုးသားဘူး လူငယ်တို့သဘာဝကိုတော့ အဖေဘာမှမပြောလိုပါဘူး ...

ဒါပေမဲ့ သမီးရယ် သူကမြို့သားပညာတက် ငွေလည်းချမ်းသာပုံရတယ် ရုပ်ကလည်းသန့်သန့်ချောချော သူကသင်္ချိုင်းစောင့်သမီးကိုမှ ကြိုက်နှစ်သက်တယ်ဆိုတော့ အဖေမယုံနိုင်ဘူး”

နံ့သာ ဘာမှပြန်မပြော ငြိမ်၍သာနားထောင်လို့နေသည်။ ကိုထူးလွင် မျက်လုံး ပြောပုံဆိုပုံ ဂရုစိုက်ပုံတွေကိုတော့ နံ့သာသိသည်။

သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုထူးလွင်နှင့်စကားပြောရတာ ပျော်သလို ခံစားရသည်။ ကိုထူးလွင်မလာတဲ့ရက်တွေဆို မျှော်နေတတ်သည်လေ။

“သူကိုယ်တိုင်က သမီးအပေါ်မေတ္တာစစ်ရှိတယ်ပဲထား သူ့မိဘအသိုင်းအဝိုင်းကလက်ခံနိုင်ပါ့မလား အဖေသမီးခံစားရမှာ အဖေမမြင်ချင်ဘူး”

အကျဉ်း စံတစ္ဆေမလေး ရဲ့ညာရုစာ

“အဖေရယ်”

အများအမြင်မှာ နိမ့်ကျလှသည့်သူတို့ဘဝကိုတွေးကာ နုံသာ
တစ်ယောက်ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များစီးကျလို့လာတော့သည်။

“ဆရာလေးကို ကျုပ်သတိပေးထားရဦးမယ်”

အပြင်ကပြန်လာသည့်ထူးလွင်အား သူဌေးကိုစောအောင်က အိမ်ပေါ်
ထက်လာလာချင်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဘာများလဲ ဦးလေး ... ”

“ထိုင်ပါဦး”

ဦးစောအောင်က သူ့ရှေ့ထိုင်ခုံကို လက်နှင့်ပြလိုက်ရင်းပြောလိုက်
သဖြင့် ထူးလွင်လည်းဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဆရာလေးသင်္ချိုင်းက နံ့သာဆီသွားသွားနေတာမလား”

“ဦးလေးကသိနေပါလား”

“ကျုပ်ဒီရွာမှာ မသိတာ ဘာမှမရှိဘူး ဆရာလေးရဲ့သင်္ချိုင်းက
သုဘရာဇာသမီး နံ့သာဆိုတဲ့ကောင်မလေးက တအားလှတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ရွာထဲက ဘယ်ကာလသားကမှ သူ့ကိုစိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး ...

အဲဒါ ဘာလို့လဲ သိလားဆရာလေး”

“ဟင့်အင်း”

ထူးလွင်က ခေါင်းကိုရမ်းပြလိုက်သည်။ သူဌေးဦးစောအောင်က
အသာပြုံး၍ ...

“သုဘရာဇာသမီးနဲ့ညားရင် သုဘရာဇာပဲဖြစ်မှာပေါ့ ဆရာလေးရယ်”

ရွာထဲကသာမန်ဆင်းရဲတဲ့လူကိုယူလို့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး မျိုးရိုးနိမ့်သွားစရာလည်း မရှိဘူးမလား”

“အင်း ... ဦးလေးတွေ့တာ လူမှုနယ်ပယ်မှာ ဟုတ်ကောင်းဟုတ် နိုင်မှာပါ နှလုံးသားရေးရာနဲ့ပတ်သက်ရင် မျိုးရိုးတွေအဆင့်အတန်းတွေလိုမယ် မထင်ပါဘူး”

“ဆရာလေးရဲ့အဖေက မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီး အမေကကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီး သူတို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သား စိုက်ပျိုးရေးအရာရှိဆရာလေးက ရွာထဲတောင်အဝင်မခံတဲ့ သုဘဇာဇာရဲ့သမီး သုဘဇာဇာမကိုမှ စိတ်ဝင်စား တာတော့ ကျုပ်အံ့ဩလို့မဆုံးဘူး”

ဦးစောအောင်က ထူးလွင်ရဲ့အကြောင်းကို အစအဆုံးသိထားတာ ကြောင့် အကျိုးအကြောင်းဆီလျော်စွာပြော၍ တားမြစ်လိုက်သည်။

ထူးလွင်ကတော့ အပြုံးမပျက်ဘဲ ...

“ကျွန်တော့်ကို ရူးသွပ်တယ်လို့ပဲပြောပြော ဦးနှောက်နည်းတယ်လို့ ပဲဆိုဆို ကျွန်တော်နဲ့သာကိုမေတ္တာစစ်နဲ့ချစ်တာပါ။ သူနဲ့လက်ထပ်ခွင့်ရလို့ သုဘဇာဇာဖြစ်မယ်ဆိုလည်း ကျေကျေနပ်နပ်ဖြစ်လိုက်မယ်”

“ဆရာလေးတော့ သွားပြီ”

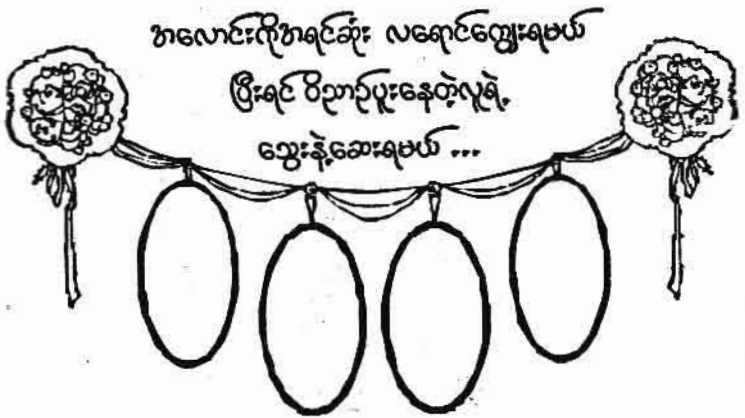
ဦးစောအောင်က ညည်းညူလိုက်သည်။ ထူးလွင်ကတော့ အဝတ် အစားလဲရန် သူ့ကိုပေးထားသည့်အခန်းထဲသို့ဝင်လာ၏။

လယ်ကေများစွာပိုင်သော သူဌေးဦးစောအောင်က ထူးလွင်ရဲ့အဖြူ အမူတွေကို မနှစ်သက်ပေမယ့် သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းကိစ္စတွေမှာ ထူးလွင်က အကူအညီပေးတာကိုရနေတာကြောင့် မပြောသာဘဲဖြစ်နေသည်။

သို့သော်လည်း ...

ထူးလွင်မိဘများနှင့် သူဌေးဦးစောအောင်မိတ်ဆွေများဖြစ်တာကြောင့် သုဘဇာဇာသမီးနှင့်ချစ်ကြိုက်သည့်ကိစ္စကို တားဆီးမှဖြစ်မည်ဟုသာ တွေးမိလိုက် လေတော့သည်။

အခန်း (၁၆)

ဆရာခေါ်ရေဓာတုတစ္ဆေ

“ကိုရယ် ... နို့သာ ကိုနဲ့ဝေးရမှာသိပ်ကြောက်တာပဲ နို့သာတို့ဘဝက အနှိမ်ခံပါ ... ဘယ်သူကမှလည်း အဖက်လုပ်ကြတာမဟုတ်ဘူး”

သင်္ချိုင်းဘေးမှာရှိသည့် တောင်ယာစိုက်ခင်းလေးဘေးက အဆိုပီရသည့်လက်ပံပင်အောက်မှာထိုင်ရင်း ထူးလွင်ကို နို့သာကပြောလေသည်။

ထူးလွင်က သက်ပြင်းကိုချရင်း ...

“နို့သာ ဘာမှအားမငယ်နဲ့ ကိုယ် နို့သာကိုဘယ်တော့မှမခွဲဘူး”

“တကယ်နော် ... ကို”

“တကယ်ပေါ့ နို့သာရဲ့”

နို့သာက ထူးလွင်ရဲ့ရင်ထဲခေါင်းလေးဝင်ကာနေလိုက်၏။ မဖြစ်နိုင်တဲ့ဘဝတွေဆိုပေမယ့် သံယောဇဉ်တွယ်ငြိရာမှ ကြာလွန်းလာတော့ ရင်ထဲမှာ တွယ်လာတဲ့အချစ်စစ်ကြောင့် ရုန်းထွက်ဖို့တော့ နို့သာမတတ်နိုင်ခဲ့ ...

“နို့သာလေ ... ကိုကိုချစ်တာ ကိုအတွက်ဒုက္ခတစ်ခုလို့မြင်နေလားဟင်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ နို့သာ”

www.burmeseclassic.com

“နဲ့သာက ကိုကို နဲ့သာဘဝထဲအတင်းဆွဲသွင်းနေသလိုဖြစ်နေ
မလားလို့တွေးမိလို့ပါ”

“ကိုယ် ... နဲ့သာကိုမြို့ခေါ်သွားမှာပေါ့”

“ရှင်”

ထူးလွင်ရဲ့စကားက နဲ့သာရဲ့ရင်ကို တုန်လှုပ်လို့သွားစေသည်။

“နဲ့သာတစ်သက်လုံး ဒီသချိုင်းမှာပဲနေမှာလား”

“ဟိုလေ _ နဲ့သာ ဒီမှာမရှိရင် အဖေနဲ့သမီးလေးတို့ဘယ်လိုနေကြ
မလဲ၊ ပြီးတော့ နဲ့သာရှင်သန်ကြီးပြင်းရတာ ဒီသချိုင်းမှာလေ _ ရွာထဲတောင်
ဈေးဝယ်တာကလွဲရင် ရောက်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါတွေဟာ အချိန်ကာလတစ်ခုရောက်ရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ။
ဘာလဲ နဲ့သာက ကိုယ် သချိုင်းမှာလာနေပြီး သုဘရာဇာလုပ်ခိုင်းမလို့လား”

“အို ... အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး”

နဲ့သာအတွက် ဖြေရှင်းရခက်နေသည့်ပုစ္ဆာတစ်ခုလိုဖြစ်နေလေရာ
ထူးလွင်ကို ဘယ်လိုမှကတိမပေးနိုင်ဖြစ်လို့သွားသည်။

ထိုစဉ် ...

သူတို့ဆီ တိမ်သမီးလေးပြေးလို့လာသည်။ အနားရောက်တော့ ...

“အမေ မသာချလာပြီ”

“ဪ ... အေး ... အေး”

သမီးလေးကလာပြောတာကြောင့် ထူးလွင်ဘေးကထ၍ ...

“ကို တဲကစောင့်နေပါလား နဲ့သာသဂြိုဟ်ပေးရဦးမယ်”

“ရတယ်လေ ကိုယ်ပါလိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟာ _ မဟုတ်တာ မသာသဂြိုဟ်တာ သုဘရာဇာလုပ်တာ ကို
မလုပ်ရပါဘူး တဲမှာစောင့်နေနော် ... သမီး ဦးဦးကိုတဲခေါ်သွားလို့က်
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ... လာဦးဦး”

အကျဉ်း စံတစ္ဆေမလေး ရဲ့သုဘ ရာဇာ

တိမ်သမီးက နံ့သာကိုခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ထူးလွင်လက်ကိုဆွဲကာ တဲဆီသို့ခေါ်သွားသည်။ နံ့သာကတော့ မသာမြေမြုပ်ပေးရန်အတွက် ကျင်းတူး ထားရာဆီသို့ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဖျတ်ခနဲအိပ်ရာကလန့်နိုးတော့ ပြတင်းပေါက်ကကျလာတဲ့လရောင်က
ဗျက်နှာပေါ်ကို လွှမ်းခြုံထားသည်။ ဆောင်းညလည်းဖြစ်တာကြောင့် အအေး
ဓာတ်က စိမ့်ကာအေးလို့နေသည်။

အခုလိုသာယာတဲ့ညလေးမှာ နံ့သာနဲ့အတူတူရှိနေရင် ဘယ်လောက်
ထောင်ကောင်းမလဲဟု အတွေးရောက်လို့လာသည်။

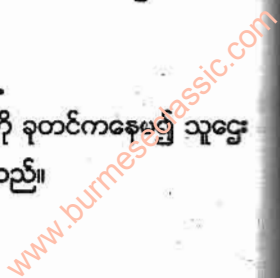
ပြန်ပြီးအိပ်လို့မရတာကြောင့် ခုတင်ပေါ်ကဆင်း၍ ပြတင်းပေါက်ကနေ
လရောင်ကိုငေးကာ ကြည့်လို့နေသည်။

“ဟင်”

ထူးလွင် ရှုတ်တရက်အကြည့်ရောက်သွားတာက သူဌေးကတော်
အလောင်းထားရာအိမ်သို့ဖြစ်သည်။ သူဌေးနှင့်အတူ သူ့တပည့်တွေက
လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့်ဘာတွေလုပ်နေမှန်းမသိ အနက်ရောက်အင်္ကျီဖားဖားနှင့်
လုံချည်အနက်တို့ကိုဝတ်ထားသည့် လူကြီးတစ်ယောက် ခေါင်း၌ သဘတ်
အနက်ရောင်ကိုလည်း ပေါင်းလို့ထားသည်။

ထူးလွင်ကြည့်နေတာကို သူတို့မသိကြ ...

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အိမ်ထဲကအလောင်းကို ခုတင်ကနေမ၍ သူဌေး
တပည့်များက အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်သို့ရွေ့လာကြသည်။

ဆရာဟုထင်ရသည့် အနက်ရောင်နှင့်လူကြီးက လေသံကျယ်ကျယ် ဖြင့် ...

“သူဌေး _ သူဌေးကံတော်ကိုလရောင်ကျွေးထားတာ သိပ်မကြာခင် သူ့ဝိညာဉ်ရောက်လာတော့မယ် အဲဒီကျရင်သူ့ဝိညာဉ်ပူးနေတဲ့ ကလေးရဲ့သွေးနဲ့ သူဌေးကတော်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုဆေးလိုက်ရင် ဝိညာဉ်ပြန်ကပ်နိုင်မှာပါ ...

ကျုပ်စီစဉ်ခိုင်းထားတဲ့ ပွဲနဲ့ဖယောင်းတိုင်တွေ အဆင်သင့်လုပ်ထား လမွန်းတည့်တာနဲ့အလောင်းကိုသွေးလောင်းရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာထိပ်ခေါင်”

ထူးလွင် ရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဆရာထိပ်ခေါင်ဆိုသူက ခြံဝနားတွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကိုချကာ အပေါ်၌အုန်း၊ ငှက်ပျောပွဲကိုတင်၍ ဘေး၌အလွန်ထက်လှသည့် ဓားရှည်တစ်ချောင်းကိုချထားသည်။

ဖယောင်းတိုင်မီးတို့ကိုလည်း ထွန်းထားကာ ပါးစပ်ကလည်းဂါထာ တစ်ပုဒ်ကို မျက်စိမှိတ်၍ မန်းမှုတ်လို့နေသည်။

ပြီးနောက်အလောင်းဘေးသို့တစ်ဖန်ပြန်လာကာ အလောင်း၏မျက်နှာ ကို ခေါင်းငုံ့ကာအနီးကပ်ကြည့်၍ ဂါထာရွတ်ပြန်သည်။

ဂါထာရွတ်ပြီးတော့ သူဌေးဘက်လှည့်ကာ ...

“သူဌေးကတော်ဝိညာဉ်ရှိနေတဲ့ကလေးက အရင်တစ်ခါလာဖူးတယ် နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် နှစ်ပတ်လည်အစာကျွေးပွဲမှာပါ။ ကျုပ်ဖိတ်လို့လာတာ လို့ပြောပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး သူဌေးကတော်ရဲ့ဝိညာဉ်ဘယ်သူ့ခန္ဓာမှာရှိနေရှိနေ ဒီညဒီကိုလာကိုလာရမယ် ...

ကျုပ်လည်းခရီးထွက်စရာရှိလို့ ကိစ္စတွေအားလုံးစီရင်ခဲ့မယ် ပြည့်နာ မဖြစ်ဖို့သူဌေးကတာဝန်ယူ”

“စိတ်ချပါ ဆရာ ... ကျုပ်ငွေနဲ့ရှင်းပါ့မယ်”

သူဌေးရှူးသွပ်သွားပြီလားဟု ထူးလွင်ထင်လိုက်သည်။ အတန်ကြာ
တော့ ခြံထဲသို့ဝင်လာသည့် ပုံရိပ်ကြောင့် ထူးလွင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်
သွားသည်။

“တိမ်သမီးပါလား”

တိမ်သမီးရဲ့ပုံစံမှာ ဆံပင်များဖွာလန်ကြပြီး အိပ်မက်မက်နေသူလို
လှမ်းလျှောက်ကာခြံထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်းဝင်လာတော့သည်။

ဆရာက ကလေး၏ခေါင်းကိုလက်ဖဝါးဖြင့်အုပ်လျက်
ပါးစပ်ကဝါထရွတ်ရင်း ...

အခန်း (၁၇)
တစ္ဆေ့ဇင်းတမ်း

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... နင်ရောက်လာပြီးပေါ့ဟုတ်လား
ငါ့ဆရာရဲ့အမိန့်ကိုမလွန်ဆန်နိုင်ဘူးမလား”

ဆရာထိပ်ခေါင် ခြံထဲဝင်လာပြီးအလောင်းဘေးနား မတ်တတ်ရပ်နေ
သည့် တိမ်သမီး ကိုပြောလိုက်၏။

တိမ်သမီးရဲ့မျက်နှာက ဆံပင်ဖရိုဖရဲနှင့်မျက်လုံးကိုကြောင်၍ ဆရာ
ထိပ်ခေါင်ကိုကြည့်၍ အသံတစ်မျိုးဖြင့် ...

“နင်တို့ ငါ့ကိုမသဂြိုဟ်ကြသေးဘူးလား”

“နင့်အလောင်းကိုမသဂြိုဟ်ဘူး နင့်ကိုပဲသဂြိုဟ်မှာ ... ”

ဆရာထိပ်ခေါင်ပြောတာကို တိမ်သမီးက မတုန်မလှုပ် အိပ်မေ့ချခံ
ထားရသူလို မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ဆရာထိပ်ခေါင်ရဲ့အနောက်မှာတော့
သူဌေးနှင့် သူတပည့်များရပ်လို့နေကြသည်။

ဆရာထိပ်ခေါင်က တိမ်သမီးနားသို့ တဖြည်းဖြည်းကပ်လာကာ ခေါင်း
ကိုလက်ဝါးဖြင့်အုပ်လျက် တစ်စုံတရာကိုပါးစပ်ကရေရွတ်နေသည်။

ထိုစဉ် ...

အကျဉ်းစံတစ္ဆေမလေး ဂျေ့ဘာ ဂျေ့

“ဟေ့ ... ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟင်”

အသံကျယ်ကြီးဖြင့်ကြားလိုက်ရပြီး ခြံထဲသို့ မီးတုတ်ကြီးကို လက်တစ်ဖက်ကကိုင်ကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်က ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကိုကိုင်ထားသည့် သုဘရာဇာကြီးက နဲ့သာနှင့်အတူဝင်လာသည်။

သူဌေးက သူ့တပည့်များအား ...

“ဟေ့ကောင်တွေ သူတို့ကိုခြံထဲမဝင်နိုင်အောင်တားစမ်း”

သူဌေးတပည့်များကလည်း ဓားကိုယ်စီဖြင့်ခြံထဲဝင်လာသည့် သုဘရာဇာကြီးနှင့် နဲ့သာတို့ကို ဆရာထိပ်ခေါင်နားမရောက်စေရန် ပိတ်ထားလိုက်၏။

သုဘရာဇာကြီးက ဒေါသပေါက်ကွဲကာ ခြံဝကအုန်း၊ ငှက်ပျောပွဲကို ဝါးရင်းတုတ်ကြီးဖြင့်ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဟာ ... ဘာလုပ်တာလဲ ဒုက္ခတော့ဖြစ်ပါပြီ”

ဆရာထိပ်ခေါင်ပြောလိုက်ရာ သူဌေးကပါ ဒေါသထွက်သွားပြီး ...

“ဟေ့ကောင်တွေ သူတို့သားအဖကိုသတ်စမ်း ... သူတို့ကြောင့် ငါ့မိန်းမအသက်မရှင်နိုင်တော့ဘူး”

အော်လိုက်ရာ သူဌေးတပည့်များက သုဘရာဇာကြီးနှင့် နဲ့သာ တို့ကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... သူဌေးခွေးတွေ သေချင်တဲ့ကောင်အရင်လာခဲ့”

သုဘရာဇာကြီးကပြောလိုက်ရာ တစ်ယောက်မှရှေ့မတိုးရဲကြ။

ထိုစဉ် ...

သူဌေးက မြေကြီးတွင်ကျနေသည့် အုန်းငှက်ပျောတို့နားက ဓားကိုယူ၍ ဆရာထိပ်ခေါင်နားက တိမ်သမီးကိုသတ်ရန်ပြေးလာရာ ...

“သမီး ... ”

နံ့သာ၏အသံနှင့်အတူ တိမ်သမီးနားရောက်ရန်အနည်းငယ်သာလို
တော့သည့် သူဌေး၏ဗိုက်ထဲ ဓားတစ်ချောင်းဝင်သွားသည်။

“အား”

နံ့သာကြည့်လိုက်တော့ ထူးလွင် ... တိမ်သမီးကိုကောက်ချီလိုက်ကာ
ဆရာထိပ်ခေါင်အား ...

“စားကောင်းအောင် မဟုတ်တာတွေ လိုက်လိမ့်တဲ့လူလိမ့် ... ”

“ဟို ... ဟို ... ”

ဆရာထိပ်ခေါင်သွေးပျက်စွာနှင့် သူ့ကိုဓားနှင့်ချီထားသည့် ထူးလွင်ကို
ကြည့်နေသည်။

ဓားဒဏ်ရာဖြင့် အသက်ပျောက်နေသည့် သူဌေးကို သူ့တပည့်များက
ကြောင်ကြည့်နေစဉ် နံ့သာက ထူးလွင်အနားသို့ပြေးလာသည်။

“ရော့ ... နံ့သာ ကလေးခေါ်ထား”

နံ့သာက တိမ်သမီးကိုယူချီလိုက်သည်။

“စိတ်မမှန်တဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကို ဝိညာဉ်ပူးနေလို့ သူ့သွေးနဲ့
ဆေးရမယ် ဘာမယ်နဲ့ခင်ဗျားမှာ စာနာစိတ်မရှိတူးလား ဘာဆရာလဲ ခင်ဗျားက
လူတွေရဲ့ယုံကြည်မှုကို တလွဲလုပ်တာ ခင်ဗျားအသက်ရှင်ရင် လူတွေဒုက္ခ
ရောက်မယ်”

ထူးလွင်ကကြိမ်းလိုက်ရာ ဆရာထိပ်ခေါင်ကြောက်လွန်း၍ အသားတွေ
တဆက်ဆက်တုန်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေဖယ်စမ်း အလောင်းကိုတစ်ခါတည်း သင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့
မယ်”

သုဘရာဇာကြီးက မီးတုတ်ကြီးကိုမြှောက်၍ပြောလိုက်ရာ သူ့ခန္ဓာ
တပည့်ဖိုးတင်က ...

“ဟင် ... ရှုပ်ပါတယ် တို့သူဌေးလည်းသေပြီ သူ့ကိုလတ်”

အကျဉ်း စံတစ္ဆေမလေး ရဲ့သုဘ ရာဇာ

သုဘရာဇာကြီးကို စားနှင့်ပိုင်းခုတ်ရာ သုဘရာဇာကြီးကလည်း ဝါးရင်း တုတ်ဖြင့် ပြန်ခုခံရင်း မီးတုပ်ကိုအလောင်းဆီသို့ ပစ်တင်လိုက်ရာ အလောင်းမှာ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်သွားသလို သူဌေးတပည့်စားချက်များကလည်း သုဘရာဇာကြီးကိုယ်ပေါ်ရောက်သွားသည်။

“အား”

“အဖေ ... ”

နုံသာ အာခေါင်ခြစ်အော်လိုက်ရာ ထူးလွင်က ...

“ပြေးတော့ ... နုံသာ ကလေးခေါ်ပြီးပြေး”

ပြောပြီး သုဘရာဇာကြီးနားသို့ပြေးလာကာ သူဌေးတပည့်များ ...

သူဌေးခြံထဲမှာတော့ လဲပြိုနေသည့်အလောင်းများ သူဌေးကတော်၏ တဟုန်းဟုန်းတောက်နေသည့် မီးများ၏ အရောင်ဖြင့်သွေးပျက်ဖွယ်ဖြစ်နေတော့ သည်။

BURMESE
CLASSIC

ဝါးနက်ကုန်းသင်္ချိုင်း

သူ့ဘဝမှာ အလောင်းပေါင်းမြောက်မြားစွာမြေမြှုပ်ခဲ့ဖူးပါပြီ အခု
တစ်ခါမြှုပ်ရမည့်အလောင်းနှစ်လောင်းအတွက် မြေမြှုပ်ဖို့ကိုစိုးရွံ့နေမိ၏။

အလောင်းနှစ်လောင်းအတွက် ကျင်းကနှစ်ကျင်း တစ်ကျင်းစီရဲ့ဘေးမှာ
အလောင်းတစ်လောင်းစီရှိနေသည် ထိုအလောင်းတွေရဲ့မျက်နှာကို တွေ့ဝေစွာ
ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးတော့ ဒူးထောက်ကာရိုသေစွာရှစ်ခိုးလိုက်၏။

“ဖြစ်လေရာဘဝမှာ အခုလိုအဖြစ်ဆိုးတွေမကြုံပါရစေနဲ့လို့ နဲ့သာ
တောင်းလိုက်ပါတယ် ကိုရယ်”

“အဖေဟာ တာဝန်ကျေတဲ့အဖေတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သလို အဖေ
တာဝန်ကိုသမီးကျေအောင်လုပ်ပါ့မယ် အဖေရယ်”

ပါးပေါ်စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်များကိုမသုတ်တော့ဘဲ အလောင်းကို
ကြည့်ရှုထဲ ခက်ခက်ခဲခဲချလိုက်သည်။

ထို့နောက် အလောင်းများ၏မျက်နှာကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ကြည့်ကာ
တစ်တူးဖြင့်ယက်ချလိုက်၏။

မြေပိုပြီးသောအခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းက အုတ်ဂူမှာထိုင်နေသည့် သမီးလေး
ကိုခေါ်ကာ လက်ဆွဲပြီး သင်္ချိုင်းမှထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ပြီးပါပြီ။

စာပတ်သူရင်ကိုအမြင်ရမှုတွေပေးနေမယ်။

စာရေးတဲ့ ကျွန်မ

မှော်ကေရီ

ဝေဖန်အကြံပြုစာများ မျှော်လင့်လျက်
အမှတ်(၄၉)၊ မှန်ရဝေလမ်း၊ ဆရာစံမြောက်အရှေ့ရပ်ကွက်၊

ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၁ ၄၀၁၃၆၄၊ ၀၉ ၇၃၀၀၃၉၀၉